Учителя Петър Дънов
Смени в природата

Лекции
на Общия окултен клас
на учениците
от Всемирното Бяло Братство
VIII година (1928-1929 г.)

Том II

Варна 1998 г.

Българска, второ издание
Печатни коли 15,5
Формат 60x84/16

Предпечатна подготовка
и издателство: ·555· Варна
Печат: „Варна принт"

ISBN 954-9733-03-3

СМЕНИ В ПРИРОДАТА

Размишление.

Сегашните хора се нуждаят от сериозни работи в живота. Те избягват забавите. За тях забавата е почивка. Те не се нуждаят от такъв род почивка. За децата, обаче, забавата е необходимост. Чрез забавите децата растат, развиват способностите си и се готвят за сериозен живот. Понеже съвременните хора са минали вече фазата на детинството, сега те се готвят за нов живот, за нова работа. Те казват, че човек трябва много да мисли. Наистина, отличителната черта на човека е способността му да мисли, но мисълта, мисленето не е единичен процес. Мисълта е колективен процес. Всички хора мислят. Поради способността си да мисли, човек минава за мислещо същество, а ангелите - за разумно същество, надарено с висока интелигентност. Мисълта на човека може да бъде положителна и отрицателна. Под отрицателна мисъл не трябва да разбираме лоши мисли, но мисли с отрицателна енергия.

Сега, каквото и да се говори на човека, от него се иска приложение. Човек може да разбере живота само чрез приложение. Животът се изразява в три направления: в областта на мисълта, в областта на чувствата и в областта на постъпките. Значи, човек се движи, освен в областта на

чувствата и на постъпките, още и в областта на мисълта. Затова е казано за човека, че е мислещо същество. За човека мисълта е нещо постоянно, а за животните - развлечение, празненство. Както посещението на някой беден дом от царя е велико празненство, така и всяка мисъл попаднала в главата на някое животно, е велико, царско посещение.

Като ученици, вие трябва да разбирате отношението, което съществува между обикновените и царските работи. Те се различават и по форма, и по съдържание, и по смисъл. Мислите менят формата, съдържанието и смисъла си. Тази е причината, поради която дадена мисъл интересува човека до известно време само и после престава да го интересува. Например, ако имате едно шише, пълно с някакво хубаво съдържание, вие ще се интересувате само от съдържанието му. Обаче, ако знаете, че някои шишета имат красива форма, а същевременно и добро съдържание, вие се интересувате и от формата, и от съдържанието им. Всяко шише, което е пълно с хубаво съдържание, интересува човека заради съдържанието му. Щом съдържанието му се свърши, той оставя шището настрана, не се интересува вече от него. Ако има съзнание, шището ще се чуди, защо го взеха с уважение, а сега го остават настрана. То не разбира, че уважението се е отнасяло до неговото съдържание, а не до формата му. Щом сипят ново съдържание, човек отново се интересува за шището.

По същия начин, човек се интересува от мисли с добро съдържание. Щом приеме съдържанието им в себе си, той оставя формите им настрана, не се интересува от тях. Обаче, има такива мисли, в които формата и съдържанието са неразделни, не могат да се отделят една от друга. В този случай, човек еднакво се интересува от формата и от съдържанието на тия мисли. Цената на тия мисли остава

постоянна, както цената на скъпоценните камъни. Искате ли да продавате скъпоценни камъни, едновременно ще продавате и формата, и съдържанието им. Диамантът, запример, може да се уподоби на чистата човешка мисъл, през която слънчевите лъчи на живота се пречупват и образуват спектър. Когато лъчите на живота се пречупват в чистите човешки мисли, заедно с това растат и чувствата на човека. Като знаете цената на вашите мисли, вие не трябва да ги продавате. Продавате ли ги, непременно ще пострадате по някакъв начин.

Страданията ще дойдат неизбежно във вашия живот, но стремете се поне да избягвате онези страдания, които вие сами си причинявате. Този род страдания създават противоречия за човека, от които той лесно може да се освободи. Тия страдания представляват неорганизирана материя, която трябва да се впрегне на работа. Човек страда от това, че не може да задоволи някое свое желание. Запример, някой иска да стане цар и страда, че не може да постигне желанието си. Преди да даде ход на това свое желание, човек трябва да направи изчисление, каква е вероятността да стане цар. Щом направи изчисление, той ще види, че това желание не може да се реализира и ще се откаже от него, без никакви страдания. Как се е зародила в човека идеята да стане цар? Ако трябваше да стане цар, със слизането си на земята, той щеше да носи със себе си акредитивни писма, че го пращат на земята цар да стане. Ако беше определен за цар, с него заедно щеше да слезе цяла свита от помощници и придворни, със сила и власт, да го учат и да му помагат. А тъй, без никакви писма, без никаква свита, дошъл като обикновен човек на земята, той започва да мечтае цар да стане. На място ли е родена тази идея? - Не е родена нито на място, нито на време.

Този род мисли ние наричаме неестествени. Те се зараждат във всеки човек. Някой иска да бъде философ, учен човек. Философът не се ражда философ, нито ученият се ражда учен. За да стане човек философ или учен, той трябва дълго време да работи. Работа, труд, постоянство се иска от човека, за да придобие нещо. Каквито и да са идеите на човека, в тях има нещо общо. Разликата се заключава само в това, че някои хора представят корени на някоя идея, други - листа, трети - цветове. Обаче, всички заедно съставят идеите на целокупния живот. Ако, според мястото, което заема, не реализира своите идеи, човек ще остане в положението на корен на растение. В това положение, той само ще смуче сокове от земята, ще плаче, ще страда, докато един ден мине през състоянието на животно, поне да може да се движи от едно място на друго. От животно, той ще се стреми да стане човек. Човекът пък ще се стреми да стане ангел. Ангелът се стреми към още по-високо положение.

Като слушате да се говори така, вие си задавате въпроса: Къде е краят на живота? Какъв е неговият смисъл? - Краят на живота и неговият смисъл са във вечността. Тя съдържа всичко в себе си. Защо човек трябва да се стреми към вечността, какъв е смисълът на това стремление, никой философ не може да отговори. Каквито философи и да съществуват в света, някои от тях дохождат до някакъв край, а други - до никакъв край. Като размишляват по този въпрос, някои хора казват за себе си, че са начало, глава на работата. Други пък съзнават, че са край, опашка на работата. Обаче, нито началото може без края, нито краят без начало. Началото и краят, т.е. главата и опашката вървят заедно. Зараждането на дадена идея е начало на тази идея; реализирането ѝ това е нейният край. Краят на тази идея пък води към началото на друга идея.

Идеите са неразривно свързани една с друга. Тъй щото, когато някой казва, че е свършил училище, той е свършил само един род училище, както ученикът свършва една учебна година и си почива, за да започне нова. Човек непрестанно учи, минава от училище в училище - всякога има, какво да учи.

Като изнасям тия мисли, имам за цел да обърна вниманието ви към постоянните промени, на които човешкият живот е изложен. Формите на човешкия живот постоянно се менят. Когато се казва, че човек минава в положението на растение и на животно, това не значи, че той се превръща на растение или на животно. Човек минава само през състоянията на растение и на животно, без да взима тяхната форма. Докато само расте, седи на едно място и почива, човек минава през положението на растение. Такова е състоянието на новороденото дете, което расте, без да се движи от едно място на друго. Щом в него се роди желание да се движи, да промени мястото си, детето е в положението на животно. То започва да пълзи, да лази по земята на четири крака, като животно. Когато мисълта започне да действа, в човека се явява желание да се изправи на краката си и свободно да ходи. Той минава вече във фазата на истински човек, който мисли, работи и се стреми да мине в ново положение, във фазата на ангел. Като минава от едно положение в друго, човек е изложен на страдания, които го повдигат, т.е. съдействат за неговото развитие.

Съвременните хора, особено някои религиозни, мислят, че като отидат на онзи свят, всичко ще им тръгне напред и ще могат да научат това, което не са успели да придобият на земята. Наистина, много неща могат да се научат на онзи свят, но затова се изисква по-усилена работа, отколкото

на земята. - Ама ние сме завършили своята еволюция, завършили сме вече развитието си на земята. - Още по-добре. На онзи свят работят, именно тия, които са завършили развитието си. На земята работят и умните, и глупавите, а на небето, между ангелите, само умните работят. Глупавият може да отиде само на гости при ангелите, да поседи ден-два и да слезе на земята да работи. Докато е на земята, човек не трябва да изпуща моментите за работа, да мисли, че може да живее, както иска, и да очаква по-добри условия в бъдеще. Той трябва да научи урока, който му е даден още днес, без никакво отлагане за утрешния ден, или за друг живот. Днешната задача още днес ще решиш - нищо повече. Ще кажете, че условията ви препятствали, или не сте разбрали задачата. - Никакво извинение не се приема. - Тогава в какво да вярваме? - Ще вярвате, че в света съществува един Бог, Който е Любов. Той е дал условия на хората да живеят, да работят и да учат. Бог е Мъдрост. Следователно, Той е вложил разумност в човека, научил го е да мисли и да чувства.

Когато младата мома и младият момък се влюбят, те мислят, че тогава само чувстват. В края на краищата, момата се оплаква, че момъкът я изгорил, а момъкът се оплаква, че момата я изгорила. Какво показва това? - Това показва, че те са вложили един в друг повече енергия, отколкото трябва. Щом момата и момъкът се оплакват един от друг, те не са умни, те са играли с огън. За онзи, който си играе с огъня, е добре, но за онзи, на ръката на когото е турен огънят, не е добре. Какви са последствията на тази игра? - Изгубване на доверие. За да не изгуби вяра, както в себе си, така и в другите, човек трябва да възпитава своите чувства. Мисълта е дадена на човека, именно, за това, да възпитава неговите чувства. Той трябва да чувства

всякога, а не само когато се влюби. Такива са отношенията и на Бога към нас. Той всеки момент отправя своите мисли и чувства към нас. Когато хората отричат това, причината е в тях. Със своя неправилен живот, те се затварят за Бога, вследствие на което Той временно престава да им изпраща ония блага, които те искат. Той знае, че ако при техния неправилен начин на живеене, им изпраща блага, вместо да им помогне, ще им причини големи вреди. Като не разбират това, хората, като своенравни деца, роптаят, защо на еди-кого си е дадено повече, а на тях - по-малко. Много естествено! Здравият всякога може да яде от яденето, което се слага на трапезата: обаче, болният ще яде малко и то лека, специална храна. Неговият стомах е слаб, не може да издържа на всякаква храна. Когато оздравее, и той ще се ползва от благата, които здравите хора имат.

Като ученици, вие трябва да се спирате на положителните мисли в живота, а не върху това, кой колко знае и какво е неговото верую. Апостол Павел е казал: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме". Не е въпрос човек изведнъж да порасне, да стане голям, знатен. Радостта на ученика се заключава в постепенното растене и придобиване на знания. Някой, като свърши гимназия или университет, мисли, че е станал учен човек, че много знае. Къде кого срещне, все за своето минало разправя: когато бях ученик в еди-кой си клас, или на еди-кой си семестър, това и това беше, такива и такива знания придобих. Добре е човек да си спомня нещо от миналото, но животът непрестанно върви напред. Науката също крачи напред. Това, което е било преди 10-20 години, сега не е същото. Сега сте пъргави, но след 20-30 години ще станете сериозни, ще се движите бавно, ще философствате. Ще кажете: „Едно време бяхме млади, а сега остаряхме". - Защо остаряхте? Коя е

причината за остаряването ви? Старостта е вашият кредитор. Ако искате да не остарявате, трябва да спазвате правилото: още преди да е дошъл кредиторът ви вкъщи, вие да сте му платили. Дойде ли дома ви, веднага трябва да изпратите слугата си в кантората му, да платите дълга си. Ако нямате пари да платите дълга си, трябва да избягате някъде, да не се явявате пред очите на своя кредитор.

Следователно, искате ли да не остарявате, ще направите едно от двете: или ще платите на кредитора си, преди да ви е потърсил, или ще се скриете някъде, да ви не среща. - Трябва ли човек да бяга от задълженията си и да не плаща? - Плати тогава! - Ама нямам пари. - Щом нямаш пари, бягай! Две положения има в живота: добро и зло, ден и нощ, радост и скръб. Човек трябва да избере едно от двете. Казвате на някого: Ти трябва да правиш добро! - Не мога. - Щом не можеш да правиш добро, ще правиш зло. - Не мога да правя зло. - Тогава добро ще правиш. Има неща, които човек не може да избегне. Той трябва да върви напред - не може да се връща назад. Обаче, има случаи в живота на човека, когато спасението му седи във връщането му назад. Например, ако човек е тръгнал в крив път, в посока на злото, той трябва да се върне назад. Като се върне назад, той ще поеме посоката на доброто и ще тръгне напред. Мисълта на човека определя посоката на неговото движение.

Често хората се гордеят със своите мисли и чувства, радват се, че са много производителни. Не е достатъчно човек само да ражда мислите и чувствата си, но същевременно той трябва да знае, как да ги пази, да не се губят. Срещате един човек, и той започва да се оплаква: Какви красиви мисли и чувства имах на младини, но свърши се това време, изчезнаха моите светли мисли и възвишени чувства. - Къде отидоха те? - Не зная, но нищо не остана от тях. Отиде

красивото и светлото! Няма вече да се върне. - Щом си изгубил красивото в своя живот, това показва, че не си бил умен човек. Като не можете да върнете красивото, което сте изгубили, и като не знаете причината за това, вие дохождате до една крива философия и казвате: „Това е в реда на нещата, така ще си отидем на онзи свят". - Не, това не е в реда на нещата. В реда на нещата е чешмата постоянно да тече, и коритото всякога да бъде пълно с вода. Щом чешмата престава, и коритото не е пълно с вода, едно от двете е вярно: или в чешмата има някаква повреда, или водата се е отбила от своя път. В Божествения порядък на нещата, чешмата всякога трябва да тече, и коритото да бъде пълно с вода. С други думи казано: мислите и чувствата на човека непрестанно трябва да текат и да пълнят коритото, от което хора, растения и животни могат да се ползват.

И тъй, човек не трябва да губи своите красиви мисли и чувства. Щом погледне към резервоара, в който са се втичали, той веднага трябва да си спомни своята младост, като мома или момък, и да се върне към нея. Който владее това изкуство, той моментално ще почерни косата си, ще премахне бръчките на лицето си и ще се превърне в млада мома или млад момък. Ще кажете, че това е приказка от „Хиляда и една нощ". За невежия е така, но за учения всичко е възможно. Каква наука е тази, която убеждава хората, че те трябва да умират, да боледуват, да грешат? Това не е никаква наука. Божествената наука изключва всички тия неща. Човек трябва да се стреми към тази наука. Дойде ли до нея, той ще разбере, че раят и небето са създадени за добрите, за умните хора. Адът и чистилището са създадени за лошите, за глупавите хора. Ледницата е създадена за леда. Болницата е създадена за болния. - Ама защо трябва да отида в ада? - Защото си глупав. - Защо

трябва да отида в чистилището? - Защото си лош. - Защо трябва да отида в къпалнята? - Да се окъпеш, да станеш чист. Това показва, че в света съществува велик ред и порядък - всяко нещо се поставя на мястото си. Дето има ред и порядък, там има и закони, които трябва да се изпълняват. Никой не е в състояние да измени тия закони. Даже Бог не ги изменя. Измени ли ги, Той се обръща против себе си. Да мисли човек, че може да измени великите закони на живота, това значи, да не е способен да мисли право, или да мисли само за себе си.

Сега вие се запитвате: Какво трябва да правим, като сме загубили своя вътрешен мир? Питам: Какво трябва да прави цигуларят, който, при хубава цигулка и здрави, доброкачествени струни, не може добре да свири? Външната влага влияе върху струните, и той е принуден да прекъсва свиренето, да нагласява цигулката си. Като знаете това, ще можете да си обясните, защо понякога струните на вашето сърце и на вашия ум се отпущат, и вие не можете да свирите добре. Има някаква влага, която им влияе. Пазете се от влагата, която се отразява върху вашите мисли и чувства и пречи да разсъждавате правилно. Правилното мислене определя вашето днешно състояние. Днешното ви състояние пък служи за основа на много бъдещи дни. Какво виждаме днес в живота на съвременното човечество? Срещате едно 12 годишно момче, силно, здраво, побеждава всички мъчнотии. Като стане на 21 години, вместо да стане пехливанин, здрав момък, той отпада, губи силите си. Коя е причината за това? - Този момък е преживял нещо силно, което е внесло разрив между ума и сърцето му, т.е. между мислите и чувствата му. Иска ли да възстанови силите си, той трябва да хармонизира своите мисли и чувства.

Сега, като изучаваме научно фазите на човешкото

развитие, ние можем да ги разделим главно на три: в първата фаза на човешкото развитие, от 1-7 годишна възраст, човек минава през положението на растение. Като наблюдаваме живота на детето до седемгодишната му възраст, виждаме, че периферията, около която се движи, е малка. Тази е причината, поради която детето не смее да се отдалечава от дома си. От 7-14 годишна възраст, човек минава през фазата на животно. Той започва свободно да се движи и се отдалечава от дома си. От 14-21 годишна възраст, човек започва да мисли, влиза във фазата на истинския човек. След 21 годишна възраст, човек отново минава в същите фази - има едно повтаряне. От 21-28 години той влиза във фазата на растение, от 28-35 - във фазата на животно, от 35-42 - във фазата на човек. Тези фази се повтарят и по-нататък, до дълбока старост. Когато минава през фазата на растение, научно човек може да каже за себе си, че се занимава с ботаника, изследва произхода на растенията. Същевременно той изучава себе си, определя, към коя категория растения да се причисли: към водораслите, към сухоземните, към низшите или висшите и т.н. Когато минава през фазата на животно, човек се занимава със зоология, изучава произхода на животните, изобщо, както и своя произход, специално. Най - после, като дойде до фазата на човека, той изучава антропология, занимава се със своя организъм, с епохите през които е минал като човек.

Мнозина казват, че не се интересуват от тия работи. Наистина, днес хората се интересуват повече от материални въпроси: кога ще свършат училище, дали ще ги назначат на служба и т.н. Някой свършил естествените науки, иска да стане учител. Назначават го учител, но след пет години го уволняват. Той се интересува за назначението си, а не се

интересува колко време ще го държат на служба. Когато уволняват някой чиновник от служба, това показва, че друга работа е предвидена за него. Като не съзнава това, той страда, иска отново да се върне на същата служба. Животът на човека е пълен с промени. В промените е красотата. Докато стават промени с човека, той трябва да се радва. Престанат ли промените в неговия живот, това показва, че развитието му се е спряло. Следователно, дали минава през състоянието на растение или на животно, човек трябва да се радва. Като растение, той трябва да изучава закона на търпението. В каквото положение и да изпадне, човек трябва да учи. Иначе, той може само да философства, без да придобива опитности. Като се намерят пред известни изпитания, или пред разрешаване на известни въпроси, тия философи, вместо да уреждат, развалят работите.

За един такъв малък философ, разправят следния случай. Едно 10 годишно момче обичало да философства, само да решава задачите си. Един ден, това било на великия четвъртък, преди Великден, майката купила 250 яйца, турила ги в кошница да ги боядисва. Като видяло толкова много яйца в кошницата, момчето решило да си избере най-якото яйце, с което да чука яйцата на другарчетата си. То взело две яйца, чукнало ги едно в друго. Едното се счупило, а другото останало здраво. Така то опитало всички яйца, да избере най-якото от тях. В резултат на този опит, всички яйца били счупени, и в ръцете му останало само едно здраво яйце. Момчето сметнало, че това яйце, именно, е най-яко и ще му послужи за борец, с който ще чупи всички останали яйца. Питам: Правилно ли е решило задачата си? Когато влязла в стаята, майката се ужасила от това, което видяла - пълна кошница със счупени яйца. - Защо счупи

яйцата? - запитала детето си. - Търсих борец, с който да чупя яйцата на другарчетата си.

Често и съвременните хора изпадат в положението на това момче. Като решават въпросите си само по пътя на ума, чрез философстване, те дохождат най-после до положение да изпочупят всички яйца - условията, дадени в живота им, като остават само с едно здраво яйце в ръката си. - Не, въпросите не се решават по този начин. С едно здраво яйце в живота нищо не може да се постигне, нищо не може да се реши. Човек не е дошъл на земята да живее охолно. Той е дошъл на земята да се учи, а що се отнася до радостта и веселието, това са почивки, промени на състоянието му. Като се учи ученикът е радостен. Не се ли учи, той ще получава единици и двойки, които ще го смущават. Опасно е да не го обикнат единиците и двойките. Обикнат ли го, той не може да мръдне в по-горен клас. Единиците и двойките представят преграда, която пречи на ученика да мине в по-горен клас. Като се намери пред тази преграда, ученикът трябва да употреби всичките си усилия да я прескочи. Мине ли преградата, той е герой. Дойде ли до положение да получава само единици и двойки, ученикът се превръща в безплодно дърво, което трябва да се отсече и хвърли в огъня. За да не го изхвърлят навън, той трябва да работи усилено, да превърне единицата в двойка, двойката - в тройка, тройката - в четворка, да дойде най-после до шесторка. Свърши ли училище с шест, всички го признават за даровит, за способен ученик.

Сега, онези от вас, които не разбират значението на числата, казват, че това са числа, които нямат никакъв смисъл. Наистина, ако са без съдържание, числата нямат никакво значение. Обаче, имат ли съдържание, те представят вече известно напрежение, известно количество енергия.

Например, ако вземем числата 740 мм или 700 мм атмосферно налягане, не е безразлично за кое число ще говорим. При 740 мм налягане ние имаме добро време; при 700 мм налягане имаме дъжд, буря. Като знаете, колко е атмосферното налягане, вие ще решите, можете ли да отидете на планината, или не можете. Ако при 700 мм налягане отидете на планината, трябва да се облечете добре, да вземете със себе си мушама, защото дъжд ще вали. Ако пък налягането е 690 мм времето ще бъде още по-лошо. Както виждате, всяко число има значение. Числата не са произволни величини. Те крият в себе си известно количество сила, напрежение.

Следователно, всяко число в природата, както и в живота, има строго определен вътрешен смисъл. Тъй щото, когато хората се спират върху благоприятното или неблагоприятно влияние на известни дни и числа в техния живот, това не е суеверие. За мнозина вторник и петък не са добри дни. За някои хора числата 13, 17 и др. са неблагоприятни. В тези дни и числа, те не започват никаква работа. Каквото и да е влиянието на числата, човек трябва да държи в ума си положителни мисли. Казвате, че за да избегне фаталностите на живота, човек трябва да бъде набожен. - Това е лесна работа. Да бъде човек набожен, това значи, да вярва в Бога и да прави добро. Хората не знаят, че като вярват в Бога и като правят добро, те се учат, придобиват опитности. Дали върши добро или зло, човек постоянно се учи. И при единия, и при другия случай го държат отговорен за това, което върши. Някои мислят, че в смъртта ще намерят спокойствие. - Не, и умрелият го държат отговорен. - Защо? - Той трябва да отговаря, защо мирише толкова много и разваля въздуха. За да освободят хората от умрелия, в помощ им изпращат червеите. Значи,

абсолютна почивка няма нито на този, нито на онзи свят. От време на време, добрите и разумните хора могат да почиват, но глупавите и грешните нямат право да почиват. Те са длъжни всеки момент да дават отчет за делата си, за да могат да се учат, да вървят напред.

Какво разбираме под думата „грешен човек"? Грешен човек е онзи, който се противи на волята Божия. В който момент реши да върши волята Божия по любов, а не от страх, той е праведен. От човека зависи да бъде добър или лош, праведен или грешен. Желанието на Бога е да бъдем добри и разумни. Той има всички условия да направи лошия човек добър, а грешника - праведен. За това се иска работа. И при Бога да отиде, човек все трябва да работи. Нищо не се дава даром, без работа и труд. Знание, добродетели, сила се придобиват с работа, с усилия. - Не може ли по благодат да се получат нещата? - Не може. Благодатта подразбира добрите условия, дадени на човека, а от него се иска работа, да върши волята Божия. Който върши волята Божия, той е под Неговата благодат. Който не върши волята Му, той няма никаква благодат. Той е изложен на страдания, понеже е престъпил Божиите закони. И Бог не престъпва своите закони. Който изпълнява Божиите закони, той благува. Послушанието към Бога и изпълнението на волята Му прави човека щастлив. За да изработите в себе си тази готовност, вие трябва да държите в ума си мисълта, че Бог е благ, грижи се за всички хора, желае тяхното добро и им помага. Мрачните мисли, черните облаци в съзнанието ви, са ваше изобретение. Те са плод на вашите отрицателни състояния. За да премахнете облаците от съзнанието си, вие трябва да живеете по нов начин. Речете ли пак да се върнете в стария живот, облаците още повече ще се сгъстят. Какво печели човек, ако

всеки ден слиза все по-надолу? - Нищо не печели. Един ден ще се намери на дъното на ада, отдето отново трябва да иждиви хиляди години, докато излезе на повърхността.

Мисълта , която трябва да остане в ума ви, е следната: вашето щастие, вашето добро е в ръцете ви. Искате ли да придобиете наука, изкуство, музика, поезия, всичко зависи от вашето послушание. Имате ли това послушание, и музикант, и художник, и поет, и учен ще станете, но не сега, нито в един живот. Много дни, много месеци, много години, много животи ще минат, докато човек придобие тези неща. Тури ли веднъж начало, работите му добре ще се наредят.

Съвременните хора се нуждаят от търпение. Те не трябва да се отегчават от живота, но да гледат на всички неща положително. Някой се оплаква, че живее в ада. - Защо живее в ада? - Защото мисли за всички хора лошо. Постоянно го чувате да казва, че този е лош, онзи е грешен. Понякога толкова се забравя в своята критика, че си позволява да не одобрява и Бога, и ангелите. Всички са лоши за него, само той е добър. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да мисли, че всички хора са добри, че Бог е благ и милостив. Докато не възстанови хармонията между мислите и чувствата си, той няма да бъде здрав, няма да се развива правилно. Човек трябва да преобрази своя ум, да внесе в себе си нови, положителни мисли, които могат да го подмладят. По този начин само, той може да се подмлади. Иска ли да се подмлади, човек трябва да внесе любовта в себе си, да обича всички хора, да бъде доволен от живота, от условията, при които се намира. Не внесе ли любовта в себе си, колкото и да говори за нея, той ще се намира в положението на човек, който се хвали със своите ябълки, но не може да ги извади от зашития чувал, да ги предложи на хората, да ги опитат. Останат ли ябълките в

чувала, те са осъдени на изгниване.

Какво определение може да се даде за любовта? Какво нещо е любовта? Да любиш, това значи, да даваш на другите от благото, което имаш. Това е най-простото определение на любовта. Българинът пише думата любов с шест букви: Любовъ. Англичанинът я пише с четири букви: Love. След буквата „l", англичанинът пише буквата „о", той съкращава „ю" в „о", защото е практичен. Той казва: „Времето е пари". Буквата „б" в българската дума любов, показва, че за да люби, човек трябва да работи, да оре, да сее и след време посятата семка да израсте. Англичанинът бърза. Той иска посятото семе скоро да израсте, да получи нещо от него.

Като говорите за любовта, вие трябва да научите нейната песен. Думата любов има своя песен и свои движения. Истински музикалният може да изпее думата любов с движения. Изпее ли я по този начин, тя ще произведе нужния ефект. Всяка дума, музикално изказана и придружена с хармонични движения, е в състояние да внесе тласък в човешката душа. Представете си, че един човек излиза на сцената да говори, но стои изправен и неподвижен като дърво, без никакъв израз в думите, без никакво движение. Знаете ли, какво впечатление би произвел този човек в публиката? Един след друг хората ще започнат да излизат и ще го оставят сам. Ние не сме за живот без движения. Когато човек говори, очите, ръцете, лицето му трябва да бъдат израз на думите, които излизат от неговата уста. В движенията, в хода на човека трябва да има нещо пластично, хармонично, да се радва, че живее. Всеки може да стане красив, да изработи пластика в движенията си - от човека зависи това. Усилия, работа се иска от него, за да стане той истински човек. Ако ангелът трябва да мине

през хиляди изпитания, докато стане истински ангел, през колко повече изпитания трябва да мине човек, докато стане истински човек! Колко пъти ще се ражда и преражда той, докато стане истински човек!

Като ученици, искате ли да напредвате, вие трябва да се освободите от съмнението. Ще вярвате в Бога, в Божия Дух, в себе си, без никакво съмнение, без никакво колебание. Най-малкото съмнение ще ви заведе в ада, в света на тъмнината и обезсърдчението. Ще каже някой, че мисли, че вярва, че обича хората. - Няма какво да мисли. Този въпрос трябва да бъде разрешен в него. Той трябва да каже: Аз вярвам, аз обичам. В Божествената любов, има само даване, а в човешката - даване и взимане. При едни случаи човек ще обича и ще дава, при други случаи - ще обича и ще взима. Божественият и човешкият свят имат допирни точки помежду си, но са диаметрално противоположни един на друг. Много трябва да учи човек, докато разбере Божествения свят. За развитието на човешката душа има хиляди възможности. Пред човека се открива велико бъдеще. Несметни богатства се разкриват пред неговия поглед. За да реализира всичко това, нужни са не една, но безброй вечности. Това може да послужи като подтик в живота ви, да знаете, че можете да постигнете вашите възвишени идеали, да реализирате вашите стремежи. Искате ли да постигнете това, всяка сутрин, като станете от сън, преди да започнете работата си, идете при Господа. Не правите ли това, нищо няма да постигнете. Бог ще ви научи, какво да правите и как да работите през деня.

Сега, ще прочета 103 Псалом на Давида, да видите, какво е писал той преди три хиляди години.

„Благославяй, душо моя, Господа..." (1-12 стих) - В тия стихове Давид описва отношенията на Бога към човека.

„Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни." (12 стих) - Бог държи престъпленията и греховете на хората далеч от съзнанието си, с което им дава възможност да не се спъват, да вървят напред. Съгреши ли някой, Той му казва: „Стани, напред върви!" Падне ли някой, Той му казва: „Стани, напред върви!"

„Както жали отец чадото си, така жали Господ онези, които Му се боят." (16 стих) - На сегашен език преведено, значи: Така жали Господ онези, които Го обичат. Страхът е животинско състояние, а любовта - състояние на човека. В пророческите времена, във времето на Давида, човек е бил повече във вазата на животно, затова е употребена думата страх. Сега човек е повече мислещо същество, а по-малко животно, затова думата страх от Господа трябва да се замести с любов към господа.

„А милостта Господня е от века и до века върху онези, които Му се боят." (17 стих) - Милостта Господня е върху онези, които Го любят, които Го слушат. Днес страхът е превърнат в послушание.

И тъй, като ставате сутрин, обърнете се към душата си със следните думи: Душо моя, благославяй Господа и виж, какво е написал Той в тебе. След това вземи букварчето си и иди на училище, да се учиш. Каквито мъчнотии срещнеш през деня, ще ги разрешаваш според написаното в душата си. По този начин само, съучениците ти могат да те обичат. Щом разрешавате задачите си правилно, вие ще бъдете признат и на земята, и на небето, за даровит, способен ученик. Докато дойдете до това положение, вие ще плачете и ще се смеете, ще бъдете доволни и недоволни. Желая ви да бъдете даровити и способни ученици, за да разберете смисъла на живота. Само способните и даровити ученици могат да образуват истинско духовно общество, дето

любовта се проявява. Обаче, на каквато степен на развитие и да се намира, човек всякога трябва да проявява любовта. Всяка сутрин си казвайте: „Благославяй, душе моя, Господа!" Ако преди три хиляди години Давид можа да каже това, защо и вие днес да го не кажете? От време на време прочитайте този Псалом и си правете преводи. Някои думи, които не ви харесват, можете да ги заместите с такива, които отговарят на днешното ви състояние.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие сте пръчките". Какво означават тия думи? Христос уподобява себе си на лоза, а човека - на лозена пръчка, за да покаже, че в Божествения свят човек се намира в положение на растение. Стремежът на човешката душа към възкресение е стремеж да излезе от гъстата материя, от положението на растение и да влезе във фазата на животно, да може свободно да се движи. И после, от фазата на животно, човек ще мине във фазата на истински човек - светия. Обаче, засега човек е още растение, затова Христос казва: „Аз съм лозата, вие - пръчките. Всяка пръчка, която не дава плод, отсича се и се хвърля навън; всяка пръчка, която дава плод, се отглежда". Растенията не са глупави същества. И те мислят, но мисълта им се различава от човешката, както човешката - от ангелската.

Сега, пак ви пожелавам да бъдете даровити. Не казвайте за себе си, че не сте даровити, или че сте грешни. Знайте, че сте даровити, но още не сте проявили дарбата си. Учителите се занимават с даровити и способни ученици, а Бог, Който има на разположение всичко, се занимава с грешните ученици, както и с тия, които не са проявили още своите дарби. Срещне ли такъв ученик, Той му казва: „Стани, учи и напред върви!" Искате ли да учите, да се развивате, дръжте в ума си една свещена идея за Бога.

Каквото и да се случи, приемайте всичко с благодарност. Всякакво недоволство, всякакви кисели и горчиви чувства - да изчезнат от вас. Знайте, че Божията милост и благост е велика. Каквото отношение заемате към Бога, същото отношение ще запазите и към Божия Дух, и към себе си. Спазите ли тия отношения, вие можете да разрешавате всички въпроси в живота си. - Ама еди-кой си няма добро мнение за мене. - Щом няма добро мнение за тебе, това показва, че преди всичко той няма добро мнение за себе си. Кой какво мнение има за вас, това не е важно. За вас е важно да имате три свещени идеи в себе си: една свещена идея за Бога, една свещена идея за Божия Дух и една свещена идея за себе си - за своята душа. Всичко можете да забравите в живота си, но винаги помнете: любов към Бога, любов към Божия Дух и любов към душата си. Каква трябва да бъде тази любов? - Чиста, безкористна - любов без всякакво съмнение. Живеете ли по този начин, вие ще образувате такава връзка помежду си, че никаква сила в света не ще може да я разкъса.

И тъй, за да държите връзката си с Бога здрава, всяка сутрин отивайте при Него. Изповядайте пред Бога прегрешенията си и прочетете, какво е написал в душата ви, за да го приложите през деня. Кажете в себе си „благославяй, душе моя, Господа", и започнете да работите. Не е лесно човек да види грешките си, да ги изповяда и да ги изправи. Не ги ли изправя, последствията ще бъдат лоши. Той непременно ще бъде теглен под отговорност, както касиерът на някоя банка отговаря за всяко погрешно изчисление. В математиката нулата нищо не значи, но забрави ли касиерът да я тури на края на някое число, или отнеме ли я по погрешка от някое число, последствията са лоши. Като пише, човек няма право нито да отнема, нито да прибавя

- точно трябва да пише. Погрешките на хората не са големи, те са забравили да напишат някое число, или са прибавили някое число, но последствията на погрешките им са големи. Затова, направят ли някаква погрешка, те веднага трябва да я изправят. Дойде ли до изправяне на грешките си, човек трябва да бъде смел. По-велик е онзи, който, като е правил погрешки, всякога ги е изправял, отколкото онзи, който никога не е грешил. Първият е минал през големи мъчнотии, а вторият е вървял по гладък път. Мине ли по пътя на първия, и той ще прави погрешки.

Сега, запомнете съществените мисли от тази лекция. Всяка сутрин отивайте при Бога, при Божия Дух и при душата си с любов. Признайте дълбоко в себе си, че не сте работили за развиване на своите дарби. Започнете да работите с велико постоянство и послушание. По сто пъти на ден да се изпотявате, не се обезсърдчавайте - работете и прилагайте любовта. Като се изпотите, ще се преоблечете, както правите през лятото. Колкото повече се изпотявате, толкова повече порите ви ще се отварят, ще можете свободно да възприемате чистия, планински въздух. Каквото и да ви се случва в живота, кажете си: „Благославяй, душе моя, Господа за всички добрини, които ти е дал!"

Божията Любов носи щастие.
Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 14 ноември 1928 г.
София - Изгрев

ПОСТОЯННИ И НЕПОСТОЯННИ ВЕЛИЧИНИ

Размишление.

Съвременните хора се стремят към сила, затова казват: „Правото е на страната на силния". По какво се отличава силният от слабия, ученият от невежия?

Сега, като задавам известни въпроси, отговаряйте в себе си, не е нужно всеки да даде мнението си. За вас е важно да мислите. Само онзи може да даде мнението си, който знае истината. По този начин той ще помага на ближните си. Обществото, в което се движите, не е религиозно. То е свободно общество. Кой каквото върши, трябва да го върши по свобода, по любов, а не по някакво външно задължение или чрез насилие. Това общество е за здрави хора, а не за инвалиди. Ако е въпрос за помагане на бедни хора, светът отдавна е научил това изкуство и го прилага. Който има любов във себе си, той свободно може да помага на своите ближни. Турите ли правила, как и доколко да помагате, вие нищо няма да направите. Заповядате ли на някой човек да ви люби, насила той не може да даде любовта си. Можете ли да кажете на въздуха да бъде чист и да влиза в дробовете ви? Можете ли да

кажете на светлината да ви осветява? Можете ли да кажете на любовта да ви облива с топлината си? - Не можете. Изворът сам проправя пътя си.

Често, като се говори на хората, личните им чувства се засягат. Щом се засегнат личните чувства, всякакво развитие на човека спира. Много ангели, много велики духове са паднали, поради своите лични чувства, поради гордостта си. Адам сгреши и излезе от рая, поради своето непослушание. Учениците на окултната школа падат често, поради своето особено мнение върху нещата. Окултният ученик не може да има особено мнение. Рече ли един ученик да се отдели от съучениците си, поради своето особено мнение, той се е спънал вече. Щом има особено мнение, нека каже, каква е разликата между постоянните и непостоянните величини. Щом се постави пред този въпрос, той не може да даде истинско определение за тия величини. Непостоянната величина всякога се увеличава и намалява, когато постоянната величина нито се увеличава, нито се намалява. Тя е неизменна величина. В този смисъл, Бог е постоянна и абсолютно неизменяема величина, във всичките си отношения.

И тъй истинският живот произтича от постоянни величини, а материалният, физическият - от непостоянни, променливи величини. Същото нещо виждаме и в умствения и в чувствения свят. Следователно, има постоянни мисли, има и непостоянни, преходни мисли; има постоянни чувства и желания, има непостоянни, променливи чувства и желания. - Коя е причината за това? - Естеството на самите мисли, чувства и желания. Например, водата минава за непостоянна величина. При обикновена температура тя е течна. Обаче, щом се намали външната температура, водата замръзва и се превръща в лед. Ако ледът се постави

при температура над нула градуса, той постепенно започва да се топи и се превръща във вода.

Значи, външните условия стават причина да се прояви естеството на веществата, на величините. Мнозина запитват, не може ли без лед в света. - Не може. Щом има студ, ниска температура, и лед ще има. Щом има топлина, висока температура, вода и пара ще има. Студът и топлината са две състояния, които неизбежно съществуват. От студа телата се свиват, т.е. материята се свива, сгъстява. Изключение прави само водата, която от студа се разширява. От топлината пък телата се разширяват. В съществуването на студа няма никакво зло. Както има добро и зло, светлина и тъмнина, радост и скръб в света, така трябва да има студ и топлина. За да се развива правилно, човешката душа трябва да минава, именно, през две противоположни състояния. Като минава през такива състояния, човек трябва да пази вътрешното си равновесие. Тъй щото опасността за човека не седи в това, че минава през противоположни състояния или течения, но в това, че има възможност да изгуби своето равновесие. За да пази равновесието си, човек трябва да има будно съзнание, да разбира естеството на своите радости и скърби. Като се радва или скърби за нещо, той трябва да знае, защо се радва или защо скърби, и колко време може да трае известна радост или скръб. Човек се стреми към радостта, защото произвежда разширяване, а избягва скръбта, защото причинява свиване. Ако разбираше законите на природата, той еднакво би се радвал и на радостта, и на скръбта. Човек не може да живее само с радостта, т.е. да се намира под постоянно разширяване. И най-сладките неща, като се употребяват дълго време, произвеждат втръсване. Радостта подобрява кръвообращението на човека и му съдейства за

възприемане на добри мисли.

Изобщо, нормалната радост и нормалната скръб са условия за растене и развиване на човека. Но анормалните радости и скърби спират всякакъв умствен процес в човека. Тия анормални състояния в човека създават ред отрицателни прояви, като гняв, отмъщение, злоба и т.н. Щом попадне в една анормална скръб, човек желае да отмъсти на онзи, когото той счита за външна причина на неговата скръб. Отмъщението в човека не е нищо друго, освен желание да се освободи от товара си, да го прехвърли на гърба на друг някой. - Кой ще бъде този човек? - Това ще бъде онзи, когото той мисли за виновник на своята скръб. Отмъщението, само по себе си, не е толкова страшно. Страшното седи в това, че човек излива гнева си тъкмо там, дето няма никакво право. Почти във всички случаи, отмъщението на хората не почива на реална основа.

Като ученици, вие трябва да се стремите към придобиване на повече светлина, да не се спъвате от противоположните състояния, през които неизбежно минавате. Ако не можете да се справите с тях, вие ще изпаднете в пълна индиферентност. Докато сте в радостта, вие ще имате стремеж към Бога, към великото в света. Влезете ли в скръбта, вие веднага ще изгубите разположението си и можете да се усъмните във всичко: в любовта, във вярата, в красивото в света. Дойде ли до това положение, човек тръгва вече по отъпкания път, по пътя на обикновените хора. Това е живот на индиферентност, на пълно обезсърдчаване. Като дойде до това състояние човек казва: „Исках да стана добър, но не можах. Тогава лош ще стана." Като говори така, вътрешно той има желание да дойде някой при него, да го подеме, по някакъв начин да му помогне. Той не иска да остане в това положение.

Божественото в човека иска да се прояви. Колкото и както да пада човек, Божественото в него е в сила да го повдигне. Всеки човек - прост и учен, цар и обикновен, минава през големи борби, но в края Божественото начало в него взима надмощие.

Човек трябва да дойде до положение да разбира своите вътрешни състояния, да се справя лесно с тях. Не ги ли разбира, той постоянно ще преживява обиди, огорчения, смущения. Това е естествен път на развитие. Не само човек, но и животното преживява подобни състояния. Опитайте се да ритнете някое куче или котка без причина, да видите, как ще се обиди. Гълъбът, който е приет за символ на кротост, може да те клъвне, ако го закачиш. И той се обижда. Ще кажете, че животното, пък и човек трябва да се защищава. Искате да кажете, че обидата е особен род чувство на самозащита. В пътя на човешкото развитие, и обидата, и самозащитата имат своето място. Естествено е, че докато човек се защищава и обижда, той иска хората да се интересуват от него. Обаче, като иска това за себе си, трябва да отдава същото право и на другите. И той трябва да се интересува от хората. Това е естествен процес в природата - процес на поляризиране. Според закона на поляризирането, каквито са мислите на човека, такива ще бъдат и неговите желания. И обратно, каквито са желанията му, такива ще бъдат и неговите мисли. Следователно, ако иска да измени едно свое желание, човек трябва да знае, каква мисъл, какъв образ произвежда това желание. Щом намери мисълта и я измени, с нея заедно ще измени и желанието си. Като знае този закон, човек може да го прилага при самовъзпитанието си. Само по този начин той може правилно да се развива. Иначе, той ще изпадне в процеса на натрупването. При механическите процеси

всякога става външно нарастване, натрупване и увеличаване. При органическите процеси, обаче, става вътрешно растене и развитие. Това значи, да разбира човек законите на своя ум и на своето сърце.

Съвременните хора искат да бъдат обичани и уважавани. Това желание е естествено, но за да бъде обичан, човек трябва да има такива качества, от които окръжаващите се нуждаят. Ако един силен човек влезе между слаби хора, всички ще го обичат и уважават, защото се нуждаят от него. Ако един учен влезе между невежи хора, всички ще го обичат, ще му се радват, защото той ще им бъде полезен, ще отвори очите им. Всеки човек, който носи известно изкуство в себе си, било музика, художество, пение, той ще бъде добре приет между хората, защото всички обичат изкуството. Някои хора, без да имат особени качества, искат да бъдат почитани и уважавани. Те казват: „Ние имаме достойнство, искаме да бъдем уважавани". В какво седи достойнството на човека? Достойнство има онзи човек, който разполага със своето добро сърце и счита, че всички хора са създадени добри. Човек с достойнство е онзи, който има обработен ум и схваща правилно отношенията на нещата. Гледайте и вие на хората като на добри по естество, а не по прояви. Ръката на човека е добра дотогава, докато е свързана с тялото и функционира правилно. Следователно, човек е добър, докато е свързан с цялото и правилно изпълнява своята служба.

Оттук изваждаме два важни закона: Закон за цялото и закон за частите. Законът за цялото включва в себе си закона на частите, н2о законът на частите не може да обхване закона на цялото. Законът на частите може да има някои специфични закони, които да не се отнасят към закона на цялото, но всички закони на цялото са

едновременно и закони на частите. Тъй щото, добър човек е онзи, който функционира правилно в Божествения организъм. Ако човек вярва в любовта на Бога, той трябва да вярва, че по естество всички хора са добри. Това е отношение към цялото, което същевременно трябва да бъде закон и за частите. Който вярва в Бога и Го обича, той трябва да има същите отношения и към хората. Вън от цялото, човек не може да обича. Това значи: докато ръката на човека е свързана с тялото му, тя може да работи, да прави добро, да милва хората. Откъсне ли се от цялото, тя престава да бъде добра - не може вече да изпълнява своите функции.

Следователно, докато човек е свързан с цялото, с Божествения организъм, той функционира правилно, изпълнява всички негови заповеди. Този човек е добър, любещ. В който момент човек се откъсне от общия организъм, от цялото, и престане да изпълнява неговите заповеди, той губи своите качества, губи доброто в себе си. Той не може да бъде вече полезен нито на себе си, нито на окръжаващите. Отделянето, откъсването на човека от Божествения организъм наричат „грехопадение". Това отделяне е отчасти само подобно на отделянето на ръката от човешкия организъм. Откъсне ли се веднъж ръката от тялото, тя не може вече да се прилепи. Обаче, човек може повторно да се прилепи към Божествения организъм. Както вещият хирург може да залепи обелената кожа на ръката на човека и да я направи да зарасне, така всеки човек се прилепва към Божествения организъм и продължава да се храни от Него.

Отделянето на човека от Първата Причина, от Божествения организъм и връщането му отново към Него, е въпрос на съзнанието. Тия процеси се изживяват в съзнанието, затова човек винаги трябва да бъде буден.

Няма ли будно съзнание, той всеки момент може да прекъсне връзката си с Божественото съзнание. Щом се усъмни в Първата Причина, човек се отделя от Нея. Щом започне да мисли лошо за хората, той пак прекъсва връзката си с Божественото съзнание. И тъй, ако намерите, че някой човек е лош, знайте, че той се е отделил от Божествения организъм, затова направете опит да му помогнете отново да се прилепи към Него. Щом се върне на мястото си, той моментално става добър. Това значи да обърнеш човека към Бога. Когато искате да обърнете човека към Бога, вие трябва да поставите съзнанието му на мястото, отдето се е отделило. Всяко нещо трябва да се постави на мястото си. Постави ли се, хармонията сама по себе си се възстановява. Някой човек е касиер на банка. Той изпълнява добре службата си. Един ден материалните му работи се объркват. Като брои парите на банката, той започва да се изкушава и взима една златна монета, да посрещне нуждите си, но с намерение да я върне на мястото й. На другия ден взима още една монета, после - трета, четвърта, пета и т.н. Докато се улесни материално и може да ги върне, дохожда инспектор на банката и прави внезапна ревизия. Оказва се, че стотина златни монети липсват. Кой е виновен? - Касиерът. Веднага го уволняват от служба, да му докажат, че никой няма право да бърка в касата на банката. На същото основание казвам: Никой няма право да бърка в Божествената каса, да взима златни монети и да ги туря в своя джоб. Ще възразите, че човек е свободен да прави, каквото иска. - Не е така. Ако наистина човек е свободен да прави, каквото иска, никакъв закон не би трябвало да го хваща. Щом законите, човешки или Божествени, го хващат, той не е свободен.

Какво представя свободата? Как и в какво се изразява?

Свободата се изразява в доброволно и съзнателно ограничаване. Когато изкушението дойде и кара човека да яде, а не яде, той е свободен. Когато има желание да пие, а не пие, той е свободен. Когато има желание да бръкне в чужда каса да вземе пари, но се въздържа, той е свободен. Докато задоволява желанията си да яде, да пие, да се облича, човек не е свободен, той е роб на своите желания. Когато жадният се откаже от водата, той е свободен. Когато гладният се откаже от хляба, той е свободен. Когато бедният не поглежда към отворената каса на богатия, той е свободен. Това са психологически моменти в живота на човека, които определят свободата. Ще възразите, че човек не може да живее без вода, без хляб, без пари, без дрехи и т.н. - Това е друг въпрос. Човек не може без тия неща, но временно, 40 деня може да прекара без вода и без хляб. Следователно, поне 40 деня човек може да бъде свободен. В това време в него ще се роди вътрешна борба между желанието му да яде, от страх да не умре от глад, и желанието му да издържа, да бъде свободен. Най-после човек ще дойде до заключението, че трябва да яде, за да живее. И като яде, човек пак не е доволен, намира, че животът е тежък, няма смисъл да се живее. Ако цели 40 години човек е ял и пил и намира, че животът няма смисъл, че тежко се живее, какво е придобил от това ядене и пиене? Не е въпрос човек да не яде и да не пие, но яденето и пиенето трябва да се осмислят. Щом те се осмислят, и животът на човека се осмисля. Той трябва да знае защо яде и защо пие.

Свободата към която човек се стреми е извън времето и пространството. На физическия свят свободата има различни прояви. Детето е свободно, докато майката се грижи за него. Тя поема всичкия му товар, а то е свободно

да ходи, да играе, за нищо да не мисли. Когато майката престане да се грижи за детето, на свой ред то се ограничава. Изобщо, желанията ограничават човека. Ограниченията биват различни, по-големи или по-малки. Има степени на ограниченията. Когато гърлото на човека е пресъхнало от жажда, и той пие толкова вода, колкото да набави изразходваната енергия, в този случай желанието му е нормално. Пие ли вода повече, отколкото трябва, желанието му е анормално. Ако човек яде толкова, колкото е нужно за подкрепа на организма, желанието му е нормално. Яде ли повече, отколкото трябва, вследствие на което разстройва стомаха си, желанието му към ядене е анормално.

Човек трябва да изучава законите на яденето. Той трябва да яде умерено, да ходи свободно, да не туря букаи на краката си. Който яде много, той трябва да бъде богат човек, външно и вътрешно, да може да носи. Всеки човек иска да бъде богат, но не знае, как да печели богатството. Придобиването на богатството е незавършен процес в природата. Обаче, хората искат да станат толкова богати, че да нямат нужда от по-голямо богатство. С това те искат да превърнат този процес от незавършен в завършен. Това е невъзможно. Тази е причината, поради която между природата и човека се заражда борба. Например, богат баща изпраща сина си в странство, и всеки месец го осигурява с пет хиляди лева. Синът е недоволен, иска още пет хиляди лева. Бащата не му изпраща и започва да се сърди, иска сметка от сина си, къде харчи тия пари. Най-после синът дава точна сметка на баща си. Последният изпраща на сина си още пет хиляди лева, но се отнася вече към него с недоверие. Така се явява разногласие между бащата и сина, както между природата и човека.

Когато човек слиза на земята, той намира, че бюджетът, който Бог му е отпуснал, не е достатъчен, и започва да иска повече. Той намира, че баща му е богат и трябва да задоволи неговите нужди. Ако бащата е богат, трябва ли да даде всичките пари на сина си? Син, който харчи много, той не обича баща си, нито го уважава. Отношенията между този син и бащата не са правилни. Когато синът икономисва от парите, които баща му изпраща, това показва, че той обича баща си, има правилни, синовни отношения към него. Отношенията между бащата и сина трябва да бъдат такива, каквито са отношенията между цялото и частите. Бащата представя цялото, а синът - частите.

Следователно, когато между хората съществуват вътрешни, духовни отношения, те трябва да бъдат правилни, хармонични. Ако отношенията на хората, които живеят на земята не са правилни, как ще бъдат правилни отношенията им към небето? Ако хората на земята не са научили да ценят вътрешните отношения помежду си, на небето никак не могат да ги оценят. - Защо? - Защото там отношенията са вътрешни само. В духовния свят красотата е вътрешна, а не външна, както на физическия свят. В духовния свят видимо съществува голямо еднообразие. Влезете ли в този свят, всички неща ще бъдат непоносими за вас. Светлината, топлината, водата ще бъдат съвсем различни от тия на земята, и вие ще гледате час по-скоро да слезете долу. Ако в духовния свят човек изпита най-малкото недоволство или противоречие, веднага го изпъждат, заставят го да слезе на земята. Грехът съществува на земята само. Загнезди ли се някъде, мъчно можеш да го изпъдиш навън. В това отношение той е подобен на кърлеж.

Дойде ли до духовния свят, човек трябва да бъде готов за него, да има прави мисли и действия. Няма ли прави

мисли, чувства и действия, той ще се спъва на всяка крачка. Такъв човек не може да прекрачи границата на духовния свят. Човек трябва да знае, че се намира под влиянието на закона за общността, който има отношение и към доброто, и към злото. Следователно, по силата на този закон, лошите или добрите мисли на един човек се отразяват върху всички хора. Всички хора в света, които се съмняват, образуват едно общество. Всички хора, които имат любов в себе си, които любят, съставят друго общество. Тъй щото човек трябва да знае, че като се усъмни, той вече не е сам. Около него дохождат по-големи майстори на съмнението, които започват да го учат. Допусне ли човек някаква отрицателна мисъл в ума си, чрез нея той се свързва с всички хора, които живеят със същата мисъл. Около него се групира цяло общество. В това общество той среща учители, майстори, които започват да го учат на законите на черната ложа, които до това време той не е знаел. Същият закон се отнася и за доброто. Допусне ли човек една добра мисъл в ума си, той се свързва с общество на добри хора, които живеят със същата мисъл.

Съвременните хора не са се научили още да говорят както трябва. Като срещнат някой безверник, или някой грешен човек, те казват: „Този човек е голям безверник, или голям грешник". - Не, срещнете ли такъв човек, вие трябва да кажете: Този човек се нуждае от повече вяра. Онзи пък трябва да води чист и свет живот. Невежият не трябва да казва за себе си, че е невежа, но да каже: „Аз трябва да бъда учен човек". Да каже човек за себе си, че трябва да бъде учен, това не подразбира, че може изведнъж да стане учен, но да внесе в себе си подтик към придобиване на знание. Да говорите положително, да си служите с положителен език, това значи, съзнателно да се самовъзпитавате.

Човек трябва да се научи да говори истината. По какъв начин трябва да говори истината? Да кажете за човека, че не вярва в Бога, че обича да лъже, да краде, това още не е истина. Да кажете за човека, че вярва в Бога, че обича правдата, че обича хората, това е истината. В естеството на човека е вложено доброто, истината, любовта и т.н. За предпочитане е човек да си служи с положителен, а не с отрицателен език, понеже той не знае крайната цел на миросъзданието. Той не знае защо един човек е лош, а друг - добър, нито знае всъщност, кой човек е добър, и кой - лош. Например, плодовете на ябълката първоначално са кисели, после узряват, стават сладки, но като поседят известно време, те започват да гният и миришат лошо. Когато ябълката е кисела, това не значи още, че тя е лоша. Когато узрее и стане сладка, и това не значи, че е добра. Има добродетели в човека, които постоянно се менят. Те са подобни на ябълката. Някой човек казва за себе си, че е добър. Той е добър, докато го ядат. Не го ли ядат и го оставят известно време да седи на открито, той започва да се разлага, да се вкисва и мирише неприятно. Друг пък казва за себе си, че е кисел. - Радвай се, че си кисел, защото ще се запазиш да не те изядат преждевременно. Докато гроздето не е узряло, пчелите и осите не го нападат. Узрее ли, те разкъсват ципата и изсмукват соковете му.

Хората искат да се повдигнат, да бъдат обичани и уважавани. За да бъде обичан и уважаван, човек трябва да има добро сърце и светъл ум. Всеки обича добрия, силния, любещия, разумния човек. Силният всякога се отзовава в помощ на слабия. В този смисъл, слабите заповядват, а силните изпълняват. Детето, например, плаче, вика, заповядва на майка си, иска от нея хляб, мляко. Щом се нахрани, успокоява се. Тогава започва да се смее, прегръща

майка си, баща си, иска да им покаже, че тяхното щастие зависи от него. Замине ли детето на онзи свят, родителите стават нещастни. Детето, което насилва майка си, е насилник, не е разумно. Това дете не може да стане велик човек. Както се проявява човек в обикновения живот, така ще се прояви и в духовния. Ако един насилник влезе в едно духовно общество, и там ще се прояви като насилник. Той ще иска да заповядва, навсякъде да бъде пръв. Обаче, той скоро ще се натъкне на противоречия, ще види, че на любовта не може да се заповядва. Любовта е свободен процес. Когато създаваше света, Бог беше абсолютно свободен, никой не Му се налагаше. Той доброволно създаде света. Той даде добри условия на всяко живо същество, правилно да расте и да се развива. Като знаете това, вие трябва да използвате тия условия разумно. За тази цел, човек трябва да се върне към първичния живот, да види, какви условия са предвидени за него и да почне правилно да работи. Той ще намери името си записано в първичния план на живота и ще види, отде трябва да започне своята работа.

Като ученици, всеки от вас трябва да намери плана на своя живот и да го реализира. Щом намерите този план, вие ще придобиете вътрешен мир, вътрешна радост. Да реализирате плана на своя живот, това значи, да работите с постоянни величини. Днес повечето хора работят с непостоянни величини, вследствие на което един ден се чувстват добре и мислят, че напредват; на другия ден казват, че не са добри, че не прогресират. Прогресирането е подобно на процесите, през които ябълката минава. В първо време тя е кисела, постепенно зрее, докато един ден напълно узрява и става сладка. След това презрява и започва да гние. Това са процеси, през които и човек

минава. Като изучавате плодните дървета, вие казвате, че дървото се познава по своя плод. Обаче, в плода се крие и друго нещо - живот. Когато изядете един плод, вие придобивате неговия живот, който започва постепенно да расте във вас, да се увеличава. Животът, който сте приели от ябълката, представя нейният капитал, който един ден, тя обратно ще получи. Тъй щото, прогресът, било за човека, било за всяко живо същество, има смисъл дотолкова, доколкото запазва живота, придобит чрез него. Следователно, някога, в близкото или далечно бъдеще, човек ще плаща за всички блага, които днес даром получава: за светлината, за въздуха, за водата. Как ще плаща човек за светлината? - Много просто. той обработва светлината, която приема в себе си, и един ден тази светлина ще излиза от него, ще осветява пътя на страдащите, на заблудените, на обременените. Каква по-голяма заплата от тази може да се иска? Няма по-голямо благо от това, да осветиш пътя на човека, когато той броди, търси изход в тъмна, бурна нощ. Това означават думите: „Даром сте взели, даром давайте".

Сега, като изучавате процесите в природата, ще видите, че всеки уд, всяко живо същество е натоварено с известна служба, която неизбежно трябва да извърши. Същото се отнася и до човека. Когато намери своята служба, животът му се осмисля, и той започва постепенно да се усилва, да се проявява като душа. Ние наричаме този процес „повораждане, раждане от вода и дух, или разцъфтяване на съзнанието". Докато не е дошъл до този процес, човек е недоволен от себе си, от всички окръжаващи. В който момент съзнанието му се разшири и цъфне, той се повдига над окръжаващата среда и разбира, че причината за неговото недоволство се дължи на сблъскването му с Божественото съзнание. Само при това положение, човек

разбира причините и последствията на нещата. Свързването на човешкото с Божественото съзнание е велик вътрешен процес, а не външен, механически, както мнозина мислят. Нищо в живота не се придобива по външен начин. Учителят може да съдейства на ученика, за развиване на неговите способности, но иска ли да придобие знание, ученикът трябва да учи, да разбира това, което му се преподава.

И вие, като ученици, вървите от непостоянните величини към постоянните. Постоянните величини се намират в постоянно, в непрекъснато движение. Например, любовта е постоянна величина, и като такава, тя е в постоянно движение. Който се опита да спре движението на любовта в себе си, той се натъква на големи страдания. Вярата, надеждата, милосърдието, кротостта са постоянни величини. Като постоянни величини, и те са в непрекъснато движение. Следователно, никой човек, никоя сила не е в състояние да спре тяхното движение. Никой не може да си даде отчет, защо вярва в нещо. Някой вярва в своя приятел, но същевременно вярва и в неговите близки - жена, деца. Срещате един човек и казвате, че вярвате в главата му. - Защо? - По главата на този човек виждате особени ъгли, особени черти, които ви карат да разчитате на него. Вие виждате, че този човек никога няма да ви излъже. Срещате друг човек, веднага се спирате върху ръката му, тя ви прави впечатление. Казвате: Този човек има здрава, мускулеста ръка. Вие веднага вадите заключение, че той е силен човек.

Съвременните хора съдят за нещата по външната им форма, вследствие на което изпадат в големи противоречия. Как могат да се ръководят от външната страна на нещата, когато тя е подложена на постоянни промени? Човешкият живот постоянно се мени. С него заедно се менят всички

величини, чрез които той се проявява. Например, доброто в човека също така се мени. То непрекъснато расте и се увеличава. Като изучавате човешкото лице, ще забележите, че линиите в него постоянно се изменят, едни се продължават, други се скъсяват. И в мозъка на човека стават промени: удължаване на известни линии, вдлъбване на някои мозъчни възли и т.н. През времето, докато стават тия промени, човек е изложен на ред страдания. Понякога е нужно едно малко, микроскопическо удължаване на линиите на носа, за да може деятелността на човешкия ум да се прояви нормално. Понякога едно удължаване на линиите с една стотна част от милиметъра е в състояние да внесе подобряване на човешкия живот. Такова удължаване на линиите става, изобщо, и в областта на сърцето, на ума и на волята на човека.

И тъй, за да разбира и познава, както себе, така и своите ближни, човек трябва да бъде добър хиромантик, френолог, физиогномист. Познава ли тия науки, по лицето на човека той ще чете като по книга. Великите, гениалните хора носят в себе си тази наука, и като погледнат човека, те веднага го познават. Тази е причината, поради която те гледат на хората спокойно, философски. Кой какво прави, как се облича, какво говори, това не ги смущава. Великият, гениалният човек има за задача да прокара вода през пустинята, дето хората са изложени на големи страдания. Като не разбират задачата на гениалния човек, хората го считат смахнат. Обаче, един ден, когато видят, че през пустинните места на техния живот тече вода и напоява, подобрява цялото им благосъстояние, тогава едва ще разберат, какво е направил този човек за тях. Гениалните хора идат в света, за да дадат тласък на обикновените хора. Те внасят подтик, нова струя в техния органически живот.

Освен външно проявление, гениалните хора указват и вътрешно, органическо въздействие върху човешкия живот. Въз основа на същия закон, ученикът трябва да знае, че и неговата задача не е само във външното изявяване на неговите идеи, в написване на някоя книга или някое музикално произведение, но и в онзи вътрешен подтик, който би могъл да внесе със своите идеи в цялото човечество.

Сега, като ученици, вие ще знаете, че ученикът не е като гения, но със своята чиста мисъл, той може да даде поне микроскопически тласък на човечеството. Може ли това да направи, той изпитва доволство в себе си. Той има одобрението на висшия свят, на напредналите същества. Задачата на ученика е да възприема Божествените мисли и да ги предава. По този начин той се свързва с хиляди напреднали същества, с един колективитет, какъвто Божественият организъм представя. В този смисъл, геният не е израз на възможността на една душа само, но той представя колективно усилие на множество души, които от векове работят в известно направление. Като намерят един подходящ организъм, те се проявяват чрез него. Ние наричаме този човек гений. И доброто не е резултат на една човешка душа, но на множество души, на цялото небе. Каквато велика мисъл мине през вашия ум, вие трябва да й дадете ход. Щом й дадете ход, вие се свързвате вече с този велик колективитет, отдето тя е излязла. Като знаете това, не се смущавайте, какво ще стане с вашите велики мисли. Великите мисли имат Божествен произход. Следователно, има кой да се грижи за тях. И да заминете за онзи свят, те пак ще продължават да текат, да проникват в човешките умове.

Често хората се запитват какво могат да направят.

Казвам: Човек може да направи всичко и нищо. Когато е свързан с Божествения свят, той може да направи всичко. Откъсне ли се от него, както ръката от организма, той е осъден на смърт. При това положение, той нищо не може да направи. За да бъде цигуларят гений, ръката му трябва да бъде на мястото си и да се движи със светкавична бързина по струните на цигулката. С цигулката си само, гениалният музикант трябва да представя едновременно и китара, и флейта, и пение - цял оркестър. Гениите са първите прелетни птици в света, които съобщават на хората, че пролет иде, че още много птици като тях ще дойдат. Значи, всеки човек може да бъде гениален. За това се изисква работа, усилие. Ако за гения са нужни десет години усилена работа, за обикновения човек са нужни 10^2 години усилена работа и труд.

Сега, моето желание е да бъдете истински ученици, да разбирате онова, което природата е вложила във вас. То трябва да ви служи за подтик. Школата, която следвате, изисква от вас, вие сами да се подтиквате, а същевременно да давате подтик и на другите хора. Това значи, да бъдете верни на Бога, верни и на себе си. Щом сте верни на Бога, и Той ще ви бъде верен. Неговата вярност към вас се изявява с благословението, което Той всеки момент ви изпраща. Божието благословение се предава чрез хората. Те са носители на великите Божии блага. Всички дарби, всички таланти, всички блага идат отгоре, от великия свят. Достатъчно е човек съзнателно да погледне нагоре, към небето, да се учуди на техниката на великите майстори, които са създали хиляди слънца. Какъв велик вътрешен строеж представят те! Каква велика закономерност ги управлява! Те са в постоянно движение, и всяка звезда или всяко слънце върви по строго определен път. Достатъчно е

човек да насочи вниманието си към своя организъм, към външните и вътрешните си органи, да види, каква велика функция изпълнява всеки от тях, да разбере величието на света, в който е поставен.

След всичко това, човек се осмелява да говори за себе си, че е грешен, че нищо не може да направи и т.н. - Ти си грешен човек, без дарби, само защото си се откъснал от Първата Причина. Свържеш ли се с Нея, всичко в тебе ще потече, както е текло някога. Тогава ще познаеш себе си, своите дарби и способности, които Бог е вложил в тебе. Който иска да бъде даровит, гениален, той трябва да работи. Така са работили всички велики музиканти и художници, всички велики хора. Всеки може да бъде гениален. Това е въпрос на време. Гений е всеки човек, който изпълнява волята Божия, дава тласък на цялото човечество. - В какво отношение? - В музика, в поезия, в наука, в изкуство, в религия. Гениален човек е всеки, който понася страданията и мъчнотиите в живота си с радост. Бедният Лазар, който живееше пред вратата на богатия, беше гениален човек. Той поглеждаше към своите рани и не роптаеше. През всичкото време се молеше за богатия, да го просвети Господ. Затова, именно, Лазар отиде в лоното на Аврама, а богатият - в ада. Големи бяха страданията на Лазара, заради което го възнаградиха. Невежият не може да влезе в лоното на Аврама. Следователно, за да се повдигне, човек трябва да мине през големи страдания. Ако човек разумно понесе страданията, без протести и роптания, големи блага го очакват. Тъй щото, страда или се радва, човек трябва съзнателно да живее, да използва благата и на страданията, и на радостите. Желая ви да имате характера и търпението на Лазара!

Желая ви сега, като мислите и прилагате постоянните

величини в живота си, да направите вътрешна връзка с Първата Причина на нещата. Работете върху себе си така, че ангелите да ви носят и в този, и в онзи свят. Мнозина се страхуват да не дойдат ангели да ги вземат. - Не, ангелите могат да носят само онзи, който е свързан с Бога. Само онзи може да се повдигне, да развие своите дарби и способности, който се е свързал с възвишения свят, с Всемирното Бяло Братство. Който иска да се развива бързо, той трябва да се свърже с Великия свят. Тази връзка може да превърне простия в учен, обикновения в гениален. Възстановяването на тази връзка не става чрез насилие, но доброволно, по любов. - Кога може да стане това? - Всякога, когато човек искрено пожелае. Да направите съзнателно тази връзка, това значи пробуждане на вашето съзнание. Да се пробуди съзнанието на човека, това значи възкресение. Когато всички хора направят връзка с възвишения свят, т.е. когато съзнанията им се пробудят, това значи светът да се запали от всички страни, от четирите си краища. Всички лъжливи теории и учения ще паднат, всички съмнения и заблуждения ще изчезнат, и хората ще се освободят от черния дим и сажди, от влиянието на черната ложа. Те ще започнат да се хранят с чистата храна на Словото, ще дишат свеж и пресен въздух, ще пият чиста, кристална вода, ще възприемат Божествената светлина и ще се радват на новия живот, на новата наука, на новата любов, на новата мъдрост и истина.

Стремете се към възстановяване на вътрешната връзка с Бога, с разумния свят. Новата 1929 година, която иде, благоприятства за връзки с напреднали същества, със същества от Божествения свят.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие. Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие. Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят пълното щастие.

Лекция от Учителя, държана на 21 ноември 1928 г.
София - Изгрев

НАСОКА НА ЖИВОТА

Размишление.

Съвременните хора имат стари схващания за живота, а старите схващания, старите разбирания не допринасят никаква полза. Новото схващане, това е Божественото, което иде сега. Божественото внася разширение в човешкото съзнание. То дава насока на живота. Божественото, което носи новото в света, е процес, който не може да се задържи на едно място. Тръгнеш ли в посоката, в която Божественото се движи, ти ще се въртиш в кръг, в спирала, по права линия, ще падаш и ще ставаш, но нищо не е в състояние да те спре. Ако си в трен, ти видимо ще седиш на едно място, но тренът се движи. Ако тренът спре на някоя гара, земята продължава да се движи. Ако земята спре движението си, слънцето продължава да се движи. Такова нещо представя Божественото - вечно движение. Това вечно движение дава насока на живота. Щом престане това движение, т.е. щом насоката на живота се прекрати, настава състояние на покой, което наричат смърт. Пожелае ли човек да се успокои, той навлиза в областта на смъртта. Всяко движение, което определя насоката на живота, е служене. Щом стане от сън и започне да се движи, човек взима известна насока в своя живот. Всяка насока на живота има своя специфична

форма. Различните насоки на живота могат да се представят във вид на лъчи на изгряващото слънце. Тия лъчи показват дългия път, който животът е изминал. Тия лъчи са съществували преди лъчите на светлината.

При сегашното си развитие, хората говорят за светлината, но всъщност те познават светлината само в нейната сянка. Това, което те наричат светлина, е само сянка на светлината. Докато живеят в сянката на светлината, те всякога ще се спъват. Наистина, недоволството, безверието, съмнението и всички отрицателни прояви не са нищо друго, освен спънки в човешкия живот. Някой е недоволен, че е ял малко. Какво ще придобие, ако яде много? Щял да стане голям, едър. Смисълът на човешкия живот не седи в това, човек да стане голям, едър. В сегашните скъпи години, няма смисъл човек да бъде много голям. Ако е много голям, мъчно ще се прехранва. Големината на човека трябва да отговаря на неговото съзнание. В природата съществува закон на икономията. Да бъде човек голям, силен, добър, учен, това са насоки на живота. За да придобие тия качества, човек трябва да разполага със съответни сили, които равномерно да разпределя.

Като дойдат до съзнателния живот, хората намират, че той е сериозен, че носи големи страдания. Страданията имат за цел изправяне на кривите насоки на живота. Било е време, когато човек не е страдал, но това не е най-голямото благо. Ние намираме, че сегашното положение на човечеството, е най-добро. Пътят, по който сегашното човечество върви е най-добрият. Той води към съвършенство, но още не е най-съвършен. Да мислите, че този път е съвършен, това значи, да се намирате в положението на болния, който казва, че се чувства най-добре, когато лежи на кревата си. За болния е така, но за здравия това

положение не е естествено.

Като изучаваме формите, през които животът е минал, виждаме, какво голямо усилие са правили тия форми, за да подобрят своето положение, да дойдат до най-съвършената форма на земята, каквато е човешката. Всички форми са търсили път, насока на своя живот, но само човек е постигнал това. Благодарение на своето съзнание, човек е дошъл до точно определен път на движение. Когато в неговия път се е родила идеята за Бога, той е намерил своя духовен изток. Идеята за Бога в човека представя насоката на неговия живот - неговото изгряващо слънце. Когато човек намери своя изток, съзнанието му се разцъфтява. Разцъфтяването на човешкото съзнание е подобно на зазоряването. Щом настъпи този процес в човека, животът му се осмисля, и той тръгва в определена посока, без много лутане. Докато намери своя път, човек непрекъснато се лута в съзнанието си. Това състояние е подобно на заблуден пътник, в тъмна, зимна нощ, всред снежни преспи и виелици. Тук-там той вижда светлинки, но щом стигне до тях, една след друга те изгасват. Уморен, измръзнал, той пада на снега, отдето някой негов приятел го изважда и спасява.

Като изучавам живота на съвременните хора, виждам, че положението им не е много сигурно. Ще кажете, че вие имате вяра и убеждения. Колко е силна вярата ви и какви са вашите убеждения, това се вижда във време на изпитания. Като се намерите пред някое голямо изпитание, вие веднага се разколебавате, започвате да роптаете против съдбата си, против Бога и казвате: „Ако, наистина, съществува Бог, Който е Любов, как е възможно да изпраща такива големи изпитания?“ Какво показва вашето роптание? Щом роптаете, вие не познавате Бога. Той не е такъв, какъвто философите,

учените, моралистите и богословите Го описват. Той се проявява чрез различни форми и по различни начини. Човек трябва да изучава Бога във всички форми, в които се проявява, докато един ден дойде до положение да се слее с Него и безпогрешно да изпълнява волята Му. Дойде ли до това положение, човек никога не се колебае в своя велик Баща, в своя Създател.

Като ученици, вие трябва да знаете, че страданията, изпитанията, сиромашията, болестите неизбежно ще ви следват. За учения, за адепта тия неща са почивки. Като дойде сиромашията при него, той ляга под крушата и си почива. От време на време хапва една круша и разхлажда устата си. Като дойде богатството при него, той го туря на гърба си като раница и тръгва с него по света да раздава на бедни, на страдащи. Който не разбира смисъла на сиромашията, той казва: „Да не ти дава Господ сиромашия! Голямо тегло е тя." Според него, тегло е за човека, ако му се дадат условия да си почине. Да отхвърляте сиромашията от себе си, това значи, да отбягвате от почивката. Хората се плашат от сиромашията, защото мислят, че ако тя ги посети, те са осъдени на глад, на голотия. - Не, сиромашията е облечена с хубави дрехи, като пеперуда, която цял ден хвърка от цвят на цвят. Тя не мисли за житници, нито за хамбари. Цял ден хвърка и дето закъснее, там остава да спи. Богатият не познава състоянието на сиромаха. Той мисли, че всякога трябва да носи товара на гърба си. Рече ли да хвърли временно поне товара си, тогава разбира, какво нещо е истинската почивка, какво нещо е свободата.

Сегашните хора се страхуват от изпитанията, от сиромашията, защото са наплашени. Ако погледнат на живота с новата светлина, ще видят, каква светлина съществува във всичко. Човек трябва да разбира процесите,

които се извършват в природата, и да се въоръжи с търпение, да дочака техния край. Трябва ли умрелият да тъжи и плаче, че тялото му гние и се изгубва? Като изгние, тялото му ще се превърне във вода и газове. Водата ще проникне в земните пластове, отдето ще излезе във вид на чист извор. След време изворът ще се превърне в река, която ще се отправи към морето, отдето някога е излязла. Газовете пък ще отидат високо някъде в пространството. Какво лошо има в това преобразувание? - Нищо лошо няма. Човек се е превърнал във вода и въздух. Лошото седи в това, че хората се страхуват от преобразуванията, от промените в живота. Страхът в човека е остатък от животинското състояние, през което някога е минавал, благодарение на което той е готов с години да се върти на едно и също място, и нищо ново да не предприеме. Не правят ли същото и животните? Куче гони един заек. Заекът скача от мястото си и започва да бяга. Колкото и да бяга, виждате, че той се върти около старото си място, най-много един километър далеч. С лаенето си, кучето го заставя да бяга. Ако разбира законите, заекът няма да се върти на едно и също място, но ще удари на бяг, ще се отдалечи от опасността най-малко на пет-шест километра. А тъй, като се върти на едно и също място, заекът попада в устата на неприятеля си, или опитва куршума на човека.

Какво представят мъчнотиите в живота? - Мъчнотиите, това са ловджийските кучета в живота, които преследват човека. И човекът, като заек, се движи в един затворен кръг, от който не може да излезе. Кучетата го преследват, докато ловджията, със своята пушка, го прицелва и сваля на земята. След това казват, че еди-кой си човек умрял. - Не, не е умрял този човек, но ловджията го е убил и го носи в дома си, заради вкусното му месце и хубава кожа. - Какво

трябва да прави човек, за да се освободи от мъчнотиите си? - Той трябва да тръгне по нов път, да заживее с нови идеи. Някой казва: Аз съм човек, ходя на два крака, заемам високо обществено положение. - Докога ще бъдеш човек, който се отличава от другите животни по това, че ходи на два крака и заема известно обществено положение? След 20-30 години ще те уволнят и ще се намериш в положението на инвалид, неспособен за работа. Тогава ще кажеш: „Какво беше едно време, а какво е сега!" Най-после, щеш не щеш, ще се примириш с положението си, ще кажеш: Така трябва да бъде. Какво да се прави, старост е това. - Не, така не трябва да се разсъждава.

Какво нещо е старостта? Когато изгуби силите си, човек започва да остарява. - Защо губи човек силите си? - Защото е изгубил насоката на своя живот. Онзи, който не е изгубил насоката на своя живот, той не знае, какво нещо е старост. Следователно, старостта показва, че човек трябва да мине в нова форма на живота, да се подмлади. Старостта е преходна фаза, в която човек не може да остане дълго време. Дойде ли до старостта, той непременно трябва да търси изходен път.

Един китайски император искал да стане член на Всемирното Бяло Братство. За тази цел го изпратили между животните, да учи техния език. Като поживял известно време между тях, той започнал да разбира езика им. Един ден той срещнал две мравки, които спорили за една хапка. Двете мравки хванали хапката и я държат, не я пущат. Едната казвала, че хапката е изпратена за нея. И другата настоявала, че това благословение е изпратено от небето за нея. Всяка мислила, че има право на хапката и не я давала на другата. И двете държат хапката, спорят за нея и не ядат. Императорът наблюдавал този спор и мислил, как да го

разреши. Наблизо някъде той видял един овчар. Отишъл при него и го попитал: Имаш ли малко трошици хляб? - Имам, торбата ми е пълна с трошици, току що ядох. Императорът взел в ръката си трошиците и ги турил пред спорещите мравки. Като видели това изобилие на трошици, те пуснали първата спорна хапка и се хвърлили върху новото благословение. С това спорът се прекратил.

Императорът продължил пътя си и видял, че две кучета се давят за една кост. - Какво правите? Да не разрешавате някакъв научен въпрос? Едно от кучетата отговорило: „Снощи моят господар даде голямо угощение на гостите си, и след свършване на угощението, хвърли и на мене една кост, да опитам нещо от яденето. Този неканен гост дойде от някъде и се хвърли върху костта ми, иска да я изяде. И да искам да я разделя с него, не мога, никакъв инструмент нямам. Понеже костта е моя, аз имам право на нея." Императорът веднага отишъл при господаря на кучето и го запитал: Имаш ли още една кост, останала от угощението? - Пълен кош с кости съм изхвърлил. Вземи, колкото искаш. Той взел няколко кости, хвърлил ги на кучетата, и те престанали да спорят. Изобилието разрешило въпроса.

Императорът се замислил и продължил пътя си, но се натъкнал на двама земеделци, които спорили за няколко сантиметра земя. Между тях се повдигнал въпросът, къде трябва да бъде синорът на нивите. Единият настоявал, че съседът е взел малко земя от нивата му. Другият настоявал, че земята е негова. Нито единият отстъпвал, нито другият. И двамата цитирали членове от закона, че никой няма право да мести синора на съседа си, с цел да вземе от неговата земя. Императорът се приближил към тях и ги запитал: Можете ли да отложите спора до утре и да дойдете при мене, аз да го разреша? - Кой си ти? Императорът

написал своите инициали, дал им бележка, в която определил часа на срещата. На сутринта и двамата съседи отишли на определеното място и получили по десет декара земя. Щом получили това изобилие на земя, те забравили спора за десетте сантиметра и се върнали дома си доволни. Така императорът научил от животните, че при липса на известни блага в живота, всякога възниква спор. Дадат ли им се тия блага в изобилие, спорът се прекратява. Значи, изобилието разрешава спора и мъчнотиите в живота. Същият закон се отнася и до човешкото царство.

И тъй, намерили насоката на своя живот, човек лесно разрешава мъчнотиите си. Щом намери насоката на живота си, той разумно се справя с мъчнотиите, недоразуменията, споровете и страданията си. Като разбира законите на природата, човек знае, как да трансформира състоянията си, да превръща скърбите в радости. Според закона на контрастите, всяка мъчнотия, всяка болка се лекува с нещо противоположно на нея. Учените са открили някакви малки, микроскопически същества, по-малки от микробите - микрояди, които изяждат микробите. Ако някой човек заболее от някаква заразителна болест, лекарите вкарват в организма му микрояди, които се размножават много бързо, и по този начин изяждат микробите, причинители на болестта. Така, именно, болният оздравява. Този начин на лекуване се отнася и към човешките мъчнотии. Когато се намери пред някаква мъчнотия, човек трябва да извика микроядите на помощ, да изядат микробите, които са причинили мъчнотията. Щом микробите на мъчнотиите изчезнат от човека, той се освобождава от тях. На научен език, ние наричаме тия малки същества „микрояди", а на духовен език - ангели, невидими помагачи.

Всички хора, в които шестото чувство е развито, могат

ясно да виждат борбата между микробите и микроядите в човешкия организъм. Те виждат, че пред човека се изправя една тъмна сянка, т.е. един силует. Веднага след това се явява втора, светла сянка, противоположна на първата. Тъмната налита върху светлата, както пеперудата към светлината. Между тъмната и светла сянка започва борба, в която ту светлата побеждава, ту тъмната. Ако светлата сянка победи, светлината и топлината ѝ се увеличава и запалва тъмната сянка. В тази борба броят на тъмните и светли сенки постепенно се увеличава, докато най-после светлите победят. Интересна картина е да гледате, как отляво и отдясно на човека се борят светли и тъмни сенки, с цел - първите да го спасят, а вторите - да го унищожат. Голяма борба става около един праведен човек, или един светия, когато се намери пред големи изпитания. Ако борбата се свърши в полза на светията, лицето му започва да свети, и той благодари, че се е освободил от мъките и терзанията на душата си. Това става не само с праведни и свети хора, но с всички хора. Обаче, колкото по-напреднал е човек, толкова и борбата около него е по-голяма. Милиони същества воюват около човека. Това е една от вътрешните страни на живота, от великите тайни на Битието. Тази борба е предвидена от Божествения Промисъл. Под думата „Божествен Промисъл", разбираме съзнателна, разумна работа на множество възвишени същества, които изпълняват изключително волята Божия. Когато казваме, че съществува Божествен Промисъл, ние имаме предвид насоката на живота, и вярваме в нея.

Като ученици, вие трябва да изучавате всички науки: химия, физика, ботаника, зоология, биология и т.н. Всяка наука ще ви запознае с елементите, с които тя борави - химически елементи, растения, животни, минерали. От

друга страна, те ще ви запознаят с произхода на живота, на различните форми, начина, по който те се размножават и т.н. Като изучи живота на различните форми вън от себе си, във физическия свят, човек ще проникне и в своя организъм, ще разбере, че същите форми съществуват и в него. И тогава, като знае техния произход, начина на размножаването им, той ще познае по-добре и себе си, т.е. своя физически и психически живот. Колкото по-високо се издига човек, толкова повече навлиза в умствения и в причинния свят, дето няма никакви животни. Това значи, да живее човек в съзнанието си, дето има само чиста вода и плодни дървета. Това е раят на земята, т.е. животът на пълно блаженство. Когато този човек се затъжи за животните, той слиза на физическия свят, на земята, в зоологическата градина.

Според някои учени, каквито животни и растения съществуват на земята, същите животни и растения се срещат и във висшите светове. Вярно е това твърдение, но не в буквален смисъл. Всяко животно и растение е емблем, символ на нещо. Запример змията е символ на хитрост, на знание, а гълъбът - на кротост. Христос казва: „Бъдете хитри като змиите и незлобиви като гълъбите". В този смисъл, гълъбът е противоположност на змията. Кое качество е противоположно на хитростта? - Знанието. Следователно, когато се казва, че и във висшите светове срещаме същите животни, каквито и на земята, подразбираме, че там съществуват само техните символи, като принципи. Крилата на гълъба представляват вярата на човека, който разбира законите на природата и работи с тях. Освен кротост и незлобие, отличителната черта в характера на гълъба е неговата устойчивост във възгледите му. При каквито условия и да се намира, той никога не

изменя на своите убеждения по отношение на храненето си. При всички условия на живота си, той остава вегетарианец. От това гледище, цитираният по-горе стих, даден от Христа, може да се преведе с думите: „Бъдете учени и незлобиви".

Като изнасям тия положения, мнозина се запитват: Възможно ли е, при сегашните условия на живота, човек да бъде незлобив? - Възможно е. Щом на едната страна на живота седи змията, на другата непременно ще седи гълъбът. Щом има тъмна сянка, ще има и светла. Животът се движи в контрасти, в противоположности. Тъмната сянка е същество, което живее в гъста материя и се стреми да погълне човека. Светлата сянка е същество, което живее в рядка материя и се стреми да помогне на човека, да го освободи от мъчнотиите му. Тази е причината, поради която между светлите и тъмни сенки всякога съществува борба. Ако тъмната сянка вземе надмощие в човека, светлината напуща своето място. И обратно, ако светлата вземе надмощие, тъмната изчезва.

Два вълка се влюбили в една овца и започнали да ѝ пишат любовни писма. Като я видели сама, далеч от стадото ѝ , те се затичали към нея, с намерение да ѝ дадат първата си целувка, израз на техните любовни писма. Понеже и двамата искали едно и също нещо, те се хвърлили един върху друг и започнали да се бият. Овцата се спряла и започнала да гледа, кой от тях ще надвие. - Не, овцата не трябва да стои при тях и да гледа, как ще се свърши борбата, но да разчита на краката си и да удари на бяг, колкото силите ѝ държат. В бягането е спасението на овцата. Рече ли да се спре и да чака края на борбата, тя е загубена.

Такава борба става и в човека. Когато някой казва, че се бори със себе си, той трябва да знае, че всъщност не се бори той, но силите в него се борят. Докато силите в тебе

се борят, ти плюй на краката си и бягай. Искаш ли да наблюдаваш тази борба, качи се на някое високо място и оттам гледай. Следователно, когато силите в човека се борят, той не трябва да взема участие в тяхната борба, но отдалеч само да наблюдава и да се учи. Какво прави човек при такива случаи? Той взима своето малко ножче и излиза срещу воюващите страни да се бори с тях. Понеже не е дошъл до положение да воюва със силните същества, той веднага отстъпва. Не отстъпи ли, от него нищо не остава. Помнете: вашата задача не е да воювате. Вие трябва отдалеч да гледате и да се учите. Тъмните и светли същества ще воюват заради вас. Това е задача, в която те разрешават въпросите си. Вас обаче, никой не ви е викал на война. Вие не сте дорасли още до големите борби в живота.

И тъй, когато човек се намери пред някаква мъчнотия, или някакво изкушение, около него започва усилена борба между светлите и тъмни същества. Тази борба може да продължи ден, два, седмици, месеци или години, но ако човек е свързан с Първата Причина, в края на краищата борбата ще се свърши в негова полза. Който се намира под ръководството на разумния свят, той лесно ще се справи със своята карма. Кармическият закон не е нищо друго, освен съдбата на човека. Кармата е закон на необходимостта, през който всеки човек минава. С други думи казано: кармата представя неблагоприятните условия в живота на човека. Някой човек си направи къща, но скоро я изгубва; ожени се родят му се деца, но след няколко години изгубва и жена си, и децата си. Това са все кармически отношения. Човек трябва да работи съзнателно, да ликвидира правилно със своята карма. Като ликвидира с кармата си, човек влиза в Божествения Промисъл, в закона на благодатта, или в тъй наречената „дихарма". Такъв човек борави с магическата

пръчица. Щом е дошъл на земята, човек трябва да работи правилно, да ликвидира с кармата си още в този живот, да не става нужда пак да се преражда. Да се преражда човек, това значи, да живее в закона на кармата. Да се ражда, това значи, да живее в закона на благодатта. В този закон човек расте и се развива, без никакво прекъсване на съзнанието.

Сега, като слушате да се говори по тези въпроси, някои остават недоволни. Те мислят, че въпросът за прераждането не е важен, понеже в този момент пари нямат, хляб нямат - гладни са. Въпросът за парите и хляба може лесно да се разреши. Щом влезе в живота на благодатта, човек ще има и пари, и хляб, и дрехи. Каквото пожелае, лесно може да го придобие. Обаче, какво трябва да прави, докато дойде до това положение? Ще кажете, че докато дойдете до този закон, вие трябва да се раждате и прераждате, да се усъвършенствате. Това зависи от човека. В един живот той може да се развие, да ликвидира със своето минало и да влезе в закона на благодатта. Докато прави разлика между хората, между едно и друго верую, човек не е влязъл в този закон. Докато хората спорят, кой е спасен, те не познават още религията. Въпросът за спасението на душите се отнася до Бога. Той се грижи за спасението на хората, а всеки човек трябва да мисли за себе си, да спазва великите закони на Битието, да върши волята Божия.

Човек трябва да изучава своите вътрешни състояния, за да се справя лесно с тях. Слушате някои хора да се оплакват, че са остарели, че краката им не държат, че сиромашия ги налегнала, че никой не ги обича, че даже Господ ги забравил. Всичко това е лъжлива философия. Това не са верни положения. Всяко допускане или определяне на нещата ни най-малко не определя истината. Виждам, че в едно гърне се вари боб и допускам, че той е осолен вече.

Опитвам боба и намирам, че солта още не е турена. Значи, моето допускане не е вярно. Както виждате, има разлика между твърденията за нещата и действителното положение, в което те се намират. Някой казва: Допусни, че съм щастлив човек. - Не е въпрос да допускам. Аз искам да зная, щастлив ли си в действителност, или не си щастлив. Ако си щастлив, както твърдиш, ще те опитам. Видя ли, че не си щастлив, разбирам, че още не си осолен. Тогава взимам сол, осолявам те, и ти ставаш щастлив. Една дума само може да направи човека щастлив. Срещам една вдовица, прегърбена, нещастна, няма работа, не може да изкара хляба си. Десет години вече, как мъжът ѝ отсъства, безследно изчезнал, и тя ходи по къщи да работи. Аз се приближавам до нея, тихо ѝ пошепвам: „Днес мъжът ти пристига". Той бил някъде по чужбина, спечелил много пари и сега се връща здрав и богат. Вдовицата веднага забравя нещастието си, усмихва се и излиза вън да посрещне мъжа си. Мъжът ти си иде - това е магическата тояжка, която прави бедната вдовица щастлива. Срещам един ученик, държал изпита си, но се съмнява в успеха си. Казвам му: „Бъди спокоен, ти изкара изпитите си благополучно". Той веднага става от мястото си, радостен и доволен. Следователно, знайте, че за всяко положение в живота има по една магическа пръчица, която човек трябва да знае, кога и как да я приложи.

Сега, като слушате тия неща, вие си мислите, на какъв ли край ще излезете, накъде ще ви изкара този път. Едно трябва да знаете: този път ще ви изкара на добър край. По-добър път от този няма. Той е единственият най-добър път. Една дума само е в състояние да ви убеди в истинността на това твърдение. Трябва ли да ви се доказва с часове, работата е свършена. Истината не се нуждае от много доказателства. Щом се стремите към правия път, вие трябва

да вземете нова насока в живота. Вие имате насока на живота, но тя трябва да бъде правилна, да не предизвиква никакви колебания във вас. Да имате нова насока в живота си, това значи да вървите по този път смело, с убеждение, никоя сила да не е в състояние да ви отклони. Често хората менят убежденията си и после страдат. Не е лошо човек да мени убежденията си, но важно е новите му убеждения да го повдигат, да внасят разширяване в неговия ум и в неговото сърце. Не придобива ли това, по-добре да се държи за старите си убеждения. Човек трябва да знае, че на каквито влияния се поддава, такъв става. когато върви в правия път, той непрестанно се разширява. Това разширяване внася в него вътрешно подобряване. Човек трябва да завършва деня с някаква придобивка, с нещо ново в себе си. В това седи Божественото. Каквито мъчнотии и да имате, те представят условия, с които можете да опитате Божественото начало в себе си, да видите, доколко сте му дали ход да се прояви. Като мисли и работи върху себе си, човек може да разреши задачите си правилно. Рече ли да плаче и да се вайка, той нищо няма да направи. Сълзите не могат да умилостивят Господа.

Какво представят сълзите? Защо човек плаче? Човек плаче, когато иска да влезе в новия живот. След като се е разочаровал в стария живот, той иска да излезе от него, да заживее по нов начин. Само при това положение сълзите имат смисъл. Обаче, ако след плача човек пак остава в стария живот, сълзите му са безпредметни. Когато отидеш при Бога и заплачеш, това показва, че ти даваш подписа си, в знак на съгласие, да изпълняваш волята Божия. Изпълнение на волята Божия подразбира великото, красивото в света. То внася свобода, простор, разширяване на ума, на сърцето и на волята на човека. Който върши

волята Божия, той е в положението на способния ученик. Каквато задача му даде учителят, той я решава, без никакви спънки и мъчнотии. Учителят преподава, ученикът учи. При това положение и двамата са доволни. Който изпълнява волята Божия, той владее магическата пръчица. Достатъчно е да тропне с нея на масата, за да получи всичко, което му е нужно. Той ще вдига и слага пръчицата си, и ще благодари на Бога за всичко, което му се дава. - Къде е тази пръчица? - Навсякъде в живота. Богатството не е ли тази магическа пръчица? Знанието не е ли тази магическа пръчица? Вярата, надеждата, любовта в човека не са ли тази магическа пръчица? Обаче, не показвайте магическата си пръчица на никого. Ако някой ви попита, в какво вярвате, отговорете му: Вярвам във въздуха, който дишам. Вярвам във водата, която пия. Вярвам в хляба, който ям. Вярвам в светлината, която възприемам с очите си. Вярвам в земята, върху която стъпвам. - И аз вярвам в същото. - Щом и ти вярваш в същото, ние си приличаме - едно сме.

Различието между хората седи в това, кой как използва благата на живота. Ако човек не знае, как да се ползва от водата, той може да се удави в нея. Ако не знае как да използва въздуха, той може да го помете. Колкото е тих и спокоен въздухът, толкова е и страшен. Той може да задига дървета, къщи, добитък, хора и да си играе с тях. Ако не знае, как да използва светлината и топлината, и те могат да го задигнат. Като е дошъл на земята, човек трябва да изучава свойствата на водата, на въздуха, на светлината, на топлината, на земята, защото от тях зависи неговият живот. Като се ползвате от тях, вие трябва да им благодарите. Да диша човек, това значи да мисли. Да пие вода, това значи, да живее. Да възприема светлината, топлината,

значи да твори, да бъде свободен. Светлината е носителка на свободата. Ако при изгряването на слънцето светлината не влиза в твоя ум, ти няма да имаш правилни разбирания. Всяка мъчнотия крие зад себе си нещо хубаво. Щом разреши мъчнотията си, човек придобива светлина. Как се решават мъчнотиите? - С любов.

Един млад момък искал да изпита своята възлюбена, доколко го обича. Той решил да направи това по особен начин. За тази цел той се облякъл в груби дрехи, начернил лицето си, турил голяма шапка на главата си, да се не вижда, и в такъв страшен вид влязъл в гората да пресрещне своята възлюбена, която обичала сама да се разхожда. Той насочил револвер насреща й, спрял я в пътя й и казал: Стой, ще те убия! - Защо? Какво съм направила? - Ти не си достойна да тъпчеш земята. Ти си направила големи злини, опасна си. Един човек се оплаква от тебе, че си му причинила голямо зло. Ако искаш да се спасиш, само една дума може да ти помогне. - Коя е тази дума? - Да кажеш, че го обичаш. Ако кажеш тази дума, ти си спасена. Не я ли кажеш, нищо не може да ти помогне. Ето, револверът е пред тебе. - Обичам го.

Сега и на вас казвам: Само една дума може да ви спаси. Кажете ли тази дума, вие ще бъдете спасени. Кажете: Обичам го. - Кого? - Господа. Обичам Господа и съм готов всичко да направя за Него. Така постъпил и младият момък. Като чул от момата думата „обичам го", той веднага се измил, преоблякъл се и се представил пред нея. Наистина, една дума е в състояние да спаси човека от известно бедствие. Ако кажеш на онзи, който те съди, че ще платиш, той веднага ще измени отношението си към тебе. Намираш ли се пред известна мъчнотия, кажи: „Ще изпълня закона, ще изпълня волята Божия". Щом кажеш тази дума, и

мъчнотията изчезне, ти си казал думата, както трябва. Кажеш ли нещо и не стане, ти не си казал думата на място. Всяка дума казана на място, на време и с любов, винаги дава добри резултати.

Сега, аз говоря за ония положения, за ония принципи, които имат отношение към вашия живот. Новите принципи, новите положения, новите вярвания не са нищо друго, освен идеалът, към който всеки човек се стреми. Под думата „идеал", ние разбираме стремежа на човека да създаде нови форми в живота си, в които да влее своите нови разбирания. Всеки ден, от изгрев до залез на слънцето, човек трябва да прибавя по нещо ново към своя идеал. Ако човек всеки ден прибавя по нещо ново към своя основен идеал, за една година той ще има 365 придобивки. Какъв е вашият основен идеал? Ще кажете, че основният идеал на живота ви е да любите Бога. Това значи, да осолите боба. Бобът не е осолен, а трябва да се осоли. Като расте и се развива, едновременно с това човек трябва да мени и идеала си. Това, което днес е идеал за него, не може да бъде идеал и за утрешния ден. Както детето всеки ден расте и прибавя по нещо към своя ръст, така и човек всеки ден трябва да прибавя по нещо към своите разбирания. Не е достатъчно само да предполага, че прави нещо, но той трябва да разширява съзнанието си, да усилва вярата си, да върви напред. Убежденията на човека трябва да пуснат корени в материята, да се закрепят. Материята, наречена според индусите „майя", представя външната обвивка на нещата. Тя съдържа в себе си неизброими богатства. Материята създава големи мъчнотии и страдания на хората, но това са маски само, чрез които невидимият свят ги изпитва. Страхливият ще се уплаши и ще бяга, ще се крие от живота, а смелият ще се ползва от мъчнотиите и страданията, ще

се учи от тях. Като изучава уроците си добре, той ще извлече от материята онова богатство, което Бог е вложил.

Следователно, докато е на физическия свят още, човек трябва да се справи с материята, да реши задачите си. За да реши задачите си правилно, той трябва да смята добре, да прави верни изчисления. Като ученици, вие трябва да се занимавате, освен със смятане, още и с пение, с рисуване. Щом сте свободни, попейте малко, или вземете да нарисувате нещо. Човек трябва да развива всички свои дарби и способности, да не се спира само върху една от тях. Докато е жив, човек трябва да влага капиталите си в обръщение, да търгува с тях. - Позволена ли е търговията за окултния ученик? - Позволена. - Нали е човешка работа? - Зависи, как се прилага? Ако се прилага по човешки начин, тя е човешка работа. Ако се прилага по Божествен начин, тя е Божествена. В света работят едновременно и двата метода. Който не може да работи по закона на благодатта, той ще работи по закона на необходимостта.

Основната мисъл, която трябва да задържите в ума си, е следната: всеки ден да придобивате по една нова форма, която да разширява съзнанието ви, за да укрепвате във вярата и в любовта. Често хората губят любовта, вярата, знанието, силата си, защото нищо не прилагат към тях. В Писанието е казано: „Растете от сила в сила, от знание в знание". И до последния час на живота си, човек трябва да има будно съзнание, светла мисъл, да придобива по нещо ново. Като дойде часът на заминаването му, той да извика приятелите си и да каже: „Радвам се, че прекарах между вас толкова години. Времето на прекарването ми в затвора се свърши. Сега съм свободен вече и отивам при своите си, които обичам, и които ме обичат. Ако съм обидил някого от вас, моля да ме извините. Искам да си замина спокоен,

без дългове на земята. Един ден и вие ще заминете при вашите близки, и там ще се видим." Когато се казва, че ще заминете за онзи свят, вие се страхувате. Според мене заминаването не е нищо друго, освен излизане на човека от стеснителното положение в което се намира. Нищо страшно няма в заминаването. Да замине човек, това значи да възкръсне, да мине от един свят в друг.

Като ученици, вие трябва да правите опити, да познавате силата си. Не е достатъчно да казвате, че сте носители на Божиите мисли, но да правите опити, да изпитате думите си. Отивате при някой болен и казвате: „Ще оздравееш, не се безпокой". Щом кажете това, думите ви трябва да се сбъднат. Щом отидете при някой болен, кажете му. След три деня ще оздравееш. Ако след три деня болният оздравее, мисълта и желанията ви са били силни. Срещате един беден, страдащ човек и му казвате: „След три деня положението ти ще се подобри". Ако, наистина, положението на този човек се подобри, мисълта ви е била силна. Мисълта на човека е силна само тогава, когато е свързана с Божествената. Щом опитите ви излязат сполучливи, обърнете се към Бога и благодарете, задето е проявил своята любов, милост и благост чрез вас. Благодарете, че този ден сте имали възможност да Го познаете. Пожелайте в себе си, Бог да ви се открива всеки ден по-малко. Помагайте на страдащите, без да съжалявате, че страдат. Когато някой човек страда, това показва, че учителят му го изпитва. Един ученик е надежден, обещава нещо, докато учителят има вяра в него и го изпитва. Престане ли да го изпитва, той е безнадежден ученик. Страданията и радостите са неизбежен път в живота на човека. Чрез тях човек познава великото и красивото в света.

Зората на новия живот се пукна веч и носи Божиите

блага, които растат на светлина в Божествената градина.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 28 ноември 1928 г.
София - Изгрев

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

Размишление върху радостта.

Сега ще прочета 140-ти Псалом, върху който да размишлявате цяла седмица. Спирайте се на вътрешната, а не на външната страна на Псалома. Ако го изучавате по буква, нищо няма да научите.

Представете си, че ви се даде темата, да определите конкретно, какво нещо е истината. Какво ще кажете? Какво може всеки ученик да каже или да напише за истината? Като ученици, вие трябва да дойдете до най-простото разбиране на истината, както и на всички важни въпроси в живота. Само по този начин можете правилно да се развивате. Да се развива човек, това значи, умът му да укрепва, да дойде до положение да разбере истината в нейната пълнота.

Следователно, човек трябва да работи, да развива ума и сърцето си, да разбира истината, и да я прилага. Запример, какво ще разберете, ако ви се каже, че човек някога е живял в огъня, както днес живее във въздуха? Някога човек е живял във водата, както рибата живее днес във водата. Какво ще разберете от тези твърдения? Човек постепенно е променял средата, в която е живял, докато е слязъл най-после на твърдата материя, на земята. Да си на

твърдата почва и да живееш в нея, това са две различни положения. Как ще разберете това? За да разберете тия неща, вие трябва да имате ум, да сте дошли до високо разбиране на нещата. Тези въпроси не са за деца, те са за възрастни хора, които имат зрял ум. Това не подразбира, че децата трябва да се откажат от тази философия. Не мислете, че всичко изведнъж ще ви стане ясно. Това е неестествен процес. То е все едно да изисквате от окото си да възприеме всичката слънчева светлина. Това е невъзможно. За вас е важно два-три лъча да влязат в очите ви и да се ползвате от тях.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, че някои от вас са недоволни, защото не са учени. Те мислят, че за да бъдат учени, непременно трябва да са свършили гимназия и университет. Всеки може да бъде учен, ако се стреми към знанието с радост. Докато ученето радва човека, то е постижимо за него. Престане ли да се радва, то се отдръпва от него. За този човек знанието е непостижимо. Този закон се отнася и до здравето на човека. Докато човек се радва на здравето и го цени, то е постижимо за него. Щом престане да се радва и да не го цени, здравето го напуща. Дето здравето отсъства, там болестта присъства. Следователно, човек се движи между две състояния, които постоянно се сменят: радост и скръб. Докато се радваш и надяваш, че можеш да станеш учен човек, радостта ти е на място. При това положение ти всеки ден ще придобиваш по нещо. Щом се усъмниш в придобиване на знанието, ти започваш да се обезсърчаваш. Щом дойде обезсърчението, с него заедно иде и скръбта. Тогава и знанието се отдръпва. При радостта и вярата в постижение на нещата, човек печели придобива нещо. При обезсърчението и скръбта, той губи. Като дадете ябълка на детето, то се радва. Щом

отнемете ябълката му, то скърби.

На какво се дължи недоволството? - На непостигнато желание. Искате ли да помогнете на човека, да го освободите от недоволството, насърчете го, дайте му възможност да постигне своето желание. Някой се обезсърчил, че не може да свърши училище. Кажете му, че след няколко години ще свърши благополучно. Нека посещава училището, нека учи, той сам да види, какви препятствия има вътре и вън от себе си, да познае своите сили и способности. Кажете ли му, че няма да свърши, той предварително ще спре развитието си. Стремежът е важен в човека. Като се стреми към известна цел, която не може да постигне, човек придобива други неща, които го ползват. Казвайте на човека, че може да постигне желанието си. Никога обаче не му казвайте, че това или онова негово желание е непостижимо. Виждате, как един грешен човек пада и става. Не му казвайте, че не може да стане праведен човек. Правдата, светостта са постижими неща. От съзнанието на човека зависи един ден да стане праведен и свет човек, и в един ден да се огреши.

Съвременните хора говорят за реалността и казват, че реални неща са тия, които могат да се постигнат. - Не, всяко постигнато нещо не представя още самата реалност. Когато постигне нещо, човек се радва. Радостта внася разширение в съзнанието. Щом постигне нещо, човек става доволен. Докато се надяват, че могат да постигнат нещо, хората са доволни, радостни. В който ден се усъмнят в постигането на своите желания, те стават недоволни и скръбни. За да не дойдат до това положение, хората не трябва да поставят никакви прегради на своите идеали. Не се противопоставяйте на великия ред и порядък на природата! Като говоря за този процес, имам предвид човешката съвест. Съвестта е особен

инструмент, особена мярка, с която точно се измерва същината на нещата. От тази мярка зависи степента на човешката радост, както и количеството на неговите придобивки. Колкото по-развита е съвестта на човека, толкова по-ясни са неговите мисли, чувства и действия. От развитието на човешката съвест зависят правилните или неправилните отношения на човека към Първата Причина. Когато съвестта измерва нещата и човек разбере, че е постъпил право, той става недоволен. Външно недоволният е навъсен, кисел. Обаче, недоволството няма нищо общо с песимизма. Песимизмът е патологическо състояние в човека, което се лекува по особен начин.

Светските хора изучават живота, както и религиозните го изучават. Обаче, време е вече последните да се простят със старите форми на религията. Религията представя крайния предел на материалния живот. Когато са уреждали материалния си живот, хората са създали религията. Казват, че религията свързва хората с Бога. - Как става това свързване, не знаем. Преди всичко, свързването е чисто материален процес. Не е лошо да бъде човек свързан с Първата Причина, с хората, но той не може да се ползва от тази връзка. - Защо? - Защото вързаният не може да мисли. Божествено нещо ли е религията или човешко? Религията е човешко нещо, понеже се изменя. Тя се изменя така, както мени думата си и не устоява на нея онзи, който е взел пари на заем, със задължение да ги изплати след три месеца. При това задължение има две вероятности за неустояване на думата: или длъжникът не внася парите на банкера навреме, или банкерът иска парите си преди изтичане на срока.

Когато казвам, че някога човек е живял в огъня, вие се запитвате, как е възможно това. Възможно е. Тогава

светлината е била среда за човека, както въздухът е днес негова среда. Светлината е била гъста като вода. Следователно, каквото водата представя днес за рибата, такова нещо светлината е представяла за човека. В стремежа да намери своята среда, човек е минал през всички среди: през светлината, през водата, през въздуха. Като е слизал на земята, той е вървял по инволюционен път. Сега минава по обратния път - по пътя на еволюцията. Тази е причината, поради която, това, което някога е било среда за човека, днес е станало условие. Човек е излязъл от твърдата материя, но не е останал да живее в нея. Днес той използва твърдата материя като условие. Той копае, оре, разработва земята. Някога водата е била среда за човека, но днес е условие. Когато водата престане да бъде условие за човека, той ще придобие Вечния живот. При това положение, водата ще бъде реалност за човека. Тя ще извира от него.

Тъй щото, когато казваме, че някой човек е извор, имаме предвид, че водата е влязла вече в него и извира навън. Да живееш във водата като среда, да я използваш като условие за живот, и да я приемеш в себе си, за да изтича вън от тебе във вид на извор, това са три различни състояния, през които човек минава. Това са отвлечени мисли, върху които трябва да размишлявате, за да обясните състоянията си, през които минавате.

Казвате: Като отидем на онзи свят, тогава ще си обясним всичко. - Това е материално разбиране на онзи свят. Като отидете на онзи свят, вие ще бъдете като дете, което е свършило първо отделение и минава за второ. По-горе от второ отделение, обаче, не можете да отидете. Такъв е законът на развитието. Колкото и да е учил човек на земята, неговото знание се равнява на знанието на дете,

което е свършило първо отделение. Като отидете на онзи свят, ще постъпите във второ отделение. Щом свършите второ отделение, отново ще ви пратят на земята, да следвате трето отделение. Като свършите трето отделение, ще отидете на онзи свят, да следвате четвърто отделение. Първо и второ отделение съставят един завършен кръг. Трето и четвърто отделение съставят друг завършен кръг. Докато е на земята, човек е мъж, следва в първо отделение. Като отиде на онзи свят, той става жена, следва второ отделение. Като слезе на земята, той пак става мъж, следва трето отделение. Щом замине за другия свят става жена, следва четвърто отделение. Значи, в първо отделение човек развива своя ум, своите умствени способности и сили. Във второ отделение той развива своето сърце. Обаче, в природата съществува обратен процес, според, който влезе ли в невидимия свят, човек постъпва в първо отделение и става жена. Щом слезе на земята, той постъпва във второ отделение и става мъж.

Сега, това са мисли за разсъждение, за да си обясните състоянията на доволство и недоволство, през които минавате. Когато се чувстваш доволен, разположен, господар на положението, ти си мъж. Това не значи, че ти си във формата на мъжа, но минаваш през неговото състояние. Мъж е всеки, който мисли и разбира нещата. Това прави мъжа свободен. Когато се чувстваш недоволен, неразположен, ти минаваш през състоянието на жената. Недоволният всякога иска да се жени. Само недоволният иска да се жени. Следователно, женитбата се дължи на недоволството на човека. Когато човек е лишен от нещо, когато му липсва нещо съществено, той иска да се жени. В този смисъл, когато жената и мъжът искат да се женят, те са все жени.

Като изнасям тия положения, ни най-малко не казвам, че трябва или не трябва да се жените. Когато е недоволен, човек естествено търси нещо, което да осмисли живота му, да запълни празнотата на неговата душа. Човек все търси някакъв идеал в живота си. Докато е млад, той мечтае, фантазира, че ще намери своя възлюбен, който ще осмисли живота му. Щом намери възлюбения си, той започва да му пише любовни писма, да му носи цветя, подаръци, докато един ден се разочарова в него и види, че не е намерил това, което търси. Като мисли, че е намерил своя идеал, човек първо се очарова, а после се разочарова и изпада в положението на Йоан Веслей, виден реформатор в областта на религията, който се оженил за една англичанка, но три деня след това казал на приятеля си: „Не струва човек да се жени. Не намерих тази, която търсих." Един млад момък отишъл при него и му казал, че се влюбил в една красива, благородна мома, благочестива християнка, и желае да се ожени за нея. Йоан Веслей му отговорил: „Момата е добра, красива, ревностна християнка; тя може добре да живее с Христа, но не и с тебе."

И тъй, каквото е отношението на човека към външните хора, такова е отношението му и към себе си. Тази е причината, поради която понякога човек е недоволен от известни свои постижения. След като дълго време се е стремил да постигне нещо, щом го постигне, той става недоволен. Какво трябва да прави човек, ако е недоволен от своя възлюбен, за когото се е оженил? В живота този въпрос се разрешава чрез развод. Хората могат да се развеждат и от идеите си. В Евангелието този въпрос се решава по следния начин: човек има право да се разведе от една идея само тогава, когато тя го отдалечава от Бога. На същото основание казвам: Мъжът има право да се разведе

с жена си само тогава, когато тя го отдалечава от Бога. И жената има право да се разведе с мъжа си само тогава, когато той я отдалечава от Бога. В широк смисъл на думата, подразбирам: Отхвърли от себе си всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които те ограничават, които спъват твоето развитие, които те отдалечават от Бога.

Сега, всички говорят за любов към отечеството, както и към цялото човечество. Какво представя любовта? Любовта представя отношения между души, които живеят във видимия и невидимия свят. Когато изразява любовта в нейната пълнота, човек изпитва голямо доволство. Всяко нещо, което повдига душата към Бога, е любов. Всяка идея, която повдига човека и хвърля светлина в неговия ум, е плод на любовта. Любовта преобразява човека. Тя може да измени и най-големия пияница. Щом любовта го посети, той веднага се отказва от пиенето и тръгва след нея. Той се отказва от вино, от месо и се обявява за въздържател. Каквито теории да му проповядват за ползата от виното и от месото, той никого вече не слуша. Веднъж е опитал тия неща, той не иска да се връща към тях. Той знае, че по-добра храна от хляба и по-добро питие от водата не съществуват. Всички храни произлизат от житото. Житото представя първичната материя, която е дала подтик на органическия свят. Този подтик е Божествен. Следователно, който иска да приема този подтик в себе си, той трябва да се храни с жито. Който се оплаква, че объркал сметките си и не може да намери правия път на живота, той трябва да се храни с жито. Житото е в състояние да му помогне, да му покаже начина, по който може да уреди всичките си работи. - Вярно ли е това? - Опитайте и ще се убедите. Преди да се съмнява и да отрича нещата, човек трябва да ги опита. Иначе, той ще се натъква на противоречия, които

не го ползват. Има противоречия в живота, които са необходими.

Като е дошъл на земята, човек все трябва да бъде лишен от нещо, да му недостига нещо. Това, което му недостига, ще бъде подтик в живота му. Недоволството е необходим елемент в човешкия живот, както и в цялата природа. Окото е недоволно, че вижда само, а не може да слуша. Ухото е недоволно, че слуша само, а не вижда. Носът е недоволен, че не може да вижда, да слуша, а само мирише нещата. Езикът се оплаква, че само вкусва нещата, а не може да мисли, да чувства. Кое положение трябва да заеме човек: положението на око, на ухо, на нос, на език, на мозък или на сърце? При каквото положение и да се намира, човек трябва да бъде смел. Смел човек е онзи, който мисли право. Който обича истината и мисли за нея, той е смел, безстрашлив човек. Искате ли да бъдете свободни, напуснете всичко, което ви свързва. Напуснете онази религия, онази наука, които ви свързват. - Какво трябва да правя? - Люби Бога. Който иска да люби Бога, а е свързан с нещо, той не може да прояви любовта си. Щом иска да прояви любовта си, той трябва да разкъса всички свои връзки. Кога майката обича детето си? - Когато се освободи от него, т.е. когато се скъса връзката, с която детето е било свързано в утробата й. Докато не го е родила, майката е изпитвала повече страх за себе си, отколкото любов към детето. Ако не разберете положението на бременната жена, на бащата, който се грижи за прехраната на дома си, вие не можете да разберете и себе си. Като ученици, вие трябва да разбирате състоянията на майката, на бащата, на детето, за да разбирате и своите състояния.

Ще кажете, че това не се отнася до вас. - Именно до вас се отнася. За вас е важно, какво трябва да правите сега. Ще

учите. Ако сте на земята, ще бъдете мъж или жена в първо отделение. Ако сте в невидимия свят, ще бъдете мъж или жена във второ отделение. Дали човек е горе или долу, той ще бъде или мъж, или жена, или дете. Мнозина казват, че не искат да бъдат нито жени, нито деца. Те искат да бъдат мъже. - От човека зависи, какъв да бъде. Според това, което носи в себе си, човек може да бъде мъж, жена или дете. Други пък не искат да бъдат мъже. Слушате някой мъж да казва, че втори път иска да се роди жена, да седи вкъщи на топло, да посреща и изпраща мъжа си. Дотегнало му цял ден да тича нагоре-надолу, да се грижи за прехраната. Дотегнало му да ходи по бойните полета да воюва. Друг пък иска да бъде дете, да му се радват, да го милват и на ръце да го носят. И това положение е добро, но какъв щеше да бъде светът без майки и бащи, а навсякъде само деца? Дето и да се обърнете, само плачове ще чувате. Красотата на живота седи в разнообразието. Красив е животът, когато срещаме бащи, майки и деца. Когато има майка и баща, детето е доволно, не плаче. Щом изгуби майка си, то започва да плаче с едното си око - с лявото. Като изгуби и баща си, то плаче и с двете си очи. Да изгуби човек баща си и майка си, това значи, да изгуби условията на живота си. Щом изгуби всички условия на живота си, човек се превръща в суха чешма и престава да тече. Детето е символ на живота. То съдържа ред условия и възможности за развитието си. Затова Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие“. Детето носи в себе си велика, Божествена идея.

Като говоря за мъже и жени, някои ме разбират криво. Под мъже и жени ние разбираме отношения на души, каквито са били в първичния живот, според Божествения порядък на нещата. Според този порядък на нещата,

отношенията между хората са съвсем различни от сегашните. Например, ако отидете при някой банкер и му поискате 20'000 лева на заем, със срок 20 деня, той веднага ще ви услужи, без да записва в книгите си. - Защо? - Той има пълно доверие в човека. Обаче, вие, които взимате парите, записвате в тефтера си сумата и деня, в който трябва да я изплатите. Като дойде определеният ден, вие отивате при банкера, внасяте парите и благодарите за услугата. Сега банкерът отваря книжата си и пише, че получил сумата 20'000 лева. Той пише в книжата си само суми, които получава, а не и ония, които дава. В дадения случай и двамата благодарят, че са могли да се запознаят, да си услужат и да станат добри приятели. Следователно, нуждите, лишенията на хората са условия да се срещнат, да познаят характерите си, всеки да види, докъде е дошъл в развитието си. Как постъпват съвременните хора? Ако отидете при някой банкер да искате пари на заем, той ще мисли, ще ви разпитва, какво е положението ви и най-после ще каже, че може да ви кредитира, ако представите трима поръчители. След това веднага ще подпишете полица и ще вземете парите.

Каква култура, какво християнство може да съществува при такива отношения? Когато хората уреждат отношенията си, своите взимания и давания, при подписа на трима души, това не са истински отношения, това не е никаква любов. Правилните отношения имат за основа любовта. Дето отсъства любов и доверие между хората, там никакви отношения не съществуват.

Съвременните хора са дошли до положение, за всяко нещо да искат по трима поръчители. Тримата поръчители, това са бащата, майката и детето. Ако детето отиде при някой банкер да иска 20'000 лева на заем, последният му

казва: „Извикай баща си и майка си, да се подпишат като поръчители. Аз искам да зная имаш ли баща и майка.“ Като види бащата и майката, банкерът дава на детето сумата 20'000 лева, написва една полица, дава я да се подпишат и я задържа в себе си. - Не, полицата трябва да бъде в ръцете на бащата и майката. Банкерът е хванал вече в ръцете си бащата и майката като поръчители. За него те са достатъчни. Щом забравят изплащането на полицата, банкерът веднага хваща бащата, майката и детето и казва: „Плащайте сега!"

Питам: Какво щастие може да съществува при такива отношения? Това е порядъкът на човешкия свят. В Божествения свят, обаче, такъв порядък не съществува. Там всички банки са отворени, и всеки може да си вземе, колкото и каквото му е нужно. Божествените банки представят чешми, които всякога са отворени. Кой колкото вода иска, толкова може да си налее, но всичко се пише. Там нищо не се дава даром. Там всичко се плаща. - С какво? - С добър живот. Не живеете ли добре, веднага полицата излиза налице. Водата, въздухът, светлината са Божествени банки, от които човек свободно може да черпи, колкото иска. Добрият живот определя кредита на човека. Някога, когато хората са живели добре, в далечното минало, житото е ставало голямо, като дърво. То се е отличавало по състав от сегашното, било е по-едро, по хранително и по-вкусно. Обаче, след грехопадането, житото е изгубило и от големината, и от вкуса, и от хранителността си. В последно време се забелязва подобряване на житото. Подобряването на житото е във връзка с подобряване живота на хората.

Този закон има отношение и към живота на отделния човек. Щом възстанови отношенията си с Първата Причина, човек се подмладява и започва да мисли, да чувства и да

действа. При това положение човек става отзивчив към страданията на хората, вслушва се в техните болки и се стреми да им помогне. Ако разбира законите на водата, той може да лекува с нея. Водата е носителка на живот, на жизнена прана. Който знае да се ползва от тази прана, той може лесно да се лекува. Чрез водата, човек може да лекува всички органически болести. Някой е работил цели 20 години по отрицателен път, докато създаде известна болест в себе си, а очаква да я излекува за няколко деня. Това е невъзможно. Такъв закон в природата не съществува. За да не създава условия в себе си за органически болести, човек трябва да живее добре. Лошите условия, вън и вътре в човека, наричаме съдба. За да се справи със съдбата си, човек не трябва да се бори с нея. Който се е борил със съдбата си, той всякога е бил побеждаван. Някой се хвали, че се бори със себе си. Бори ли се със себе си, човек попада в ръцете на съдбата, която го тъпче, мачка, докато го победи. Щом престане да се бори със себе си, съдбата му се подчинява, и той излиза победител. Защо трябва човек да се бори със себе си?

Казано е в Писанието: „Възложете товара си на Господа". Това значи: Не се борете със себе си, със своята съдба. Дойде ли някакво страдание, не се борете с него, нито се отчайвайте, но хванете го, помилвайте го, поносете го малко на ръце, докато се примирите с него. Щом се примирите със страданието си, във вас настава дълбок, вътрешен мир. - Защо трябва човек да се примирява със страданието? - За да стане велик. Христос е велик, защото се примири със страданието. Той знаеше, че страданието Му е изпратено от Бога и трябва да го приеме с радост. Така са постъпвали всички хора на миналото, които считаме велики. Много начини имаше, чрез които Христос можеше

да избегне страданията, но знаеше, че ако Той се откаже от страданията си, цялото човечество ще страда. Той прие страданията, за да облекчи положението на човечеството. Следователно, ако чрез страданията си, човек облекчава страданията на цялото човечество, заслужава да страда. От Божествено гледище, има страдания, които са необходими за човека. Те крият в себе си известни блага.

Всички хора искат да бъдат щастливи. Естествено е това желание, но трябва да се знае, че за придобиване на щастието са необходими известни условия. Като е дошъл на земята, човек ще получава известен дял и от страданията. Каква е разликата между щастието и нещастието? От какво зависи човек да бъде щастлив или нещастен? Срещате някой беден човек, но той е доволен, щастлив от положението си. Срещате един богат, но той е недоволен, нещастен, нещо му недостига. Значи, разбиранията на човека определят неговото щастие или нещастие. Щастието и нещастието на човека се определят от неговото съзнание. Понякога и най-добрите условия, и най-светлите идеи могат да направят човека нещастен, да му причинят болезнени състояния. При болен стомах и най-хубавата храна причинява страдания. Обаче, всяко днешно страдание на човека носи в себе си бъдеще щастие. За да провери това, човек трябва да има търпение, да дочака това време. Такъв е законът. Ако спазваме великите Божии закони, ще видим, че всяко страдание, всяко изпитание, всяко нещастие носи след себе си велики блага. В Божествения свят, в Бога страдания няма. Следователно, Бог е в сила да превърне страданията на хората в радости. Казано е в Писанието: „Всичко, което се случва в живота на онзи, който люби Бога, ще се превърне на добро". Това е закон за смяна на състоянията.

Като ученици, вие трябва да държите в ума си

положителни мисли. Който може всякога да държи положителни мисли в себе си, той е ученик и може да учи. Истински човек е онзи, който никога не се обезсърчава. Като се обезсърчи, човек казва: Свърши се моята работа. - Не, тя едва сега започва. - Пари нямам. - Ще дойдат. - Здраве нямам. - Ще дойде. - Приятели нямам. - И приятели ще имаш. - Кога ще дойде всичко това? - Когато издържите изпитите си, когато се справите с противоречията на живота. Имайте вяра в положителното в живота. Да имате вяра във великото и красивото, в положителното в света, това не е религия. Това е истинската философия на живота.

Сега, като говоря по този начин, целта ми не е да ви заставя да мислите като мене. Това е невъзможно. Моята цел е да събудя красивото, мощното, което е вложено във вас от памти-века. Когато красивото и великото в човека изникне и започне да расте, тогава всички хора ще се разберат. Във вашата градина ще започнат да растат круши, ябълки, сливи, грозде, портокали, мандарини, и вие ще продавате от тях. Като дойда в градината ви, ще пожелая да си купя от вашите плодове. Ако килограмът на някои плодове струва 50 лева, аз ще ви дам 100. Така ще се създадат приятелски, любовни отношения. Един на друг ще имаме вяра. Такива трябва да бъдат истинските отношения между хората. - Кога ще бъде това? - Един ден. Този ден може да бъде още днес, а може да бъде след хиляди и милиони години - от вас зависи. Каквото човек мисли, това става. Мислете положително, за да дойдат положителни, красиви неща. Мислете за красотата, ако искате да станете красив. Мислете за доброто, ако искате да станете добър. Мислете за любовта, ако искате тя да ви посети. Мислете право. Мислете красиво и положително за всичко. Правата и положителна мисъл е път за постигане на всички блага

в живота.

Сега, някои ще кажат, че тия работи им са познати, няма защо да се говорят. Не е въпрос, дали ги знаят или не, важно е, правят ли ги. Каква полза, че знаеш нещо, а не го правиш? Каква полза, че знаеш една песен, а не можеш да я изпееш? - Не, има неща, които човек не знае и трябва да ги учи, да ги прилага. Да пее човек, това значи, да има добри външни и вътрешни условия. Певецът пее, защото има разработен глас. Той пее, защото има публика, която го слуша. Той пее, защото салонът е добре отоплен и осветен. Нека да излезе да пее пред умрели хора, в студен, тъмен салон и вижте, ще пее ли този певец. За всяко нещо се искат условия. Следователно, за да пее, да учи, да работи, човек трябва да има права, положителна, велика мисъл. Мисълта е условие, без което човек не може да живее. Тя отваря пътя му към великия свят, отдето идат всички блага.

И тъй, от ученика се иска знание, да различава положителните мисли от отрицателните и да може да ги сменя. Той трябва непрестанно да учи, да не спира развитието си. Учете непрестанно! Любете непрестанно! Любовта с любов се храни, мъдростта - с мъдрост, доброто - с добро. Като се обезсърчи, човек казва: Няма вече да правя добро. - Колкото повече правиш добро, толкова повече душата ти се разширява, толкова повече умът ти закрепва и става по-мощен, толкова повече сърцето ти се облагородява. Друг пък казва: Не искам да мисля повече. Главата ми ще се пръсне от мисъл. - Чудно нещо! Когато стомна пълна с вода се изложи на студа и се пръсне, от мисъл ли се е пръснала? Главата на човека се пръска от тревоги, от безпокойствия, но никога от мисъл. Чистата, права мисъл повдига човека и му помага. И в най-трудните

моменти той излиза на прав път. Тя има за основа онова знание, което може да помогне на човека във всички случаи на неговия живот.

Сега, като говоря за страданието, аз имам предвид великия закон на любовта, на мъдростта и на истината. Така разбрани, страданията представят път към познаване на великото, красивото, възвишеното в света. Те водят към познаване и придобиване на любовта. Заслужава човек хиляди години да страда, за да опита един момент на любовта. Дойде ли любовта в човека, тя заличава всички страдания, всички мъчнотии и нещастия на вековете. Един момент на любовта заличава вековните страдания. Любовта ще покаже, че и най-големите страдания на човека са били все любов, но неразбрана. Любовта ще превърне страданията на миналото във велика симфония на душата, във велика хармония между всички души.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 5 декември 1928 г.
София - Изгрев

РАЗБИРАНЕ НА ЖИВОТА

Размишление върху веселието на Божия Дух.

Животът представя условие за разбиране на любовта. Без живот любовта е неразбрана. любовта произтича от живота. Който разбира живота, само той може да разбере любовта. Човек е достигнал до разбиране на любовта само чрез живота. Животът тече непреривно в човека, но понякога това течение отслабва, а понякога се усилва. Когато животът отслабва, човек боледува. Когато животът се усилва, човек е здрав и бодър. Здравето на човека е мярка за силата на живота, който тече през него. Като знае това, човек трябва да пази здравето си.

Животът функционира едновременно в три свята: във физическия, в духовния и в Божествения. По какво се различават тия три свята? Кога живее човек на физическия свят, кога - в духовния и кога - в Божествения свят? Да живее човек само на физическия свят, това значи, съзнанието му да е отвън. За такъв човек казваме, че живее несъзнателно, като камъните в природата. Да живее човек в духовния свят, това значи, съзнанието му да е отвътре. Да живее човек в Божествения свят, това значи, съзнанието му да е и вън, и вътре. Божественият свят включва в себе си и физическия, и духовния. Ако не е готов още за духовния

свят, човек изпада в същата опастност, в която се намира параходът, когато вълните проникват в него. Докато вълните го бият отвън, той е в безопастност. Проникнат ли вътре в него, в скоро време той ще опита дъното на морето. Следователно, ако съзнанието на физическия човек проникне вътре в него, той непременно ще потъне. Едновременно той не може да живее и на физическия, и в духовния свят. Това са два свята, диаметрално противоположни един на друг. Докато живее със съзнанието си на физическия свят само, човек трябва да приема нещата както са, без да се рови в тяхната същина. - Защо боледувам? - За да изправиш някоя своя погрешка и да научиш нещо. Философстваш ли много, никакъв отговор няма да получиш. - Защо? - Защото не си готов. Може ли човек да изкара два килограма масло от един килограм мляко? - Не може. Значи, невъзможно е да ви се отговори на въпроса, защо боледувате. - Защо хората не ме обичат и уважават? - Защото не си богат, нямаш знание, боледуваш и т.н. Искаш ли да те уважават и почитат, стани богат, учен, здрав. На физическия свят е така. В духовния и в Божествения свят, обаче, отношенията между хората са други.

Съвременните хора се оправдават за своите неуспехи и *непостигнати желания с отсъствие на време. Щом* се е родил на земята и живее във време и пространство, човек има време за всичко. Обаче, това не подразбира, че от един килограм мляко могат да излязат два килограма масло, т.е. в един живот обикновеният човек да стане светия. Реалният живот има предвид постигане на близки цели. Целта на човешкия живот седи в правилно използване на днешните блага и условия. Утрешният ден има нова програма. Земеделецът пита: Какво трябва да правя днес? - Ще впрегнеш колата си, ще отидеш на нивата и ще ореш. -

Докога? - Докато имаш сили и време на разположение. За всеки ден е определено, каква работа трябва да свършиш. Жената пита: Какво трябва да правя днес? - Ще работиш в къщи: ще готвиш, ще переш, ще чистиш и т.н. - Колко време трябва да работя? - Определено е, колко време трябва да работиш и какво да направиш за даденото време. Казано е: Не отлагай днешната работа за утре. - Какво трябва да правя, като стана от сън? - Ще се молиш, ще четеш, ще работиш в къщи. Ако няма какво да правиш, ще играеш. Играта е почивка, смяна на състоянията.

Следователно, докато човек живее на физическия свят, съзнанието му е външно. Той има отношение повече към външния свят, към материалната страна на нещата. Тази е причината, поради която той прави погрешки като дете. Какво трябва да правите, когато детето греши? Ще отидете при майка му и баща му, ще им разправите, какво е направило детето и ще оставите те да се разправят с него. Ако вие се разправяте с детето, няма да му въздействате. Прилагайте този закон и към възрастните хора. Понеже те са деца на Бога, като направят някаква погрешка, не се разправяйте с тях, но идете при техния Баща. Той ще оправи работите им, без никакво влошаване. Следователно, искате ли да влезете в право отношение с физическото съзнание на тия деца, вие нищо няма да постигнете.

Този закон има отношение и към идейния свят. Например, вие сте беден човек, имате жена, деца, но сте без работа. Търсите тук-там работа, но не можете да намерите. Децата ви нямат хляб за ядене, нито дрехи, обуща, книги и т.н. Най-после вие дохождате до отчаяние, искате да откраднете нещо отнякъде, да купите хляб. Като започнете да мислите, вие се ужасявате от тази мисъл в себе си и влизате в борба с нея. - Не, не се разправяйте с отрицателните

мисли, които минават през вас. Оставете ги на родителите им, те да се разправят с тях. - Какво да правим с глада? - Идете на лозето да копаете. - Пришки ще излязат на ръцете ми. - Ще излязат, разбира се. Обаче, за предпочитане е да излязат пришки на човешките ръце от работа, отколкото от лъжа. Това показва, че и при лъжата излизат пришки на човешките ръце. Разликата седи само в това, че като работи, човек е доволен от себе си, а като краде и лъже, е недоволен.

И тъй, научете се да разграничавате идеите. Всяка идея, на която съзнанието е отвън, трябва да се отнесе към съответния свят. Отношенията на нещата в света са строго определени. Всяко нещо в света има свой господар, който го управлява. Реките, горите, въздухът, светлината, макар и да са дадени за наше ползване, имат свои господари. Какво показва това? - Това показва, че на земята ние сме слуги, обиколени с много господари. Положението на слугата зависи от неговата разумност. Само разумността е в състояние да повдигне човека. Щом си въобрази, че е някаква голяма величина, човек веднага среща господарите на водите, на горите, на въздуха, на светлината и т.н. Как ще се справи с тия господари? - Чрез разумността. Ако не си разумен, ще се натъкнеш на ред противоречия и ще кажеш, че това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, не можеш да учиш, животът е безсмислен и т.н. - Не, така не се разсъждава.

Какво не може човек да направи? - Не мога да се моля. Как да не можеш? Една дума не можеш ли да кажеш? Като ти се объркат работите, не можеш ли да кажеш: „Господи, бъди милостив към мене! Загазих, не мога да си помогна." Щом си загазил, ти си попаднал в някоя река. Бог веднага ще изпрати господаря на реката да те извади навън.

Силната молитва се състои от две-три думи. Ако си гладен, иди при някой свой приятел и кажи: „Гладен съм!“ Той ще те разбере и ще те нахрани. Трябва ли да му разправяш, как си изпаднал до това положение? Можеш да говориш много, но многото думи са разказ, или някакъв роман, без който можете да минете. Понеже хората са свързани един с друг, всеки човек е доволен, когато му се представи случай да услужи на ближния си. Ако при вас дойде някой учен, радвайте се, че можете да научите нещо. Хората трябва едни на други да си помагат. Ако този, когото сте нахранили, е добър цигулар, той ще извади цигулката си и ще ви посвири. Гладът е станал причина да се запознаете с него.

Като ученици, вие трябва да разглеждате живота разумно. Каквото и да ви се случва в живота, това са скрити възможности за проява на Божественото в света. Колкото по-близко сте до Божественото разбиране на нещата, толкова повече съзнанието ви се разширява. Съзнанието на човека представлява капитал, без който не може да се работи. Ако съзнанието ви не се разширява, каквито блага, каквито знания и да придобивате, няма да ги задържите в себе си. Всички блага и придобивки, които човек може да задържи в съзнанието си, остават за вечни времена. Не може ли да ги задържи, те са временни и сами по себе си ще отпаднат. Като знаете това, вие трябва да се стремите към онези блага, които са постоянни, вечни. Те причиняват вечна радост на човека. Радостта на човека е постоянна, когато той разбира отношенията, които съществуват в Божествения, в духовния и във физическия свят и живее съобразно тях. Божественият свят включва всички придобивки и блага, които човек е придобил на физическия и в духовния свят. Тези придобивки вървят с

човека заедно, и на този, и на онзи свят.

Като слушате да се говори по този начин, казвате, че знаете много неща за Бога, за Божествения свят. - Какво знаете за Бога? - Знаем, че Той е любов. - Какво знаете за любовта? - Знаем, че животът произтича от любовта. - Какво знаете за живота? - Знаем, че животът представя сбор от множество различни форми, над нас и под нас. Наистина, докато не разбере живота, човек никога няма да разбере любовта. Без живота, любовта остава неразбрана. Дето е животът, там има непреривно движение. Щом дойде до любовта, човек спира движението си. Който срещне красива мома, или красив момък, той се спира, захласва се и започва да гледа. Дали той е професор, учител, свещеник, майка или баща, ще се спре пред любовта. Който срещне любовта, той непременно трябва да се спре, докато тя замине. любовта ще мине покрай него, ще го поздрави и ще си отмине. Щом го поздрави, той ще продължи пътя си, ще отиде да свърши работата си. Който не се спира пред любовта, той е изгубил едно от великите условия на живота. Най-малкият проблясък на любовта в душата на човека струва цял живот. Без нея нито богатство, нито знание, нито изкуство имат някакъв смисъл. Без любовта всичко е „майя". Един поглед на любовта дава сила през целия живот на човека. Той остава за винаги паметен. Срещате някой старец, на 70-80 годишна възраст, но щом стане дума за любовта, той започва да ви разправя, че като бил млад, една красива мома го погледнала така, че и до днес не може да забрави този поглед. Очите й били огън, който и до днес топли сърцето му. - Той е почувствал погледът на любовта, но не я разбрал. Очите на красивата мома не са любовта, но през очите на тази мома е минал Божественият пламък на любовта. Той живее в душата на

човека и оттам излиза навън. Ето защо, дето видите Божественото, в мъж или в жена, спрете се да го погледате. То прави нещата красиви. Турците казват: „Благословение е за човека да гледа красивото в света".

Съвременните хора още не разбират любовта, вследствие на което са изопачили и най-красивите неща. Тази е причината, поради която те изпадат в големи заблуждения и противоречия. - Не, срещнете ли любовта, спрете се и благодарете, че сте я видели. Не питайте, коя е тази красива мома или момък, коя майка ги е родила. Каквото и да правите, вие никога няма да намерите майката на любовта. Красивата мома и красивият момък, които срещате, са израз само на любовта. Обаче, красотата не е физическо качество. Красотата не принадлежи нито на физическия, нито на духовния свят, но се проявява чрез тях. Красотата е достояние на Божествения свят. На физическия свят тя трае кратко време, в духовния свят остава за по-дълго време, а в Божествения свят - за вечни времена. Красотата е идеал за човека. Той се стреми към красивото в света, като към свой идеал. Красиви мисли, красиви чувства, красиви постъпки, това е идеалът на човешката душа. Красотата радва човека. Лошото за човека седи в това, че при всяко изпитание той губи радостта, силата си и казва, че всичко е празна работа. - Не, когато се радвате, вие сте дошли до вътрешната, а не до външната красота. Дръжте се за красивите мисли и чувства, които дават тласък в живота ви. Те са онази светлина, онзи пламък, който излиза от очите на красивата мома и на красивия момък. Колкото пъти и да срещнете красотата, израз на любовта, спрете се пред нея, не я отминавайте. Ако първият път се спрете и я поздравите, тя ще ви срещне и втори път, и ще се задържи за по-дълго време при вас.

Сега, аз желая всички да бъдете захласнати от любовта, без да изгубите съзнанието си; да сте готови, като видите любовта, да забравите, че сте тръгнали някъде да правите зло. Запример, някой тръгнал да отмъщава на брата си, но на пътя среща любовта - красива мома, която го поглежда мило и го поздравява. Той се спира захласнат пред нея и забравя, че е тръгнал да отмъщава. Като замине красивата мома, той започва да мисли: „Има Бог в света, има любов, има защо да се живее". Радостен и доволен, той продължава своя път. Каже ли, че това е празна работа, той се излага на смърт. Който отрича живота, той приема смъртта. Това е неизбежен закон. След живота иде смъртта, а след смъртта - животът. Каже ли някой, че не иска да живее, той кани смъртта при себе си. Така не се живее. Така живеят само своенравните деца, които се сърдят на баща си, на майка си, на близките си, че не им дават всичко, каквото желаят. Защо ще се сърдите на Бога, че сте създадени такива, каквито сте днес?

Едно време, когато създавал животните, Бог създал и слона, но дребно, малко животно, не като сегашният слон. Хората го преследвали, гонили го, използвали го. Недоволен от положението си, слонът се обърнал към Бога с думите: „Господи, дотегна ми този живот, да ме преследват хората и големите животни. Направи ме голямо животно, че още отдалеч да внушавам страх, всички да бягат от мене." Бог чул молбата му и го направил голямо, едро животно, какъвто го виждаме днес. И при това положение, обаче, хората го използват, впрягат го на работа. Значи, като малки, вие ще имате един род мъчнотии. Като големи, ще имате друг род мъчнотии. И при едното, и при другото положение вие не можете да бъдете господари. Кой слон досега е станал господар?

Съвременните хора имат същото желание, като на слона, да се освободят от едно положение, от влиянието на дадени условия и да станат господари. Каквото и да правят, те никога няма да се освободят от влиянието на условията, при които са поставени да живеят. Ако се освободят от едни условия, ще попаднат под други. Колкото красивата мома може да се освободи от момците, красивият момък - от момите, гладният - от мисълта за хляба, толкова и вие можете да се освободите от влияния. - Ама няма ли воля човек? - Човек има воля, когато задоволи глада си. Докато не е задоволил глада си, той мисли за хляб, за красиви моми и момци. Като гледа на една, на втора, на трета красива мома, най-после момъкът казва: „Ще се оженя!" Женитбата подразбира задоволяване глада на човека. Не задоволи ли глада си по някакъв начин, той е осъден на смърт. Така трябва да разбирате нещата. Щом си гладен, ще влезеш в гостилница, ще се нахраниш и ще благодариш, че яденето е било вкусно. След това ще отидеш на работа. По същия начин благодарете и вие, когато срещате красиви моми и момци, които са внесли нещо добро в душата ви, дали са ви подтик към възвишеното в света. Каквато и да е красотата, тя внася нещо хубаво в човешката душа. Красотата е едно от великите блага на живота.

Като ученици, вие трябва да вървите в правия път, без никакви отклонявания. Всяко отклоняване води към лоши последствия. Вървите по един стръмен, планински път, но пожелавате да се отклоните, да вземете друг, по-лек път. В желанието си да намерите по-лек път, вие задръствате някъде и с часове се лутате, докато излезете на пътя, от който сте се отклонили. През това време вие се сърдите на Бога, на хората, защо не са разработили всички пътища, или защо са допуснали да се отклоните. Не се сърдете на

никого. Вие сами сте виновни за положението си. Защо не следвахте пътя, по който бяхте тръгнали? Той беше най-краткият път. По него са минавали много планинци. Той е изпитан път. Щом си се отклонил от правия път, ти сам се натъкваш на мъчнотии, на изпитания и на страдания. За да не страдаш, ти или трябва да минеш направо през пътя, който е изпитан, или като се отклониш, отново да се върнеш по същия път.

Днес всички хора правят известни отклонявания, големи или малки. Лошото не е в отклоняването, но в нежеланието на човека да се изправи, да се върне назад и да започне оттам, отдето се е отклонил. Запример, някой се е родил за земеделец, а става музикант. Той ходи натук-натам, лута се, но нищо не излиза от неговата музика. Най-после напуща музиката и става земеделец. Той може да учи музика, но да не очаква, че ще стане виден музикант. А така, като работи земята, той ще направи хубава плодна градина, с доброкачествени плодове, и който мине покрай градината му, ще се спре, ще се полюбува на хубавите плодове. Като влезе вътре, ще го угости със сладките плодове на своята градина. Каква по-хубава музика от тази може да очаквате? Ако някои от вашите гости са добри музиканти, ще ви посвирят с цигулката си, и ще задоволят вашият глад за музика. Вие ще ги задоволявате с плодовете си, а те - със своята музика. Щом сте дошли на земята да се учите, вие трябва да знаете, коя дарба е най-силно развита във вас и с нея да започнете. Работете първо със силните дарби и постепенно пристъпвайте към слабите.

Сега, като ученици, вие трябва да се пазите от еднообразието. Учите ли, молите ли се, избягвайте еднообразието. То действа убийствено върху човека. Един албанец напуснал Албания, за да избяга от боба, който

навсякъде му предлагали. На гости ли ще отиде, боб ще му предложат. На гостилница ли отиде, пак боб. Един ден решил да замине за Цариград, да избяга от боба. Обаче, какво било учудването му, когато още на първата гостилница в която влязъл, му предложили пак боб. Той гръмнал с револвера в чинията си и избягал навън. Пазете се от еднообразието, но пазете се и от критиката. Защо трябва да бързате с мнението си за картината на някой художник? - Той едва е сложил няколко черти и точици върху платното, и вие веднага се произнасяте. - Ние разбираме, какво ще излезе от тази картина. - Нищо не разбирате. Преди всичко, картината не е завършена.

И тъй, когато се произнасяте за живота, казвам: Не бързайте да давате мнението си. Не мислете, че разбирате живота. Той едва сега се рисува. Велики художници, велики хора, разумни същества работят върху живота на земята, а вие сте само зрители и слушатели. Вие сте поканени на угощение от господаря на живота, който, от време на време ви поканва да вземете участие в общата работа. Приятно е на човека да работи върху картината на живота. Тази работа внася в него подтик към великия, целокупния живот, а с това заедно и мисълта му закрепва. Без мисъл, без любов животът е безпредметен. Колкото по-голяма е любовта на човека, толкова и мисълта му е по-обширна, толкова и животът му е по-приятен. Ако любовта на човека е малка, и мисълта му е малка, дребнава. Дребнавата мисъл създава нещастия за човека. Изобилната любов ражда изобилния живот; изобилният живот ражда великата мисъл; великата мисъл пък прави човека щастлив. Щастието и нещастието в живота вървят едно до друго. Ако човек не е свързан с любовта, ако животът му не произтича от нея, и ако мисълта му не е свързана с живота, човек не

може да бъде щастлив. Той ще се намери в един мъртъв свят. Всички имате тази опитност, но не трябва да я повтаряте. Продайте опитностите, които имате, за да си купите скъпоценния бисер на живота, който ще ви направи щастливи.

Какво нещо е бисерът? - Бисерът не е нищо друго, освен правилно разбиране на живота. Като не може вярно да реши задачите си, човек казва, че най-добре е да се откаже от живота. - За да се откаже от нещо, човек трябва да бъде готов, да постави на негово място нещо по-високо. Не е ли намерил нещо по-високо от живота, човек трябва да бъде доволен на това, което днес му е дадено. Той е изпратен на земята в едно велико училище и трябва да е доволен, че има възможност да се учи. - Ама не съм пръв. - Пръв или последен, това нищо не значи. Достатъчно е, че можеш да учиш. Във всяко училище има и първи, и последни ученици. Все трябва един от учениците да бъде последен, т.е. на опашката. - Кой ще бъде последният? - Който е дошъл последен и който е с най-слаби дарби. Обаче, ако изпълни задачите на последното място правилно, един ден главата и опашката ще се съберат на едно място. Това е целта и на съвременната наука.

И тъй, когато енергията отива от главата към опашката, образува се един кръг. При това преминаване на енергията се произвежда светлина. Значи светлината върви от главата към опашката. Опашката представя човешкия ум, той не иска да бъде опашка. Той счита за обида да бъде опашка в живота. Въпреки това, гениалните хора са все опашки. Когато говорим за някой гениален човек, няма да казваме, че той е опашка, но ще кажем, че той е гениален човек, с отличен ум. Докато движи опашката си, животното е здраво. Престане ли да движи опашката си, казваме, че

животното е болно. Докато движи очите си на една и на друга страна, човек е здрав. Щом престане да движи очите си, ръцете и краката му престават да се движат, и той се вдървява, минава за мъртъв човек. Добре е човек да се движи, но движенията му трябва да бъдат правилни и разумни.

Сега, дали ученикът е пръв или последен в училището, не е важно. Дали е свършил с отличие или със среден успех, не е важно. За него е важно да учи, да върви напред. Има случаи, когато някои ученици са последни в училището, а първи в живота. Други пък са първи в училището, а последни в живота. Като ученици, вие трябва да учите, да разбирате предметите, които ви се преподават. Това се изисква и от обикновения ученик, и от окултния. Окултният ученик е онзи, който познава себе си, т.е. познава силите и способностите с които разполага. Като погледне ръката си, той може да чете. Той знае своите слабости. Той знае, кое е станало причина някъде в миналото си да се спъне. Като знае това, той може да изправи живота си. Но същевременно, ученикът знае и своите добри черти. Не само това, но окултният ученик разбира законите на природата и живее съобразно тях. Щом се намери всред природата, той знае, къде може да бутне. Той разполага с ключовете на природата и знае, как да се лекува. Той познава тревите и техните лечебни свойства.

Като ви наблюдавам, виждам, че вие имате физическо разбиране за живота, вследствие на което искате да постигнете всичко по механически начин. - Не, по физически, по механически начин ще разберете и придобиете само една трета от нещата. Искате ли да придобиете нещо повече, ще влезете в областта на духовния свят. Искате ли да придобиете всичко, ще влезете в Божествения свят. Там

нещата се придобиват, сто на сто. Вие сами не сте доволни от вашите възгледи и убеждения за живота. Като ги прилагате, виждате, че те не работят, не дават никакви резултати. Какво трябва да направите, за да проработят вашите възгледи? Вие трябва да внесете повече светлина и широта във възгледите си.

Като ученици, вие трябва да изучавате силата на вашите възгледи. Ако някой от вас заболее, нека приложи своите възгледи, да види, доколко може да се лекува с тях. Какво прави ученикът? Щом се разболее, той търси лекар да му помогне. Едно трябва да имате пред вид: дали лекар ще ви лекува, или вие сами, преди всичко, трябва да знаете причината на болестта. Който не знае причината на дадена болест, той не може да я лекува. Всяка болест има своя далечна или близка причина. Намерете причината и я отстранете. Щом отстраните причината на болестта, и самата болест ще изчезне. Ако някога сте се присмели на болестта на някой човек, тази болест непременно ще ви посети. Намерете човека на когото сте се присмели, искайте извинение от него. Щом се извините и докажете, че влизате в положението на страдащите, болестта ще ви напусне. В каквото положение и да се намирате, едни за други представяте предметно учение и трябва да се учите, разумно да се ползвате от условията.

Съвременните хора искат да се освободят от страданията си, да забравят своето минало. Това може да се постигне само чрез любов. Те трябва да бъдат отзивчиви към страданията на своите ближни, да гледат на тях като на братя. Когато между хората се възстановят братски отношения, страданията им изчезват. Както по-големият, по-ученият, по-силният брат в един дом помага на по-слабите, така и в по-големите единици - общества и народи,

хората могат да спазват същите отношения. Природата балансира своите сили. Тя разполага с всички форми, слаби и силни, и ги уравновесява. При това, положение страдания са неизбежни. Невъзможно е човек да живее на земята, на физическия свят, без страдания. Обаче, има ли Божествената Любов в себе си, той може да бъде щастлив и в ада, и на небето. Единствена тя е в състояние да организира всички сили в човека, за да ги използва разумно.

Всички хора се страхуват от влияния. Ако им се каже, че някой човек е лош, че има лоши влияния, те ще се изплашат. - Не, не казвайте на човека, че е лош, или че е черен, но запитайте го, колко хиляди лева е дал за боята. Кажете му, че боята, която е на лицето му, е от най-скъпите бои. Научете се да гледате еднакво на всички хора. Като виждате злото в другите хора, така трябва да го виждате и в себе си. Не е въпрос да виждате злото и да се съдите, но вие трябва да разбирате произхода му и да го избягвате. Някой върви по улицата, но бърза. Среща го един човек и се блъска в него. Първият се разгневи, защо го бутнали. Кой е виновен, че са те бутнали? - И двамата са виновни: първият е виновен, че бърза много, а вторият, че не внимава. Качвате се на трамвай, бързате да седнете. Като бързате да седнете, този ще ви блъсне, онзи ще ви блъсне, и ще изгубите разположението си. За да не изгубите равновесието си, вървете пеш. - Защо се блъскат хората? - Защото са изгубили пространството, разстоянието, на което трябва да стоят един от друг. Изменят ли тия разстояния, страданията неизбежно ги следват.

Следователно, когато човек иска да се прояви, трябва да му дадете пространство и свобода, простор. Някой иска да пее, да се прояви. Дайте му свобода, дайте му място на сцената, и той ще излезе да пее. - Ама не пее хубаво. -

Изслушайте го без присмех. Ако днес не пее хубаво, в бъдеще ще излезе от него добър певец. Друг пък иска да чете нещо. Дайте му подтик да чете, да се упражнява. Един ден той ще излезе по-добър четец, отколкото е днес. Умните, силните, трябва да помагат на невежите, на слабите. Всякога желайте доброто на своя ближен, за да желаят и вашето добро.

Един старец отишъл при един млад момък да го остриже. - Знаеш ли да стрижеш? - Зная, разбира се. Момъкът взима ножиците и стриже, както му падне. Поглежда се дядото в огледалото, но остава недоволен. След това той отива при майстор бръснар, който остригва косата му до кожа, но трябвало да минат месеци, за да израсте нова коса на дядото. Къде е погрешката му? Той искал да мине без пари. Ако беше отишъл при бръснаря, щеше да плати известна сума, но нямаше да става нужда да оголва главата си. Смешно е положението, в което дядото е изпаднал, но често и вие изпадате в такова положение. Като се отклоните от правия път, вие се натъквате на такива идеи, които ви оголват и след това трябва да търсите майстори, да изправят погрешката ви. Окултният ученик често се натъква на стригачи, които стрижат безпощадно и причиняват големи пакости. Дойдете ли до такава идея, изслушайте я внимателно, без да се произнасяте, дали е права или не, и продължете пътя си. Както и да мисли човек, в даден случай мисълта му е права. Като мине през големи изпитания, човек казва: „Животът няма смисъл". За дадения случай той е прав, но не и в абсолютния смисъл на думата. Друг пък се оженил и е нещастен в женитбата си. Той казва: Няма щастие в света. - Прав си. - Няма честни хора в света. - Прав си. Този човек се е натъкнал на десетина души, които го излъгали, вследствие на което

вади заключение, че няма честни хора в целия свят. Обаче, като помисли добре, той сам ще се убеди в противното. Светът не се състои от десет души. Милиарди хора има в света, между които ще срещнете и добри, и честни, и разумни. Някой казва: Яйце да хвърлиш, няма къде да падне. - Това са хиперболи, фигури на речта. Всъщност, нещата не са така, както се представят. Като искаш да отидеш някъде, все ще намериш място.

Фигурите на речта показват, че човек понякога е наклонен да преувеличава нещата, а понякога - да ги намалява. Някой казва за себе си, че от него нищо не може да излезе. Друг пък казва, че всичко може да постигне. - И двете неща не са верни. Човек е дошъл на земята да направи нещо. Следователно, искаш ли да станеш учен, кажи в себе си: „Аз мога да стана учен". Кажи и започни да учиш. Така можеш да станеш и философ, и поет, и музикант, но от тебе се изисква непреривна работа. Каквото желание и да имате, дръжте го в себе си, но не го изнасяйте пред хората. Кажете ли на някого, че искате да станете философ и говорите много за философия, тази философия ще избяга от вас. Това е един от окултните закони. Не говорете за желанията си, но пристъпвайте към тяхното реализиране.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, без да се спирате върху мисълта, доколко сте напреднали, или дали сте вече към края на развитието си. В който момент помислите, че сте напреднали, че сте станали добри, вие ще се спънете. Изкушението дебне човека на всяка стъпка. Не мислете, че сте станали по-добри или по-лоши. Вие сте толкова добри или лоши, колкото и по-рано. Проявите на човека са различни, но не и силите, които се съдържат в него. Някога човек ще се прояви като добър, а някога - като

лош. Обаче, само един път в живота си човек може да се прояви истински добър и един път - истински лош. Това се дължи на силите и способностите в човека, които постепенно се издигат до своя зенит и постепенно слизат надолу. Например, Толстой е писал много романи, но един е романът „Война и мир". Той представя зенита на неговото творчество в областта на романите. Най-хубавият роман на Виктор Юго е „Клетниците", на Сенкевич - „Камо Грядеши". Когато някой писател, поет или музикант дойде до зенита на своето творчество в известна област, по-високо от нея не може да се качи. Тази точка представя плод, който е завързал и узрял. Щом стигне върха на своето творчество в дадена област, писателят трябва да мине в друга. Остане ли още в първата област, той ще се прояви като обикновен човек.

Човек непрестанно расте от слава в слава, от знание в знание, от сила в сила. Мислите ли, че това, което сте достигнали, е достатъчно, вие се намирате в заблуждение. Човек всякога има какво да учи. Едва сега вие влизате в ученичеството. Ако мислите, че сте стари, вие се заблуждавате. Нито сте стари, нито сте млади. Млад е онзи човек, който има правилни отношения към природата. Млад е онзи, който няма никакви противоречия, който има абсолютна вяра. Каквото се каже на този човек, той напълно вярва. Младият има само едно разбиране за живота. Той се ръководи от своите вътрешни чувства, от гласа на своето разумно сърце. Каквото сърцето му каже на направи, така постъпва. Младият казва: „Каквото мога да направя за себе си, това мога да направя и за ближния си". Това е любов. Старият, обаче, има две разбирания за живота, вследствие на което изпада в големи противоречия и заблуждения.

Днес и религиозните, и светските хора говорят за братство, за братски живот. - Братският живот представя градина, в която има хиляди първокачествени плодни дървета. Обаче, тия дървета не са израсли наведнъж. Години наред градинарят е посаждал дръвче след дръвче, докато дойде до известен резултат. Следователно, ако и вие, ден след ден, посаждате в своята Божествена градина - в душата си - светли мисли и чувства, те непременно ще израстат. Който има плодове в градината си, той не може да се разочарова. Като нямат придобивки, мнозина дохождат до отчаяние и обезсърчение и казват: Няма защо да следваме окултна школа. И религията ще ни даде същото, каквото и окултната школа. - Не, голяма е разликата между окултната школа и религията. Религията изучава остатъците на предпотопните животни, а окултната школа изучава животните в сегашния има вид, както и тия, които сега се раждат. Религията е наука за миналото, а окултната наука изучава сегашния живот, както днес се проявява.

Съвременните религии са остатъци от езичеството, вследствие на което, като форми, те не могат да спасят света. Днес хората се нуждаят от наука, да изучават живота тъй, както всеки момент се проявява. Религията е нещо установено, неизменно, а ние знаем, че само мъртвите не се изменят: нито растат, нито се смаляват. Житното зърно, обаче, посадено в земята, израства, класи и узрява. Ученик е онзи, който постоянно расте и се развива. Спре ли растенето му, той става религиозен. Като влезе в черква, религиозният започва да се кръсти. Ако се кръсти само, без да мисли, той нищо не придобива. Кръстът подразбира, че човек трябва да мисли с ума си, да чувства със сърцето си, да работи с волята, с душата и с духа си. Не впрегне ли тия сили в себе си на работа, той не се е кръстил, но

механически е движил ръката си.

Сега, мнозина се спират на своето минало, дали са били добри или лоши. Окултната наука не се занимава с тия въпроси. Тя изисква от човека да учи. В света и доброто, и злото имат смисъл. Лошото седи в това, че понякога злото е по-голямо, отколкото трябва. Докато е на огнището, огънят е потребен. Щом излезе от огнището, той става опасен, може да обхване цялата къща. Когато излезе от своето огнище, и любовта става опасна. Когато излезе от своето корито, и животът става опасен. Животът е река, която, дето минава, напоява, освежава, изчиства. Дойде ли наводнение и изкара живота от бреговете му, той става опасен - завлича растения, животни и хора. Изобилният живот, обаче, носи едновременно блага за всички души и помага за тяхното правилно растене. Днес всички хора се стремят към изобилие: изобилие на живот, на мисли, на чувства. Изобилието трябва да облагодетелства, както отделния човек, така и неговите ближни.

Следователно, искате ли да се ползвате от изобилието на живота, благодарете на Бога за всичко, което ви е дадено. При каквито условия и да се намирате, благодарете. Щом можете да учите при тия условия, вие сте ги използвали разумно. След това ще ви се дадат по-добри условия. Условията, при които живеете, са предметно учение за вас. Гледайте да не ги пропуснете, без да научите нещо. За всичко благодарете на Бога, без да Му разправяте, че сте грешни, или че хората не ви обичат и т.н. Това са излишни разговори. Бог знае това по-добре от вас. Има смисъл човек да се изповядва, но той трябва да отиде при всички хора, които е обидил, изнасилил, онеправдал и да изправи погрешката си. На този да даде едно угощение, на онзи едно угощение, и да се върне дома си спокоен, с

вътрешен мир и радост, с готовност за нов живот.

И тъй, приложете правилото: всеки ден да се изповядвате пред себе си и веднага след това да пристъпите към изправяне на своите погрешки. Ще кажете, че лесно се говори, но мъчно се прилага. - Ако това не можете да направите, как бихте понесли грешките на своето далечно минало? Някои искат да знаят своите минали прераждания, за да се изправят. Те не могат да понесат и изправят грешките, на които всеки ден се натъкват, че ще изправят миналото си. Ако знаете своите минали животи, вие ще се спънете. И бъдещето може да спъне човека, както и миналото. И в бъдещето на човека има положителни и отрицателни възможности и условия. Като живее правилно, човек незабелязано прониква в миналото си и го изправя, като същевременно чертае добър бъдещ живот. За да открие своите тайни, природата изисква от човека чистота, доволство и правилно разбиране на живота.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 12 декември 1928 г.
София - Изгрев

ИЗРАЗ НА ЖИВОТА

Размишление върху пълнотата на Божията Любов.

Сега ще прочета 71-ви Псалом.

Като слушате този Псалом, вие казвате, че той е писан преди 2'500 години. От гледището на по-високо съзнание, обаче, този Псалом е писан преди два дена и половина. Значи, 2'500 години за обикновеното човешко съзнание се равняват на два деня и половина за едно високо съзнание.

Днес ще говоря на тема „израз на живота". Изразът на живота представя една съзнателна проява. През всички времена и епохи, хората са се спирали повече върху несъщественото в живота. Несъщественото, това е външната страна на живота. Например, да се облече човек добре, да мебелира къщата си хубаво, да се вози с автомобили и файтони, това е външна, несъществена страна на живота. Под думата „израз на живота", ние подразбираме този момент от живота на човека, когато съзнанието му осмисля неговите идеи и ги свързва в едно цяло. Някой казва: *Трябва да се живее!* - За да живее, човек трябва да даде израз на своя живот. И реката може да каже, че трябва да тече, но за да тече, тя трябва да има израз, посока, в която да се движи. Няма ли определена посока на движение, тя ще се движи в кръг, без да намери път, изход в своето

движение. Стремежът на реката е да влезе в морето.

И тъй, да даде човек израз на живота си, това значи, да не очаква на окръжаващите, да получи нещо от тях. Дето и да влезе, човек трябва да даде нещо от себе си. Който очаква хората да го обичат, той не може да даде израз на своя живот. Който обича, без да очаква да бъде обичан, той може да даде израз на живота си. Който слуша само, какво хората говорят, той не може да даде израз на живота си. Който сам говори, той дава израз на своя живот. Каквото човек върши, с оглед мнението на Бога, той дава израз на живота си. Върши ли човек всичко с оглед на общественото мнение, той не може да даде израз на своя живот.

Когато се каже думата „Бог", мнозина се запитват, какво нещо е Бог. За да разберете това понятие, ще си послужа с един пример за реката. За да се увеличи, т.е. за да се засили, реката не отива за помощ към морето, но тя получава силата си отгоре. Дъждът, снегът, които идат отгоре, от пространството, правят реката силна, буйна, пълноводна. На същото основание, ние казваме, че, Този, от Когото идат всички притоци на живота, е над нас и Го наричаме Бог. Всеки дъжд, колкото и да е малък приток, в него се крие Божествено начало. Иска ли да даде израз на своя живот, човек трябва да се запознае с притоците на великия живот. Най-слабият израз на живота причинява вътрешна радост в човека. Да се радваш, това значи да съзнаваш, че прилагаш един велик закон, който обхваща целокупното съзнание на Битието и дава израз на живота. В това се заключава великата хармония на живота. Не може да не се радва онзи, който в най-малка степен даже, участва в тази велика хармония. Достатъчно е да отправите мисълта си към този възвишен свят, към разумните същества, за да потекат техните енергии към вас, като

притоци към реки, за да се увеличи вашия живот, вашата мощ и вашата вътрешна радост. Каквото дъждът представя за реките, такова нещо представят възвишените същества за хората на земята. Като гледат страданията и нещастията на хората, възвишените същества имат желание да слязат близо до тях, да им помогнат. Те не мислят, че могат да се огрешат, да се оцапат. Те знаят, че който се влива в морето, той не може да се оцапа. Само онази вода може да изгуби чистотата си, която е на тясно, или край бреговете. Но вода, която се влива във вътрешността на морето, в безпределната широчина и дълбочина, не може да се цапа. Следователно, само онзи човек може да се огреши, да се цапа, който живее с тесни, с ограничени възгледи за живота. Тия възгледи ние наричаме кал, грях, който цапа човека, но само отвън. Тази кал никога не може да проникне в душата, т.е. в дълбочината и в широчината на морето, да го обхване. Калта никога не може да обхване дълбочината на живота.

И тъй, който се спира върху калта, той не разбира смисъла на живота. Наистина, калта изменя условията на живота за съществата, които живеят във водата, но присъствието на калта във водата не е постоянно. Водата ту се изчиства, ту се размътва. Хората наричат тия промени лоши и добри условия в живота. Когато човек е лишен от храна, от дрехи, от къща за живеене, условията са лоши за него. Има ли всичко, което му е нужно за живота, условията са добри. Кой е виновен за лошите условия в живота на детето? То само е виновно. Всеки дом има свои закони, на които всички членове от дома се подчиняват. Щом някой член от дома не се подчинява на тия закони, условията стават лоши за него. Значи, който се оплаква от лошите условия, в които е поставен да живее, той е нарушил законите на своя дом. Щом изпълни законите на

своя дом, едновременно с това и условията му се подобряват.

Съвременните хора страдат, защото са изменили израза на своя живот. Като последствие на това, те са изгубили насоката на своя вътрешен стремеж. Запример, срещате един цигулар, който свири добре, но с цел да се прослави в света. Той не само, че няма да успее в своето желание, но ще изгуби и това, което е придобил. Като излезе на сцената да свири, той ще разчита на благоволението на присъстващите, които не са на еднакъв уровен в музикално отношение, и ще се свърже с тях. Като се свърже със съзнанията на присъстващите, той ще усети известно неразположение. Техните съзнания, като притоци, ще потекат към неговото, като по наклонена площ, и ще предизвикат едно вътрешно безпокойство. Законът е такъв. Когато някой ви хвали, едновременно с доброто, което внася във вас, той внася и злото, което крие в себе си. Това са изпитали всички хора, това изпитват и младите моми и момци. Докато се обичат, те имат определена насока на движение. Щом се оженят, любовта между тях изчезва, и те се стълкновяват. Докато любовта действа между хората, те се намират под влиянието на възвишени, разумни същества, които непрекъснато ги хранят със своите чисти и красиви мисли и чувства. Щом любовта ги напусне, те изпадат под влиянието на неразумни, низши същества, които всичко рушат и изкореняват. В първия случай хората минават през рая, а във втория - през ада.

Какво представя адът? - Адът представя сбор от същества, които искат да създадат своето щастие на гърба на другите. Във всеки човек има същества, които мислят само за себе си. Тия същества стават причина да се колят кокошки, агънца, да живеят на тяхна сметка. Като изядат голяма част от кокошките и агънцата, хората казват: „Ще

оставим десетина кокошки и агънца за домазлък". Като съберат десетина наполеона, те казват: „Ще запазим тия пари за черни дни". Щом домазлъкът се увеличи, хората пак започват да ядат и да пият, да мислят само за себе си.

Като не знаят как да разрешат задачите в живота си, хората казват: Защо светът е създаден така? - На този въпрос ние отговаряме - защото в него няма никаква философия. Питате: Защо това дете не се подчинява на законите на своя дом? - Много просто. Това дете преждевременно е израсло в съзнанието си. То си е въобразило, че представя нещо особено, даже и от майка си и от баща си. То мисли, че неговото присъствие в бащиния му дом е особено щастие за всички и счита, че е свободно от всякакви закони и задължения. Ако майката познава детето си и знае, как да му въздейства, тя ще го застави да изпълнява законите на дома, както и неговите братя и сестри. Тя няма да му казва, че е лошо дете, да го накара да се гневи, но ще подържа в него мисълта, че е добро дете и постепенно ще му влияе.

Какво означава думата „добър човек"? Да бъде човек добър, това значи, да има равновесие между силите на неговия ум и на неговото сърце. Този човек разбира законите, на които се подчиняват силите в неговия организъм. Както лодкарят знае, в коя посока да постави платната на своята лодка, за да не се вълнува от вятъра, така и добрият човек знае, на коя страна на лодката си да постави платното, за да може на всяко време да уравновесява силите на своя организъм срещу бурите и ветровете, които се бушуват навън. Разумният, добрият лодкар не може да измени посоката на вятъра, но може да измени посоката на своята лодка, да я запази от теченията на ветровете. Измени ли посоката на своята лодка, каквито ветрове да

веят, от каквато посока и да идат, той не се смущава. Понякога се случват попътни ветрове. Те представят благоприятни условия за лодкаря. Не са ли попътни ветровете, той ги счита за лоши условия при движението му. Щом е разумен и добър, нищо друго не му остава, освен да измени посоката на своето движение, да превърне неблагоприятните условия в благоприятни.

Като ученици, вие трябва съзнателно да работите, да разбирате условията, при които живеете, и разумно да се справяте с тях. Докато престане вятърът, вие трябва да обръщате платната на вашата лодка ту на една, ту на друга страна. Ако духа южен вятър, а вие отивате на изток, ще обърнете платното на север. Ако духа северен вятър, ще обърнете платното на юг. Ако ви питат защо платното ви е обърнато на юг, ще кажете, че се пазите от северен вятър. - Ами защо платното ви е обърнато на север? - Защото духа южен вятър. - Може ли лодката да пътува без платно? - Може. Едно време не е могло, но сега може. Някога сегашното положение е било бъдеще, което днес е вече реализирано. Днес параходите пътуват без платна, но без дим не могат още. Оттам и къщите не могат без дим. Значи, всяка къща представя особен параход, с който човек пътува. Било е време, когато не е имало дим. Например, в къщите на рибите, на птиците няма никакъв дим. Един ден и в къщите на хората няма да има никакъв дим. Дето има дим горението не е пълно. Когато горението е пълно, никакъв дим, никакви сажди не се образуват.

Учените хора се стремят да заменят въглищата и дървата с електрическата енергия. Внесе ли се електричеството навсякъде, никакъв дим няма да съществува. Обаче, и при електричеството горението не е пълно. Като се качим в умствения свят, ще видим, че и там горението не става

пълно. Една от причините за неправилното горение се крие в комините, в кюнците. Често и комините в живота на отделния човек не са поставени на мястото си, вследствие на което горението не става правилно. Какво трябва да прави човек за да избегне дима? - Той трябва да подобри вътрешния израз на своя живот.

И тъй, добрият, разумният човек трябва да се справи с условията на живота. Той е доволен от условията, при които е поставен, и разумно ги използва. Ако обущата му са скъсани, той не изстива. Излезе ли с тия обуща на снега, той е доволен, че има възможност така да концентрира мисълта си, че да не се простуди. И с мокри крака да бъде, пак да не се простуди. Всичко зависи от мисълта на човека. Като знае това, човек може да излиза зимно време на снега бос и да тича по него около 5-10 минути, даже и повече, без да се простуди. Когато мисълта на човека е концентрирана към дадено място, простуда не може да има. Като концентрира мисълта си към краката, запример, човек привлича умствените си енергии към тях, и по този начин се предпазва от простуда. Обаче, този опит трябва да се прави само от силни хора, които могат да се концентрират. Като потича известно време по снега, човек трябва да влезе на топло, да изтрие краката си с вълнен парцал, докато се стоплят. Следователно, никога не допущайте в себе си мисълта, че можете да се простудите. Допуснете ли тази мисъл, вие сте поканили вече болестта на гости.

Съвременните хора сами канят болестите в дома си. Разболеят ли се, те се страхуват, че ще умрат. Казано е в Писанието, че Бог не съизволява на смъртта на грешника, но благоволява в живота на праведния. В Бога всички са живи. Той не желае смъртта на хората, но същевременно не подържа тяхното чрезмерно размножаване. За дървото

за познаване на доброто и злото се казва, че имало 12 плода. Числото 12 е образувано от 1 и 2, от 10 и 2. Числото 10 показва пътя, който е изминала единицата, докато дойде до числото две. Числото десет е число на движение. Знаем, че животът е движение. Следователно, числото десет е число на живота. Когато радиусът се движи около една точка, образува се окръжност, едно цяло, т.е. единица. Диаметърът дели цялото, т.е. кръга на две равни части, на две единици. Такова деление съществува между хората, както и в природата.

Числото две показва, че когато е било единица, образувало един кръг. След това е образувало още един кръг, т.е. то е минало в друга еволюция и се е превърнало в числото две. От единицата можем да образуваме числата 12 и 21. Домът може да бъде основан или върху числото 12, или върху 21. Дом, в който мъжът, т.е. положителните сили, взимат надмощие, е основан върху числото 12. Първото дете в този дом, ще бъде момче. Ако творческите сили взимат надмощие в дома, т.е. ако женският принцип преодолява, това показва, че този дом е основан върху числото 21. Първото дете, което ще се роди в този дом, ще бъде момиче. Следователно, за да се роди момче в един дом, бащата трябва да бъде много умен. За да се роди момиче в някой дом, майката трябва да бъде любеща. Когато мъдростта има надмощие в даден дом, ражда се момче. Когато любовта има надмощие, ражда се момиче. Това показва, че децата не се раждат произволно, но по известни закони. Не се ли спазват тия закони, много момчета и момичета могат да се родят, но те по форма само ще бъдат такива. Всъщност, те не съдържат качествата на момчето или на момичето.

И тъй, който иска да има добре развит ум, той трябва

да дава надмощие на положителните сили в себе си, т.е. на мъдростта. Иска ли да има добро сърце, той трябва да даде надмощие на творческите сили в себе си, т.е. на любовта. Който има и добър ум, и добро сърце, той е дал място в себе си и на любовта, и на мъдростта. Той владее и двете числа - 12 и 21. Когато децата от един дом спадат в системата на своите родители, те остават да живеят при тях. Ако не спадат към тяхната система, те напущат бащиния си дом и отиват в друга някоя система. С това се обяснява, защо синът на някое семейство, като се ожени, отива да живее при родителите на своята жена и се чувства там по-добре, отколкото при своите родители. Същото става и с дъщерята. Тя отива при родителите на своя мъж и понякога там се чувства по-добре, отколкото при своите майка и баща. От гледище на човешките разбирания, това е неестествено; от гледище на Божествения порядък на нещата, това е естествено. За хората е неестествено, синът да влезе в някой дом като приведен зет. Майката и бащата страдат за него, искат да бъде при тях. - Защо трябва да страдат? Нека родят още един син. - Няма време. Кога ще се роди, кога ще порасне и ще стане голям. - Вечността е пред вас. Има време за постигане на всички човешки желания.

Когато говоря за вечността, аз имам предвид възможностите, които се крият в човешката душа. За реализиране на това, което душата носи в себе си, е нужна цяла вечност. Милиони години са нужни за развиване на човека. Като знаете това, не ограничавайте своя живот. Не мислете за сегментите на своя живот. Не гледайте на живота си като на парче от целия кръг и не мислете, че животът ви е къс. Колкото малка част да представя вашия живот от великия Божествен кръг, все пак сте част от него и се сливате с цялото. Ако разглеждате живота си като нещо

отделно, вие няма да му придадете никакъв израз. Вие искате хората да ви почитат, а сами не се почитате. - Лош човек съм. - В какво седи твоята лошавина? - Мога да убия човек. - Какво ще спечелиш, ако убиеш една част? - Добър човек съм. - В какво седи твоята добрина? - Мога да повдигна човека. - Какво ще спечелиш с това?

Добрината и лошавината на човека се заключават в това, как ще използва силите, които са вложени в него. Ако използва силите си за свое лично благо, той е извършил едно престъпление, той се е отделил от кръга. Всяко клонче, отделено от дървото, е осъдено на изсъхване. Всяка мисъл, всяко чувство, отделени от цялото, са осъдени на изсъхване. Човешкият живот, отделен от Божествения, представя непрекъсната редица от погребения: погребения на мисли, на чувства, на идеали, на любов, на стремежи, на свои близки и т.н. И след всичко това, някои казват, че животът им е идеален. - Може ли да бъде идеален живот този, който е пълен с мъртъвци? На земята идеален живот не може да съществува. Здраве, сила, знание, любов не излизат от земята. Всичко това иде отгоре, от възвишения свят.

Следователно, които ви любят, те са горе; които слугуват, те са долу. Търсите ли слуги, на земята ще ги намерите; търсите ли онези, които ви любят, на небето ще ги намерите. Баща ми, който ме обича, ще напълни кесията ми със златни, със звонкови монети. Заради тези монети всички ме уважават: и гостилничарят, и хазяинът, и приятелите ми. Обаче, това уважение ми се отдава заради любовта на баща ми. Не ме ли обича баща ми, и хората не ме уважават. Значи, хората обичат и уважават баща ми, а не мен. Човешката душа е ценна за това, което е вложена в нея. Кесията е ценна, докато има звонкови монети в нея. Сърцето е ценно, докато излива красиви и благородни

чувства. Добрият, умният човек представя пълна кесия, пред която келнерът на живота оказва всичкото си уважение. Лошият, глупавият човек представя празна кесия, на която не се оказва никакво уважение.

И тъй, за да предаде израз на своя живот, човек трябва да има стремеж към нещо велико. Той трябва да се стреми да даде израз на Божествения живот в себе си. Когато човек може да даде правилен израз на своя живот, Бог се весели в него. Някой казва, че иска да бъде радостен и весел. - Ако Бог се радва и весели в тебе, и ти ще бъдеш радостен и весел. Ако Бог не е радостен и весел, и ти няма да бъдеш радостен и весел. Отвори сърцето си, да се всели Бог в тебе. - Калугерски ли да живея? - Калугерският живот не е Божествен. - Сиромашки ли да́ живея? - Сиромашкият живот не е Божествен. - Като учен ли да живея? - Животът на учения не е Божествен. Ще живееш Божествен живот без да си калугер, без да си учен, без да си сиромах, без да си богат. Ще бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесен. Да бъдеш добър, учен, богат, сиромах, това са методи за придобиване на нещо.

Студент по химия прави опити, но един от опитите му излиза несполучлив. Ретортата му се пръсва и парченца от нея хвръкват във въздуха и го удрят по главата. Щом го превържат той започва да мисли и вижда, че е пропуснал нещо. Той не е познавал свойствата на някои елементи, вследствие на което опитът му не е излязъл сполучлив. Този студент не е учен човек. Той не знае свойствата на всички елементи е не знае, че и те имат свои особени прояви, като своенравни деца на богати родители. Ако не познавате характера и свойствата на тия деца, те ще ви създават пакости, които с години ще помните. Който иска да подчини тия деца на своята воля, той трябва да бъде по-

умен от тях. Ако е като децата умен, той ще влезе в борба с тях. Ако е по-глупав от тях, тя ще го подчинят и ще го заставят да им слугува. Някой казва: Голяма борба имам с хората. - Като тях си по ум. - Слуга ме направиха хората. - По-глупав си от тях. - Господар станах на хората. - По-умен си от тях.

Като ученици, вие трябва да знаете как да се отнасяте с хората. Това ще научите от числото две. Числото две е добър търговец. Като влезе някой клиент в неговия магазин, той не се изпъчва напред, но веднага излиза срещу него, учтиво му се покланя и любезно го запитва: „Какво обичате господине? На ваше разположение съм." Клиентите остават доволни от него и го препоръчват на своите близки. Така работите на този търговец вървят добре. Прилагате ли неговия метод, и вашите работи ще вървят добре. Искате ли да спечелите сърцето на хората, не се изпъчвайте пред тях, но наведете се малко и учтиво ги приемете. Това са особени линии на поведение, на обхода, които човек трябва да спазва. Измени ли една от тия линии, работите му остават назад. Който е тръгнал в Божествения път, той трябва да спазва красивите линии на природата. Изкриви ли една от тия линии, той се натъква и на съответни резултати. Всяко изкривяване на линиите говори за наследствени черти в човека, с които той разумно трябва да се справя. Тръгне ли по тия линии, той изразява своя живот. Външният израз на неговия живот е израз и на неговата душа. Изразът на душата му е израз на неговия ум и на неговото сърце.

Сега, за да даде правилен израз на своя живот, човек трябва да бъде доволен от всичко, което му е дадено. Да даде човек правилен израз на живота си, това значи, да има красиви линии на тялото, на лицето, на движенията си. Това се постига само, ако мислите, чувствата и постъпките

на човека са красиви. Може ли човек да даде израз на живота си, всичките му работи се нареждат добре. Като става сутрин от сън, той не трябва да бърза, да прочете една-две молитви, да се каже, че се е молил, но трябва да се измие, да се облече спокойно и да започне да размишлява, да нагоди нервната си система във възприемателно положение. След това той може да започне да се моли и да следи, какво ще му се каже. В това време може да му се яви небесната майка. Тя ще се усмихне и ще му изпрати своето благословение. Това значи, да решава човек задачите си правилно.

Мнозина се стремят към разумен живот. Щом решават задачите си правилно, те ще дойдат до този живот. За това не се изисква много време. Достатъчно е всеки ден да отделяте по 5-10 минути за размишление, за вътрешна работа върху себе си. По този начин човек ще се домогне до красотата в живота, която ще остави неизгладими спомени в него.

Един 70 годишен старец разправял една своя опитност. Някога, в младините си, той видял една млада, красива мома, с ангелско лице и ангелски поглед. Тя го погледнала и му се усмихнала. Той запечатал погледа и усмивката ѝ в себе си, и ги носил цял живот. И жена имал, и деца имал, всички измрели и ги забравил, но погледът и усмивката на тази мома останали паметни и живи в съзнанието му завинаги.

Красивото, великото, Божественото трябва да остане паметно в съзнанието на човека, както образът на красивата мома е останал завинаги в съзнанието на дядото. Красотата, това е израз на живота. Дядото се чудил, каква била тази мома, която през целия му живот не е излязла от неговото съзнание. Какви ли опити не е правил, за да я забрави, но

не могъл. На пост и молитва се подлагал, пред свещеници се изповядвал, наказания си налагал, но красивата мома не излязла от ума му. Тази красива мома не е била нищо друго, освен ангел, въплътен в човешка форма, дошъл на земята да покаже на хората смисъла на живота. Тя имала светъл ум, добро сърце, възвишена душа. Който веднъж срещне тази мома в живота си, той не може да бъде нещастен. Тя носи своето благословение. Това, което се запечатва в човешката душа за вечни времена, е красотата, величието на живота. То е Божественото в света, което няма начало, няма край.

И тъй, не се измъчвайте от красивите неща. Дядото, който видял красивата мома, цял живот се измъчвал, но не се осмелил да каже на жена си, или на някой свой близък, че носи в себе си спомена за красивата мома. Защо трябва да се измъчва? Той е срещнал ангел и не може да го забрави. Той носи този ангел в себе си като велика идея. Добре е всички хора да имат такава идея в себе си. Имат ли тази идея, те могат да бъдат поети, писатели, учени, философи, майки, бащи. Тази идея представя ръководно начало в техния живот. Тази идея дава израз, насока на човешкия живот. Тази идея представя река, която се стреми към морето, към великия океан на живота.

Сега, от всички хора се изисква чистота. Те трябва да пресеят, да филтрират своя живот, да го освободят от неопределените мисли, чувства и желания, които, като еднодневки, минават и заминават през тях. Като пречистят живота си, в тях ще остане само Божественото. Какво трябва да остане в човека? - Числата 12 и 21. Според кабалата, числото 12 и израз на разумността, на мъдростта в човека. Числото 21 е израз на великата любов, която осмисля живота. Тя внася безсмъртието в живота. Числото

21 се състои от 10+10+1. Това са елементи, живи числа, които показват, че всяко число може да се разлага на своите съставни, живи единици. Двете десетки в числото 21 са от две различни категории. Едната десетка е свързана с един род разумни същества, а другата - с други разумни същества. Едните и другите същества взаимно си помагат. Те имат отношение към хората, интересуват се от техния живот. Възвишените същества представят ангели, красиви моми, които си служат с магическата пръчица. В който дом влязат, те турят всичко в ред и порядък. Ангелите, боговете не са нищо друго, освен красивите моми, към които всеки се стреми. С ангелите, които ви посещават, ще говорите по един начин; с боговете - по друг начин. Както и да се разговаряте с тях, те оставят своето благословение. Ангелите изучават и прилагат любовта, а боговете - служенето. В това отношение, човек може да бъде или ангел, или божество. Като ангел, той ще прилага любовта; като божество, той ще служи. Това значи, да даде човек израз на своя живот. В това седи силата на човешкия живот.

Следователно, който иска да бъде ангел, той трябва да пази законите и интересите на боговете. Който иска да бъде божество, той трябва да пази законите и интересите на ангелите. Между всички разумни и възвишени същества има пълно разбиране. Неразбиране съществува само между хората. Те искат да бъдат ангели и божества, без да разбират техните закони, без да пазят интересите им.

Като знаете смисъла на числата 12 и 21, работете съзнателно с тях. Като работите съзнателно с тия числа, вие ще преодолеете всички препятствия в своя живот. Ако искате да развивате сърцето си, прилагайте мъдростта, т.е. законите на боговете. Ако искате да развивате ума си, да бъдете Синове Божии, прилагайте любовта, като основен

принцип в живота си. Като работите по този начин, вие неизбежно ще правите погрешки, но това да не ви спъва. Стремежът на човека е важен. - Готови ли сме за тази работа? - Готови или не, вие трябва да прилагате. Не прилагате ли, ангелът на смъртта ще дойде да ви вземе. - Ще бъдем ли готови за онзи свят? - И това няма да ви питат. Готови ли сте или не, ще ви вземат. Като умре човек, тогава се определя мястото му. От мястото, в което се намира, той познава доколко е бил готов. Казва се в Писанието: „Умря бедният Лазар и го занесоха в лоното на Авраама. Умря богатият и го занесоха в мястото на мъчението". Значи, едни ще отидат при добри условия, а други - при лоши.

Сега, като ученици, научете се да разлагате нещата на съставните им части. Като ги разложите, непотребното ще турите на една страна, а потребното - на друга. Така ще разложите и живота си, за да отделите своите дарби и да ги развивате. Съвременните хора очакват да дойдат благата отвън някъде. Те казват: Да дойде Божието благословение върху нас. - Божието благословение се излива върху вас всеки момент, но вие трябва да умеете разумно да го използвате. - Ама не мога да се моля. - Ще се научиш. Преди да се молиш, застани прав, със свободни, отпуснати мускули на тялото си като за почивка, и отправи мисълта си нагоре. В това време хората могат да ти се присмиват, да те ругаят, но ако останеш тих и спокоен, без да прекъснеш молитвата си, твоята мисъл е силна. Така са се молили светиите, мъчениците, апостолите. Те са били подлагани на мъчения, на изгаряне, но не са прекъсвали връзката си с Бога. Какво са постигнали хората, като са преследвали светиите и апостолите? Ако са изгаряли един християнин, десет нови са се явявали. Ако са изгаряли десет, сто нови са се явявали. Хората са се учудвали на

държанието, на поведението, на устойчивостта на тия мъченици. Това означава вътрешен израз на живота.

Сега, желая ви да бъдете спретнати в своите мисли, чувства и постъпки, да предадете израз на своя живот. И тогава, като дойде Божието благословение върху вас, вие ще го приемете и задържите в себе си за вечни времена.

Божията Любов носи щастие.
Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 19 декември 1928 г.
София. - Изгрев

НАПРАВЛЕНИЕ НА ИСТИНСКИЯ ЖИВОТ

Размишление върху Божията радост.

Съвременните хора трябва да разбират и оценяват истинския живот. Под думата „истински живот“ разбираме реалния живот, който е неизменен и от който човек никога не се разочарова. Условията на живота, при които сме поставени, представят сянка на истинския живот, вследствие на което те постоянно се менят. Следователно, промените, които стават в човешкия ум и в човешкото сърце, не произтичат от самия живот, но от неговите сенки, от обстановката на условията, които животът произвежда. Щом обстановката на условията се мени, както часовете на деня, и състоянията на човека се менят. Смяната на тия състояния зависи от направлението на човешкия живот. Ако не попадне в направлението на истинския живот, човек може да изгуби и най-красивите си състояния. Например, тъкмо придобиете някаква велика радост, изведнъж я загубите. - Защо? Какво е станало? - Някаква микроскопическа спънка е дошла отвън и станала причина да се измести човек от направлението на истинския живот. В това положение човек започва да прилича на празна

бъчва, която вдига голям шум. Пълната бъчва не вдига шум.

През време на освобождението, един руски войник, барабанчик, попаднал в дома на един български чорбаджия. Един ден чорбаджийката заклала няколко пуйки, изчистила ги добре и ги оставила настрана някъде, да ги готви, когато им дойде време. Като видял пуйките, барабанчикът се съблазнил и в отсъствие на домакините, отворил барабана и турил пуйките в него. В това време капитанът извикал барабанчика и му заповядал да бие тъпана. Тъпанът не може да пее, Ваше високо благородие. Войникът не казал, че барабанът е пълен с пуйки.

Съвременните хора изпадат в положението на този барабанчик, не могат да бият тъпана си, т.е. не могат да пеят. - Защо? - Защото животът им е пълен с неестествени желания, които им пречат да се проявят правилно. Мисли ли войникът, че като напълни барабана си с пуйки, е осигурен? Такава мисъл може да се загнезди в ума на всеки човек, да напълни своя барабан, и след това да казва, че не е разположен. - Кога човек не е разположен? - Когато внася чужди мисли в ума си и чужди чувства в сърцето си. Като не може да се освободи от чуждите неща, човек търси правия път - направлението на истинския живот. Той търси пътя към Божественото учение чрез една идея, която не почива на здрава основа. Той иска да придобие знание, да научи природните закони, както и тайните на Битието, с *цел да прави чудеса, да се слави името му. В края на* краищата, след като учи 10-20 години, той дохожда до състояние, в което вижда, че знае по-малко, отколкото е знаел по-рано. Той не е измерил силите си, вследствие на което повече изгубил, отколкото спечелил.

Виден музикант излиза на сцената да свири.

Първоначално той е смел, самоуверен в силите си, но като излезе на сцената, изгубва вдъхновението си и не може да свири. - Защо? - Станало е нещо, причината на което и той сам не знае. Публиката го освирква и той се прибира обезсърчен, недоволен. Той счита публиката виновна за неговия неуспех и решава втори път да не излиза на сцена. Не се минава много време, той пак се насърчава, започва да свири и решава да даде втори концерт. Това показва, че има нещо вън от човека, което го обезсърчава и насърчава. Като знае това, човек трябва да познава силите си. И при обезсърчение, и при насърчение да знае, колко са неговите сили и способности, да се справя с мъчнотиите на живота. Кое е по-добро за вас: да имате мъчнотии или да нямате? Добре е човек да влезе в градина, в която няма никакви бодили. И такива светове има, но в света в който ние живеем, има бодили. И в науката има лъжливи положения. Това са идеите, до които са дошли ония учени, които нямат достатъчно светлина. Те не лъжат съзнателно, но нямат светлина, за да видят фактите такива, каквито са в действителност.

В живота си хората се натъкват на съзнателни и несъзнателни лъжи. Запример, дали сте на някой човек сто лева на заем. След един месец той носи парите ви и казва: „Ето, давам ти 50 лева, още 20 лв., още 30 лв. - всичко сто лева." Вие чувате, че ви дава 50, 20 и 30 лв., но това става толкова бързо, че не можете да разберете в действителност, колко пари ви е дал. Като си отиде, поглеждате в ръката си и виждате само 50 лева. Къде са останалите 50 лв., вие не знаете. Търсите тук-там, но не можете да ги намерите. Това може да бъде съзнателна, а може да бъде и несъзнателна лъжа. Дойде ли до света на идеите, човек изпада в същото положение: в ума изпъкват една, втора, трета, четвърта

идея, сто идеи, но като рече да види, какво е реализирал, вижда само 50 идеи на лице, а останалите ги няма. Интересно е да се види, как седи въпросът в психическо отношение. Ако търговец постъпва по този начин, вие трябва да знаете, съзнателно ли задържа парите в себе си или несъзнателно.

В живота се случва и обратното: даваш повече, отколкото трябва. Отивате някъде да говорите истината. След като говорите повече, отколкото трябва, пипате в джоба си и виждате, че парите ги няма. Казвате: „Обърнах към Бога един човек, но и той ме обърна". Някои казват, че това е изчерпване. - Никакво изчерпване не е това, но вие сте поставили нещата там, дето не трябва. Когато говори истината, човек трябва да постъпва така, както разумната майка постъпва с детето си. Когато го храни, тя му дава толкова храна, колкото е необходимо. По никой начин тя не го пресища. Тъй щото, и на вас казвам: Никога не пресищайте човека. Нека остане в него малко свободно място, той сам да работи, да прави усилия.

Когато говорим за направление на истинския живот, имаме предвид онзи път, онази посока, по която човек може да разреши всички въпроси в живота си, да трансформира своите отрицателни състояния в положителни. Съмнение, подозрение, завист, омраза, това са състояния, които ще минат през човека, но той трябва да се справи с тях, да разбере, отде идат и да ги отбие от пътя си. Човек може да преживее едно любовно състояние, без да е негово. Той го е възприел отвън. Като намери причината на това състояние, той лесно може да го отстрани. Двама млади се любуват край брега на морето, а случаен човек, който се разхожда по брега, преживява едно любовно състояние. Той се чуди, отде е дошло това чувство в него и търси причината. Като

се огледа натук-натам, той вижда двамата млади, далеч от него, че се разговарят любовно. Значи той е възприел тяхното състояние. Те се разговарят за любовта, т.е. за Бога. Първо той говори за Бога, а тя слуша. После тя говори, а той слуша. Те се намират в положението на двама учени, които едновременно държат една книга: първият обърне един лист и чете. После вторият обърне друг лист и чете.

Двама млади, мома и момък, влизат в една евангелска църква и сядат един до друг. Момъкът харесва момата и, като отваря Библията, намира стиха „Бог е Любов". Той дава книгата на момата. Тя отваря своята Библия, намира стиха „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди", и я подава на момъка. Той отваря Библията и дава на момата да чете: „Аз и Отец ми едно сме". Тя пак отваря своята Библия и я подава на момъка: „Аз за този час дойдох".

Сега, от религиозно гледище, можем да кажем, че това, което тия млади вършат, е светотатство, или пък един красив разговор. За да не мисли криво, да не вади криви заключения, човек трябва правилно да поставя нещата в живота си, както текат. Ще кажете, че човек трябва да бъде сериозен. Да бъде човек повече или по-малко сериозен, това зависи от степента на неговата любов, разумност, интелигентност и т.н. Обаче, влюбването още не е любов. Влюбването е спор, война между двама души. Дето има спор, там непременно ще се яви някакво недоразумение. Любовта, обаче, се отличава от влюбването по това, че е крайно предвидлива. Любещият човек предвижда всичко. Няма мъчнотия в света, която любовта да не е в сила да разреши. Влюбването е само направление, посока, която води човека към любовта, но не е любов.

Следователно, като върви в посоката на любовта, човек люби целия свят. Отдето мине, ще играе, ще се извива като

река: ту около дървета, ту около камъни, ту около треви и цветя. Ще се движи, ще скача, без никакво спиране, докато се влее във великото море. Човек трябва да се върне там, отдето някога е излязъл. Колкото и каквито хора срещате по пътя си, те представят за вас растение, дърво, камъче, пеперудка, насекомо. Вие ще минете покрай тях, ще им се усмихнете и ще продължите пътя си. Спрете ли се, вие изменяте посоката на движението си, т.е. отклонявате се. Всяко отклоняване от правия път носи страдания на човека. Който е намерил насоката на своя живот, той за нищо на света не трябва да се спира. Пътят към Бога е вечен, непреривен. Колкото малко и да напредва, човек непрекъснато трябва да върви. В Божествения път не се позволява никакво отклоняване, никакво спиране.

Кое е отличителното качество на правия път? Който върви в правия път, той има ясна представа за нещата. Както изображенията на предметите във фокуса на телескопа са ясни, така и движението на човека в правия път му дава ясна представа за всички явления. Следователно, когато мислите и желанията на човека в Божествения фокус на душата са ясни, и изображенията им са ясни. При това положение човек е спокоен, от нищо не се смущава. Всяко смущение показва, че човек не е намерил насоката на своя живот.

Като се намерят в затруднения, в смущения, мнозина казват, че уповават на Бога, Той ги ръководи. Това ръководство се крие в техния ум, в тяхното сърце. Учителят дава светлина на учениците си, но той не решава задачите им. *Те сами трябва да решават задачите си.* Правилното разрешаване на тия задачи определя бъдещето на ученика. От него зависи, доколко може да се повдигне, доколко може да развие своите дарби и способности. Ще кажете, че човек

трябва да вярва в Бога. Не е въпрос само до вярата. Човек трябва да вярва в Божията Любов, Мъдрост и Истина, и да ги проявява. Казано е в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни". Това подразбира: проявявайте любовта, мъдростта и истината в живота си, при каквото положение и да се намирате. Метачът трябва да мете улиците, но същевременно да прилага великите принципи на живота. Какво от това, че е метач? Службите на хората са разпределени: едни събират, други хвърлят, т.е. изнасят навън, а трети метат. Това са методи, по които хиляди учени, философи, музиканти, поети и писатели са работили в съответни области.

Нашата задача, както и тази на съвременните хора, се заключава, именно, в това, всеки да допринесе нещо към великия процес на Битието. Велико бъдеще се крие зад този процес. Когато проникнал във великото бъдеще на човечеството, апостол Павел казал: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любят". До този момент той се е оплаквал, че имал някакъв трън в плътта си, но когато стигнал до третото небе, казал, че вече може да се похвали със своята немощ и своето неразбиране. Не само апостол Павел може да се похвали със своята немощ и неразбиране, но всеки човек трябва да каже същото за себе си. Кой може да дигне земята на гърба си? Кой може да дигне една планина? Кой може да мисли едновременно за всички хора? Невъзможно е за обикновения човек да направи тия неща. Какво може да направи той? Какво се иска от човека? - Човек трябва да има такава вяра в себе си, че при всички условия на живота си да не се колебае. Той трябва да има непоколебима вяра в неизменните закони на Битието. Земята и небето да се мръднат от мястото си, той не трябва да се колебае в тия закони. Докато

човек вярва в неизменността на тия закони, косъм няма да падне от главата му.

Когато дойдат мъчнотиите в живота, хората започват да се страхуват и губят вяра във всичко. Ако Бог е с вас, кой ще бъде против вас? Бог не съизволява в смъртта и страданията на грешника. Каквито грехове и да имате, Той не се спира пред тях. - Какво да правим с кармата си? - Ще плащате и ще вървите напред. Не само обикновени хора, но и адепти се спъват в своята карма, в живота на своите деди и прадеди. И тях ги притискат, но те прилагат вярата, любовта и мъдростта, и преодоляват своите изпитания. Всеки човек малък или голям, ще бъде изпитан.

Като ученици на окултната наука, вие ще имате по-големи страдания от тия на обикновените ученици. - Защо? - В окултната наука има опасни места, в които ученикът неизбежно ще нагази. Запример, той ще се натъкне на закона, според който, каквото мисли човек, добро или зло, непременно ще го привлече към себе си. Ако мислиш, че някой човек е лош, ти непременно ще привлечеш лошавината му. Ако мислиш, че някой ще те излъже, ти непременно ще привлечеш лъжата към себе си. Мислиш ли положително за някого, че той ще изпълни дълга си, така става. Каквото човек мисли, това става. - Нали трябва да се каже истината на човека? - В какво седи истината? Истината се заключава само в положителното. Сенките на живота не влизат в истината. Те нямат нищо общо с положителния живот. Когато познава истината, човек познава и лъжата; когато има знание, той познава и невежеството. Обаче, ако си невежа, ти никога няма да знаеш, какво нещо е знанието; ако познаваш лъжата, никога няма да знаеш, какво нещо е истината. Само истината познава лъжата. Само мъдростта познава глупостта. Само любовта познава омразата. Само

доброто познава злото. Тогава как да научим злото? - Злото не се учи. За да познаеш злото, ти трябва да изучаваш доброто. Щом познаваш доброто, ти непременно ще знаеш, какво нещо е злото. Отрицателното не се учи. В стремежа си към положителното, без да иска, човек греши и се поддава на отрицателното в живота.

И тъй, за да познаете, дали даден човек лъже, вие трябва да знаете абсолютната истина по дадения въпрос. - Еди-кой си не постъпва добре. - За да знаете, кой как постъпва, вие трябва да имате абсолютната мярка за доброто. - Еди-кой си не свири правилно. - Ти дай чист тон и покажи, как трябва да свири. Добрият музикант не си служи с камертон, защото и с него не може да получи чист тон. Материалът от който е направен камертона, се изменя: ту влагата му влияе, ту сушата. Верният тон е в самия човек. Като пее или свири по този тон, той е доволен от себе си. Аз не говоря за доволство, което почива на неразбиране на музиката. Когато някой пее или свири, всичките му способности трябва да участват, да подкрепват неговия тон. Не е пение това, когато умът и сърцето не взимат участие в самите тонове. Човек трябва да пее, за да привлече живота в себе си. Като падне духом, като се обезсърчи, човек трябва да пее, да свири, да трансформира състоянията си. Колкото по-добре човек разрешава задачите си, толкова по-добре пее.

Следователно, музиката се препоръчва като метод за трансформиране на състоянията, за премахване на известни недъзи в човешкия живот. Всички животни и птици, които могат да пеят, си служат с пението. Които не могат да пеят, те скачат, играят. Когато някое животно, запример куче или котка, не е разположено, то не позволява да се докосват до него. Щом е разположено, то скача, играе. И животните

търсят начин да трансформират състоянията си. Гледате някое куче се търкаля по снега. От една страна то си играе, а от друга - сменя състоянието си.

Като ученици, вие сами трябва да разрешавате задачите си. Мъчни задачи ще срещате, но трябва да ги разрешавате. Ако сами не се грижите за себе си, никой няма да се грижи за вас. Казано е: „Помисли за Бога, и Той ще помисли за тебе". Някой се оплаква, че е сиромах, че ходи гладен, бос, окъсан и не иска повече да живее. - Това не е разрешение на въпроса. Не е само той сиромах. Всички хора са сиромаси и окъсани: някой във физическо отношение, друг - в сърдечно, а трети - в умствено. Каквото и да е положението на човека, той може да намери някакъв изход. Ученикът не трябва да се обезсърчава, но да се учи. Когато сиромашията го посети, той трябва да знае, че му е дадена задача, да мисли не само за физическия свят, но за сърдечния, и за умствения. Той трябва да се заеме да работи и в трите свята, да облече тялото си със здрави, нови дрехи, сърцето си - с благородни, възвишени чувства, а умът - със светли и красиви мисли. Да оголее човек, това е в реда на нещата. - Кога? - Когато отива на баня. Като отиде на баня, човек се съблича съвсем гол, за да се измие, да се освободи от всички нечистотии. Така изчистен, той облича нови, чисти дрехи и излиза от банята. Банята представя живота, в който човек е дошъл да се окъпе и изчисти. Като излезе от банята, ще изпие една чаша гореща вода, да се стопли и ще благодари, че се е окъпал и изчистил добре. Ще благодарите, че сте имали възможност да се облечете с нови, чисти дрехи и да продължите започната си работа. Окъпването, изчистването е един от начините, по който човек може да се справи с противоречията си. От време на време и ангелите слизат на земята да се окъпят

в някоя човешка баня.

Какво представя къпането? Къпането е процес, при който порите на човешкия организъм се отварят, за да може да се възприеме живота. Когато ангелът се окъпва в някоя човешка баня, той отваря порите на тялото си, за да възприеме човешкия живот. Като го възприеме, той се радва, че е придобил едно ново разбиране на живота. Наистина, ангелът трябва да възприеме човешкия живот в себе си, за да разбере неговото вътрешно съдържание и смисъл. Щом се върне на небето, ангелът разправя своята опитност от земята, радва се, че е придобил нещо ново. Такова е положението на всеки човек, който е имал възможност да проникне в ангелския свят. Той слиза на земята обогатен, радостен, че е видял и разбрал нещо ново, по-високо от човешкия свят.

И тъй, когато се стреми към науката, човек трябва да се свърже с ония възвишени същества, които са истински нейни представители. Науката иде от възвишени области на невидимия свят, а не от земята. На земята науката само се проектира. Когато адепти, посветени хора отиват във висшите области на невидимия свят, те се стремят да видят и проучат културата, науката на онзи свят и тогава слизат отново на земята. Те изучават методите, чрез които там решават задачите си. Като придобият нещо от тази наука, животът им на земята се осмисля. За такива хора казват, че имат широки сърца и светли умове. Широко сърце и светъл ум има само онзи човек, който, макар че живее на земята, е свързан с възвишени същества от невидимия свят. Физически, този човек живее на земята, но с ума и със сърцето си е свързан с напредналите същества. Всички истински учени, професори, поети, музиканти са ходили и продължават да ходят в невидимия свят между възвишените

същества. Който не е ходил там, той не може да бъде нито учен, нито поет, нито музикант. Тия хора са с широки души, с широки възгледи. Едно от отличителните им качества е смирението. Когато им разправят нещо, те слушат като деца.

Следователно, докато не се качи горе, в духовния свят, човек никога не може да стане учен. Истинската наука иде отгоре, от духовния свят. На земята ще работите, а в невидимия свят ще учите. Каквото научите в духовния свят, на земята ще го обработвате и прилагате. Когато влезете в Божествения свят, вие ще имате истинска представа за нещата и явленията на физическия свят. Без този свят, физическият остава неразбран. При това положение, вие отчасти само можете да разберете физическия свят. Той е малка отсечка от Божествения свят.

Съвременните хора говорят за реалния живот и не се интересуват от духовното. Според тях истински реален живот е този, на малките отсечки или на обикновеното знание. Те наричат реално знание, например, 2+2=4, 2x2=4, 3+3=6, 3x3=9, 1+1=2, 1x1=1 и т.н. Лесно е да събирате и да умножавате числата, но мъчно е да обясните, защо е така. Например, защо 2+2=4 и 2x2=4. Както виждате, тук и при събирането на числото 2 с 2, и при умножаването му, се получава един и същ резултат. Числото две е закон на любовта. Значи, докато любовта действа, резултатите и при събирането и при умножаването са едни и същи. Дойдете ли до тройката, четворката и другите числа, резултатът вече не е един и същ. Например, 3+3=6, 3x3=9, 4+4=8, 4x4=16 и т.н. При числото три срещаме една мъчнотия, която не може да отиде по-далеч от числото девет - закон за наследствеността. Значи, всяко престъпление се проявява най-късно до четвъртия род.

Това се отнася до рода. А що се отнася до личния живот на човека, всяка мъчнотия може да се разреши след шест години. Числото три е самият човек. Като прибавите към него числото шест, ще получите девет - резултат, разрешение на известна мъчнотия. Ако мъчнотията е по-малка, ще се разреши след шест часа. - Не може ли да се избегне дадена мъчнотия или страдание? - Има закони, по които страданията и мъчнотиите могат да се избягнат, но ако една мъчнотия се избегне, вместо нея ще дойде друга, два пъти по-голяма. Такъв е законът. Като знаете това, бъдете готови да посрещнете с радост страданията, които Провидението ви изпраща. Сложете богата трапеза, облечете се с нови дрехи и поканете страданието на трапезата. Разговорете се с него любезно, кажете му, че сте доволни от неговото посещение. Знайте, че това, което Бог е определил за човека, не може да се измени. Божествените работи носят придобивки, а човешките работи - загуби. Не мислете, че ако имате знания, ще избегнете страданията. Знанието може да ви помогне само да смекчите страданието, да го понесете по-леко, но не и да го избегнете. Разумният човек лесно се справя със своя вътрешен живот.

Сега от вас се изисква да се справяте разумно със своите вътрешни състояния, за да можете да учите добре. Щом сте дошли на земята, вие трябва да се учите, да свършите училището, за да помагате на своите ближни. Да свършите училището успешно, това значи, да разполагате с такова знание, че като видите човека да можете да четете по лицето, по главата, по ръката му, по космите му даже. Ще кажат за вас, че сте магьосник. Какво означава думата „магьосник"? Магьосник, маг е човек, който разполага със знания, с мъдрост. Знаем, че знанието облагородява. Значи, магьосникът е мъдър, добър човек. Всеки, който се занимава

с магия, впряга ума си на работа. Преди това умът му е бил в бездействие, а сега работи. Казват, например, че някоя мома завъртяла ума на един момък. Какво лошо има в това? Докато не беше видял тази мома, по цели дни и нощи, той обикаляше кръчмите: в тази кръчма ще пие с приятели, в онази кръчма ще пие и нищо не работи. Откак момата му завъртя ума, той напусна кръчмите и започна да пише: „Възлюбена моя, откак те видях, забравих кръчмите, забравих скитанията, искам да живея добър, чист живот". Майката се чуди, какво е станало със сина й, че по цели дни седи в къщи, пише и въздиша. - Щом пише любовни писма, щом въздиша, живот има в този момък. Радвайте се на новия живот, който тече в него. Научете се да тълкувате нещата правилно. Който не разбира тия работи, той се възмущава, че даден човек се е оставил една жена да го води. - Не е така. Важно е човек да бъде спасен. Кой ще го спаси, това не е важно. Може да го спаси жена, дете, кон - безразлично е. Ако един кон може да води човека в града, защо една жена да не може да го заведе?

В една от войните на човечеството, един офицер паднал от коня си ранен и не могъл да стане от мястото си. Конят му го хванал със зъбите си за дрехата и го отнесъл далеч от бойната линия, дето го превързали. Кой спаси този офицер? - Конят му. Следователно, ако един кон спасява господаря си, последният трябва свещено да държи образа на този кон в ума си и в съзнанието си. Ако момата спасява един момък, последният трябва свещено да държи образа й в съзнанието си. Не е конят, нито момата, които спасяват. Чрез тях действа Божественият Промисъл. Да разбирате Божествения Промисъл, това е велика наука. Това значи, да е дошъл човек до направлението на истинския живот. Този е пътят, по който човек може да се справи с

противоречията в живота. Справи ли се с противоречията си, той ще разбере истината.

Днес мнозина говорят за окултната наука, без да са се справили с противоречията си, без да познават истината. Що е окултната наука? Окултната наука е пособие на Божествената наука, както сегашната наука е пособие на окултната. Пред окултната, днешната наука представя малко дете, което едва сега започва да учи. Такова е отношението на окултната наука пред Божествената. Изправен пред тази наука, окултистът заема положението на малко дете, което едва сега започва да учи. Каква по-голяма наука искате от тази, да превърнете стара баба в 21 годишна мома? Обаче, сегашният човек, със своя ум и със своето сърце, със сегашното си разбиране и възпитание, не може да се домогне до тази наука. Тя не се предава по обикновен начин. Пък и да ви се предаде, вие не можете да я задържите, не можете да я носите. Как ще носите един тон злато на гърба си? Ще кажете, че ще го пренесете на части. Да, но този тон злато представя цяла буца, не се режи, пък и не разполагате с инструмент, да я надробите по някакъв начин. Ще стоите пред златото, ще го гледате и не можете да го поместите. Това злато, обаче, трябва да се пренесе в дома ви. Стоите пред него, гледате го и съжалявате, че не можете да го постигнете. Такова нещо представя Божествената наука за неподготвения: чува, вижда, пипа я, но не може да я възприеме. За да възприеме Божествената наука, човек трябва да има в себе си такъв елемент, чрез който да влезе в контакт с нея. Затова Христос казва: „Да бъде според вярата ви!“ Христос изцеляваше само ония, които имаха вяра. Когато хората се трупаха около Христа да слушат проповедите Му, Той ги задържа да ядат заедно. Учениците му, обаче, имаха на разположение

само пет хляба. Христос благослови хлябовете, разчупи ги и нахрани с тях множеството, което беше се събрало около Него. - Факт ли е това? - Като факт го изнасят. Христос знаеше закона да увеличава нещата. Той имаше вяра и с нея работеше.

Христос казва: „Да бъде според вярата ви!" Вярата почива на знанието. Това, което за нас е вяра, в духовния свят е знание, наука. Понеже хората на земята са още деца, те трябва да вярват. Един ден тяхната вяра ще се превърне в знание, в наука. Днес хората се измъчват, безпокоят се, страдат, защото нямат вяра. Всички мъчнотии могат да се разрешат чрез разумността. В разумността е Бог. Когато човек стане разумно дете, всички негови нужди се задоволяват, всичките му мъчнотии се разрешават, и той става радостен и весел. За да дойде до това положение, човек трябва да даде път на Божественото в себе си. Отнесе ли се критически към Божественото, той затваря пътя за неговото идване. За да отвори пътя си към Божественото, човек се нуждае от знание така, както млекарят - от цедилка за прецеждане на млякото. Знанието трябва да мине през ума на човека, както млякото - през цедилката. Това знание няма да дойде нито от горите, нито от планините, но от вашите лични опитности. Като страдате и се мъчите, вие трябва да изучавате начините, с които Бог работи и превръща всичко в добро. Бог разрешава и урежда мъчнотиите и противоречията на хората чрез самите тях. Срещате един човек, огорчен, обиден от някого, не иска никого да погледне. Как ще се махне това огорчение? Провидението дава възможност на онзи, който е нанесъл обидата, да спечели десет хиляди лева. Същевременно го праща при обидения, да сподели с него печалбата си, да му даде пет хиляди лева. Като получи тази сума, обиденият

изменя състоянието си. В лицето на този човек вижда вече свой приятел.

Хората се страхуват от даването, да не би да осиромашеят. Те казват: „Ако човек дели всичко с хората, къде ще му отиде краят?“ Ако даваш, краят ще бъде добър; ако не даваш, краят ще бъде лош. Кое е по-добро: да сее човек или да не сее? - И за него, и за близките му по-добре е да сее, отколкото да не сее. Даването е Божествен закон. Не е въпрос човек да раздава богатството си, но каквото прави, трябва да е от любов. Ако давате от любов, това ползва и вас, и онзи, на когото давате. Не давате ли с любов, нищо не се ползвате. Вложите ли любовта, тя ще оправи всичките ви работи. Велика, мощна сила е любовта.

Сега, аз ви говоря много неща, но всичко не е разбрано. Един ден ще разберете всичко. Когато гледате семето на някое растение, вие не го разбирате, не знаете, какво ще излезе от него. Обаче, щом го посадите, то ще израсте, и вие ще познаете, какво е било това семе. Следователно, мислите, които днес не разбирате, представят семенца на растения. Щом се поставят в съзнанието ви, те ще изникнат, ще се развият, и вие ще започнете да разбирате. Вие сте дошли на земята като ученици, да свършите някаква работа за Бога. Щом свършите тази работа, ще свършите и своята работа, и тази на своя ближен. Тази е задачата, която е дадена на всеки човек. Той първо ще работи за Бога, после - за себе си, и най-после - за своя ближен. Тези три работи трябва да се съединят в едно, за да реши човек правилно задачата си.

Основната мисъл на тази лекция е, че физическият свят е отчасти само реален. Невъзможно е външният, физическият свят, който е свят на промени, да бъде реален. И духовният свят не представя още абсолютната реалност. Той е

наполовина реален. Затова, именно, хората на земята са разделени на мъже и на жени, на умове и на сърца. Мъжът и жената представят двете половини на земята. Когато мъжът е осветен, жената е в тъмнина. Когато жената е осветена, мъжът е в тъмнина. Невъзможно е едновременно мъжът и жената да бъдат осветени или тъмни. Когато жената казва, че мъжът й е черен, тъмен, това показва, че той е в тъмнина. - Черна, тъмна е жена ми. - Тя е в тъмнина. И двамата трябва да имат търпение, да почакат 24 часа, да се завърти земята около оста си и да се освети. - Лошо сърце има този човек. - Не е осветен от слънцето. - Лош ум има този човек. - Не е осветен от слънцето. Това са фази, през които човешкото съзнание минава. Това са неизбежни положения. Като минава през деня и нощта на своето съзнание, човек се учи, придобива знания.

Съвременното човечество минава през нови области на живота. Сега става голямо преустройване на човешкото съзнание. Всички неща се разместват, едни се изхвърлят навън, други се ремонтират, трети се разместват, но вие трябва да имате търпение, да дочакате новия ред и порядък на нещата, новите разбирания. Който не разбира това нещо, той ще изпадне в обезсърчение, че е загубил всичко, без да придобие нищо. - Не, това е заблуждение. Който върви в правия път, той нищо не може да загуби. Казано е в Стария завет: „На онези, които чакат Господа, силата им ще се възобнови". Любовта всичко предвижда.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.

Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 26 декември 1928 г.
София - Изгрев

ВТОРИЯТ ДЕН

Размишление върху послушанието.

Днес е вторият ден от новата година. Първият ден е ден на даване, на творчество. Вторият ден е ден на послушание. Който разбира това число и го прилага, всичките му работи през годината ще вървят добре. Който не разбира числото две, той не разбира смисъла на послушанието. Работите на този човек не вървят добре. За коя нова година се отнася това? - Не е определено. Всеки човек има по една нова година в живота си. Кога ще дойде тази нова година, не е известно.

Сега ще прочета 5-та глава от книгата на пророка Данаила. Тази глава е в състояние да оправи човека. Тя го учи на послушание. Тук са описани последствията на непослушанието. Съвременните хора, религиозни и светски, приличат на малки деца. Когато майката отсъства от дома, те са много смели: отварят, затварят долапи, вадят от тях, каквото намерят, и за последствията не мислят. Като се върне майка им, те се скриват по кюшетата, седят мълчаливи, смирени. - Защо се крият от майка си? - Защото са направили много погрешки, а знаят, че майка им има тояжка, с която наказва. Тояжката на майката внася страх и трепет в душата на детето. В ръката на майката, тояжката

не е нищо друго, освен пръчицата, с която всеки капелмайстор си служи. Тя взима тояжката си, вдига я нагоре, надолу, настрана, а детето пее, учи песента. Ако е недоволна от изпълнението, майката заставя детето си още да учи песента. След това му дава втора, трета, четвърта песен, докато го направи добър музикант. Майката обича хубави песни, но и добре научени. Колкото по-дълго време детето учи една песен, толкова повече я усъвършенства. Това се отнася за мъчните песни. Леките песни, обаче, с едно изпяване са добре научени. При изучаване на песните има значение способността на детето. Колкото по-способно е детето, толкова по-лесно изучава урока си. Този закон има отношение към всички случаи в живота. Трябва ли да говориш на един човек много, за да го убедиш в истината, той не е учен човек. Учен човек е онзи, който от малко говорене, много разбира. Учеността не зависи от силната памет. Някой чете много и лесно запомня, но това е повествуване, не е ученост. Да преповтаряш четеното, както певицата изпява една песен, това още не е ученост. Истински учен е онзи, който твори. Той е майстор в областта на пението, на науката, на художеството. Той твори, а другите изпълняват. В първия ден човек твори. Тогава той е майстор. На втория ден той прилага, реализира създаденото. Тогава той пее, свири, чете, работи. Природата върши най-хубавите си работи на втория ден. Същото трябва да прави и човек. Не започне ли човек една работа на втория ден, нищо няма да излезе от нея. Първия ден той ще замисли тази работа, идейно ще се подготви, а втория ден ще пристъпи към реализирането ѝ.

Новата, 1929 г., започва със сряда. Значи, тази година е под влиянието на Меркурий. Това показва, че вие ще започнете работата на втория ден за реализирането на

своите стремежи, чрез ума. Тази година ще работите с ума си, а не с воюване. Дето отидете тази година, все ще ви бият, ще плащате данък. Тази година не позволява на ученика да носи тояга, нито сабя. Тоягата, сабята ще бъде на челото ви. Каквото предприемете, ще мислите. Първо ще мислите, а после ще действате. Като вършите нещо, все към носа си ще гледате. Носът е символ на човешката интелигентност. Като знаете това, не пипайте безразборно носа си. Той представя пръчицата на капелмайстора, изработена в една от най-съвършените фабрики на Божествения свят. Тази пръчица не може да се пипа. Тя е украсена със скъпоценни камъни. В старо време магите са носели дрехи с широки ръкави, дето криели тояжката си. Преди да направи нещо, магът поглеждал тояжката си. Те не са знаели, че тази тояжка е на лицето им - техният нос. Днес, обаче, посветените знаят, че тояжката им е техният нос. Не е достатъчно само, човек да носи тояжката в ръкава си, но той трябва да отговаря на нейните изисквания. Тя е закон, който се налага на всеки човек. Който не изпълни този закон, той неизбежно ще изпита силата й.

И тъй, природата си служи с ред символи, които хората трябва да изучават. Тия символи са азбука на природата. Триъгълникът, квадратът, кръгът са символи, за създаването на които съществува цяла история. Първата фигура, която Бог начертал, е кръгът. Той взел пергел и начертал окръжност, която затворила в себе си кръга. Значи, кръгът е проекция на вселената. Тя е наречена с това име, защото в нея се е вселил Божият Дух. По този начин той одухотворил вселената, направил я жива. Веднага след кръга, Бог начертал триъгълника, трите велики добродетели - любов, мъдрост и истина. Първият дух, първата добродетел, която послужила за създаването на триъгълника, е любовта.

От любовта се е родил животът, който носи радост и блага за всичко живо. Втората добродетел е била мъдростта, която носи светлина и знание. Третата добродетел е истината, която дава свобода и простор. Тя дава направление на живота. От всеки връх на триъгълника можем да спуснем перпендикуляр към една от страните. Перпендикулярът представя отношение на две разумни същества едно към друго. Същевременно, перпендикулярът представя разумна мярка за определяне на човешките постъпки.

Фигурите с които днес си служим, имат приложение и в човешкия живот. Запример, кръгът не е нищо друго, освен самия човек. В първо време човек е доволен от положението си. Той се радва на възможностите, които има в кръга. Като обиколи кръга няколко пъти, той започва да се отегчава, търси друго нещо. Срещате млад, жизнерадостен човек, който тръгва от град в град, от държава в държава да обикаля, да учи езици, да се просвещава. По едно време той се отегчава от положението си, чувства се самотен и се връща в отечеството си, дето започва да търси другар, приятел, с когото да споделя впечатленията си. При това положение той излиза вече от възможностите на кръга и образува права линия.

Що е права линия? Правата линия представя отношения между две разумни същества. Сам човек никога не може да образува права линия. За да се образува права линия, нужни са две същества. В каквато посока и да се движат, първите им отношения образуват права линия. Едното същество се намира в полюса на любовта, а другото - в полюса на мъдростта. Като се движат от полюса на любовта към полюса на мъдростта, т.е. отпред назад, те образуват права линия. Следователно правата линия не е нищо друго,

освен отношение между любовта и мъдростта. Когато казваме, че човек трябва да бъде праволинеен, разбираме, че между ума и сърцето му, т.е. между любовта и мъдростта трябва да има идеални отношения. Който иска да каже на някого да не обърква, да не оплита работите, българинът му казва: „Не си криви душата". Това значи: не образувай крива линия. Кривата линия е част от окръжността. Българинът знае, че да се движи човек по крива линия, това значи, да усложни живота си. Всеки човек желае да има праволинейни отношения с хората, и затова избягва тия, които вървят по крива линия. Само мъдрецът може да върви по крива линия, защото той знае законите, по които я изправя, превръща я в права линия.

Като ученици, вие трябва да изучавате числата и геометрическите фигури, защото всяко желание се постига по пътя на числата и на геометрическите фигури. Като живее, човек ще се натъква и на прави, и на криви линии. Последните създават големи противоречия в живота. Кривите линии създават сложни отношения. Който не разбира законите на кривата линия, на кръга, той трябва да ги избягва. Не само хората, но и ангелите, и боговете не са изучили още законите на кръга. Човек може само да говори за кръга, но не и да го прилага в живота си. Хиляди и милиони години трябва човек да работи съзнателно върху себе си, за да научи законите на кривата линия и да живее съобразно тях.

Мнозина мислят, че са завършили развитието си на земята и всичко знаят. - И така да е, при това положение те знаят толкова, колкото онзи, който е свършил университет. Какво знае този човек? Той знае онова, което е писано по книгите. Той е свършил известна програма и вън от нея не може да излезе. И Валтасар, вавилонският цар, знаеше

много неща, но когато се яви светлата ръка на стената и написа думите „Мене, текел и ферес", той нищо не разбра. И след това трябваше да вика Данаила, да му изтълкува значението на тия думи. Данаил тълкува тия думи в смисъл: „Свършиха се твоите глупости. Понеже не можа да водиш мъдър живот, ще се вземе царството от ръцете ти и ще се предаде в ръцете на друг." Някои питат, какво отношение има живота на Валтасара към нас. защо трябва да се пише всичко това? От живота на Валтасара се вижда, че човек няма право да вади Божиите съседи от храма и да пирува с тях. Той няма право да се поругава над любовта, мъдростта и истината и да ги използва за свои користолюбиви цели. Не спазва ли тия правила, той е осъден на смърт. Валтасар мислеше, че Вавилон е силен и никой не може да го превземе. Вавилон беше обсаден и превзет. По този начин се доказа на Валтасара, че се туря край на глупостите му, които като цар, той можа да направи.

Следователно, когато глупостите, които мъдрецът може да направи се свършат, той обезумява. Когато глупостите на здравия човек се свършат, той се разболява. Кой е лекарят, който ще го лекува? - Данаил. Като отива при болния, Данаил иска да види езика. Езикът представа проявената любов на земята. По езика се познава, как се е проявил човек по отношение на любовта. Ако езикът на болния е бял, лекарят му препоръчва известна диета и казва: „Ако след три деня не се изправиш, животът ти е претеглен - ти си осъден на смърт".

Сега, това, което четох в книгата на пророк Данаила, е станало преди повече от три хиляди години. Тогава светът е бил обсаден. Положението на съвременните хора е същото. Искат ли само да ядат и да пият, те трябва да знаят, че положението им не е добро. Ако погледнат с окото на

ясновидеца, те ще видят, че са обсадени. Около тях има топове, пушки, картечници - всевъзможни оръжия. Като ученици, вие трябва да разбирате положението, да знаете, че не е време за ядене и пиене. За неразумните, обсадното положение е страшно. За разумните, обаче, обсадното положение на света е добро. В това те виждат доброто, което иде. Светът ще претърпи големи преобразувания. Не е въпрос да се страхува човек. Страхът не спасява. Казано е в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие".

Като говоря за Валтасара, това не значи още, че вие живеете като него. Съвременната култура се различава от тази, в която е живял Валтасар. Днес ние живеем в християнска култура. Христос дойде преди две хиляди години на земята и внесе закона на жертвата между хората, но все пак старият човек не е изчезнал абсолютно. Във всеки човек е останала частица от стария човек, от Валтасара, който има желание още да яде и да пие. Той е голям мъдрец, обича да философства. Като стане въпрос за служене на Бога, за приложение на някаква велика идея, той казва: Не е дошло още времето за това. Не бързайте много, моментът не е удобен, можете да отложите тази работа. - Не, ученикът никога не трябва да отлага. Помнете, че вторият ден от годината е ден на послушание. Пропуснете ли този ден, пропуснали сте цялата година. Ако от София до Варна има само един трен през деня и го пропуснете, трябва да чакате цели 24 часа, докато дойде другият трен. От Божествено гледище, 24 часа представят цяла епоха. Следователно, пропуснете ли този ден, вие сте пропуснали цяла епоха. Всеки ден носи със себе си своето благо, което не трябва да пропущате. Годината е разделена на 365 дни, а в астрологично отношение на 360 градуси.

Астрологическият ден има отношение, както към физическия, така и към духовния свят. Физическият ден, обаче, има отношение само към физическия свят. Като съберете цифрите на числото 365, получавате 14 - рационално число, което се дели на 2 и на 7. Който разбира дните по физически начин, той има едно отношение към тях. Който ги разбира и духовно, той има друго отношение към тях. В астрологическо отношение, денят е малко по-голям от физическия, или повече от 24 часа. Числото 24 се дели на 2, на 4, на 6, на 8 и на 12. И то е рационално число. Часът се състои от 60 минути - пак рационално число. Рационалните числа се отнасят към физическия свят. В духовния свят числата са ирационални. Затова, именно, и в астрологическата година числата са ирационални.

И тъй, ако живее само физически живот, човек няма да среща никакви противоречия. Живее ли и физически, и духовно, противоречията ще го следват. Защо? - Изчисленията са други. Например, каже ли човек, че не знае, кое е право, или не може да разреши дадена задача, това показва, че той има понятие за два свята: за физическия и за духовния. Той едновременно има отношения и към физическия, и към духовния свят, вследствие на което не знае, какво положение да заеме. Щом изпадне в раздвояване, човек трябва да впише един триъгълник в кръга, да спусне перпендикуляр и да започне да решава задачата.

Как ще решите следната задача: Двама братя получават наследство от баща си. Големият брат взима по-голям дял, а на малкия остава по-малък дял. Малкият брат е недоволен от това деление и започва да се сърди на брата си. Дохожда един мъдър, разумен човек, да разреши този въпрос. Той казва на малкия брат: „Прости на брата си, не му се сърди.

Той взима по-голям дял от наследството, но с него взима и по-голям дял от отговорностите и задълженията, които баща ти имал." Да приемете богатството на даден човек, това значи, едновременно с богатството му, да приемете и неговите задължения. Когато бащата оставя по-голям дял от богатството си на по-големия или на по-малкия си син, като на свой любимец, той има предвид да се въплъти чрез него. Ако синът се откаже от богатството на баща си, той ликвидира със задълженията си към него. Този син благодари на баща си за възпитанието и образованието, което му е дал, а що се отнася до богатството му, той го отстъпва на братята и на сестрите си. Всеки син или дъщеря, които получават наследство от родителите си, подписват полица, която трябва в бъдеще да изплащат. Изплащането на тази полица се заключава в това, че те дават възможност на баща си или на майка си да се въплътят чрез тях. Колкото такива полици е подписал човек, толкова пъти трябва да се жени, в различните си животи, докато ги изплати. Щом полиците се изплатят, женитбите престават. В това отношение, женитбата представя кармическо отношение между хората, което трябва правилно да се разреши.

Сега, това са въпроси, отношения, които не трябва да ви смущават. Те трябва да се изучават и правилно да се решават. За правилното им решаване трябва да се обърнете към математиката и геометрията. В тях е спасението на човека.

Като разглеждаме новата година като число, виждаме, че сборът от цифрите й е 21. Числото 21 можете да го делите, умножавате, вадите и събирате с други някои числа. Различните действия показват различни отношения. Различните отношения пък дават различни резултати.

Запример, да извадиш любовта си, това значи, да я проявиш; да умножиш любовта си, значи, да покажеш нейната сила; да разделиш любовта си, това значи, да й дадеш възможност да се развива; и най-после да събереш любовта си, значи, да я увеличиш. В природата тия процеси се извършват едновременно. Двата процеса са външни, а двата - вътрешни. Ако човек не може да прекара любовта си през четирите процеса едновременно, той нищо не е разбрал. Който разбира нещата правилно, той може да превежда математическите действия и да ги прилага в живота. Числата, геометрическите фигури представят азбука на Божествения език. Всяко число крие в себе си известни сили, вследствие на което всеки човек има по едно любимо число, по един любим ден в седмицата. Това не са суеверия, но изпитани неща. Кой не е изпитал доброто въздействие на някои числа или дни върху себе си? Някой ден човек е разположен, а друг - неразположен. Като пишете числата, вибрациите на някои от тях се отразяват благоприятно върху вашия ум и върху вашето сърце, а на други някои се отразяват неблагоприятно.

Сега, като говоря за числата, аз имам предвид простите числа от 1 до 10. Всеки човек има по едно любимо число, което се определя от особеностите на неговия характер. Запример, индивидуалистът обича числото едно. Той обича всякога да бъде сам, във всяко нещо да бъде единствен, но същевременно има нужда поне един човек да знае, че той е сам, че е единствен, че като него друг няма. В такъв случай, той не е единица, но единица и половина. Значи, нещо не му достига. Въпреки това, той има съзнание за себе си, че е по-голям от другите. Той счита, че те произлизат от него и трябва да му се подчиняват. Когато някой иска хората да го обичат и да му се подчиняват, той трябва да

им е дал нещо, да се е пожертвал за тях. Хората обичат Бога и Му се подчиняват, защото Той всичко им е дал и всеки момент се жертва за тях.

Следователно, за да обичате някого, той трябва да е вложил нещо във вас. Той трябва да е пожертвал нещо от себе си заради вас. Жертвата не е външен, но вътрешен процес. Тъй щото, невъзможно е да обичате човек, който не ви е дал нещо от себе си. Даде ли някой нещо от себе си на известен човек, двамата заедно образуват права линия. При тези отношения те могат да направят всичко онова, което се крие във възможностите на правата линия. Любовта и мъдростта образуват правата линия.

Триъгълникът представя по-сложни отношения от тия на правата линия. Той включва в себе си три добродетели - любов, мъдрост и истина. Върху тия добродетели, именно, почива домът. Вън от себе си и вътре в себе си човек има дом. Вътрешният му дом е основан върху неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Отношенията между духа, душата и ума на човека съставят друг дом - друг триъгълник. Волята на човека определя посоката, към която трябва да се движат умът и сърцето. Волята се проявява правилно само тогава, когато е израз на ума и на сърцето. Когато говорим за сърцето и за ума на човека, имаме предвид разумното сърце и онзи ум, който е израз на интелигентност. Да набиеш човека, да го нагрубиш, това не е израз на воля. Да възкресиш мъртвия, това значи воля. Като видиш някой умрял, приложи волята си да го възкресиш. Кажи му, че той е заминал преждевременно и трябва да възкръсне, за да свърши работата, която му е дадена. В този смисъл, възкресението не е нищо друго, освен събуждане на човека от дълбок сън, за да свърши работата, която му е възложена. Хората умират, за се скрият от съдбата, която

ги чака. Като се приближи Господ към тях, те се представят на заспали, да не ги съди. Бог тихо им пошепва на ухото: „Станете, аз ще ви възкреся. Не искам да ви съдя, но искам да свършите работата си." Не свършите ли работата си, вие ще бъдете подведени под отговорност от други сили и ще имате големи страдания. Бог не съизволява в страданията на грешника, но съизволява, взима участие в неговото добро, в радостите на неговия живот. Желанието на Бога е да подобри живота на хората. Че някой страдал, Той не се спира пред страданието му. Обаче, пожелае ли човек да направи добро на някого, Бог веднага му съдейства. Като правите добро на другите, и на вас ще правят. За да измени кармата си, или за да подобри съдбата си, при всички свои страдания, мъчнотии и изпитания, човек трябва да вложи в себе си желанието да направи на някого поне едно малко добро. Това желание е в сила да привлече вниманието на Бога. Обърне ли внимание на вас, Той ще се намеси в работата и ще ви помогне. Никога не казвайте, че работите ви няма да се оправят. Дръжте в ума си мисълта, че работите ви ще се оправят. - Как ще се оправят? - Начертайте един триъгълник и от двата му върха - на любовта и на мъдростта - спуснете перпендикуляр към срещуположните страни. По този начин ще получите отговор. Отговорът ще определи посоката на вашето движение, т.е. истината. Посоката на вашето движение дава изходен път за разрешаване на задачата. За разрешаване на всяка задача е нужно светлина и въображение. Светлината разкрива предметите, а въображението ги оживява.

Млада мома среща един красив момък, който й прави силно впечатление. Тя спира погледа си върху него и харесва устата му, която е израз на неговото добро сърце.

Постепенно тя извиква образа му във въображението си и започва да се спира върху носа, върху челото му, върху ушите му, като красиви удове на неговото лице. Колкото повече мисли за него и го държи във въображението си, толкова повече образът му оживява. Всеки уд на лицето му става жив и започва да се движи. Ако момата и момъкът могат завинаги да запазят това гледане на нещата, т.е. да оживяват образите на хората и да виждат само красивото в тях, те ще запазят своята младост. Всички хора ще се вдъхновяват от тях.

Следователно, искате ли да успявате в живота си, започнете със закона на послушанието. Чрез послушание човек придобива любовта. Любовта се проявява през втория ден на Божествената година, мъдростта - през втория ден на ангелската година, истината - през втория ден на човешката година. Това са идеи, върху които трябва да мислите. Като размишлявате върху тия въпроси, ще дойдете до положение, навсякъде да виждате Божественото. И тогава, като човек, ще знаете за себе си, че едва сте навлезли във втория ден на любовта, на мъдростта и на истината, и едва сте започнали да се проявявате. В Битието, при създаването на света, за всеки ден е казано: „И видя Бог, че беше добро". За втория ден, обаче, нищо не е казано. Бог оставя хората да се произнесат за този ден. Вторият ден е денят на любовта. Който разбере този ден, той ще разбере и любовта и ще види, че в нея всичко е добро. Който не я разбере, той сам ще създаде злото. Значи, злото се ражда от неразбиране на втория ден, т.е. от неразбиране на любовта. Щом не разбира втория ден, човек няма право да се произнася за него. Понеже Бог е любов и като любов присъства в човека, последният няма право да се произнася нито за себе си, нито за хората. За проявите си той може

да се произнася, но не и за себе си. Стане ли въпрос за хората, или за самия себе си, кажи: „Бог е вложил нещо добро в мене. Какво е то, не зная. Щом не зная, нямам право да се произнасям." Ако Бог и досега още не се е произнесъл за любовта, колко повече човек няма право да се произнася. Някой казва, че от него човек няма да излезе. - Не бързай да се произнасяш върху това, което не знаеш. От някои твои теории, от някои твои предприятия може да не излезе нищо, но какво ще излезе от тебе като човек, ти нямаш думата. Във всеки човек е внесено нещо добро. Затова, пазете свещено втория ден в съзнанието си. Това значи, пазете любовта в сърцето, в душата си и не я ограничавайте. Тя е единственото нещо, което не се ограничава. Който се е опитал да ограничи любовта в себе си или в другите хора, той си е създал най-големите страдания. Любовта не търпи абсолютно никакво ограничаване. Най-малкото ограничаване на любовта внася отрова в човека. Не ограничавайте любовта! Не ограничавайте Бога в себе си! Знайте, че всичко, което Бог е вложил в човека, е добро. Ако днес сте сиромаси, невежи, богати на страдания, един ден всичко това ще се махне, и вие ще станете и богати, и учени, и здрави.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 2 януари 1929 г.
София - Изгрев

ЗАКОН ЗА ВЪЗМОЖНОСТИ - ЗАКОН ОПУЛЕНС

Размишление върху милосърдието.

Кое число сме днес? - Девети януари. - Каква част от годината представя числото девет?

Срещата един търговец, който купува стока, пълни дюкяна си. По цели дни той търчи от един пазар на друг, да купува стока. Сърцето му трепва, свива се, да купи колкото се може повече стока. Като напълни дюкяна си, сърцето му пак трепти, но сега има друго желание, час по-скоро да продаде стоката си, да изпразни дюкяна си. Как можете да си обясните тия противоположни състояния на търговеца? Не е ли това противоречие? Днес го виждате как пълни дюкяна си, след известно време се стреми да го изпразни, да продаде всичко.

Този процес се извършва и в природата. Най-големият търговец в света е сърцето: ту се пълни, ту се празни. Когато работите на този търговец вървят добре, всички го почитат, но забъркат ли се работите му, той се обявява във фалимент. При това положение всички негови клиенти го изоставят. Движението на сърцето показва, че в природата съществува ритмус. През време на движението, в сърцето

първо се явява едно течение, което отговаря на възприемане. Когато възприемането достигне най-високата си точка, в сърцето се явява течение, противоположно на първото - изпразване. Това са тъй наречените процеси на възлизане и на слизане. Сърцето на сегашния човек не е дошло още до своето усъвършенстване, още има да се развива. Ако разгледате сърцето на мъжа и на жената, ще видите, че те се различават по строеж, по кръв, по нерви, по пулс и т.н. Наблюдавано е, че между процесите, които се извършват в сърцето на мъжа и в това на жената, става пълна обмяна: когато сърцето на мъжа се пълни, сърцето на жената се празни. Обратно: когато сърцето на жената се пълни, сърцето на мъжа се празни. Невъзможно е в един и същ момент две сърца да се пълнят или празнят. Сърцата на мъжа и на жената образуват елипса. В този смисъл, двете сърца образуват човека.

И тъй що е човекът? - Човек представя елипса, която има два центъра, два полюса, две сърца. В природата тия полюси се поляризират, а от време на време сменят местата си. Да се мести един център, това значи, да се проявява. Мнозина говорят за природните закони, но не ги разбират. Не само обикновените хора, но даже и учени, капацитети в науката, не разбират, какво всъщност представя един природен закон. Всеки природен закон подразбира извършване на един процес в две противоположни посоки, докато се образува кръг. Например, съдбата, съденето е природен закон. Когато съдят някого, започва един процес, който върви в две противоположни посоки, в лява и в дясна. Това показва, че когато отсъжда едно дело, природата никога не съди само един човек. Едновременно тя съди и мъжа и жената в човека. Всякога делото се свършва в полза на жената: мъжът се осъжда, а жената се оправдава. За

всяко нещо е виновен мъжът. От хиляди години насам мъжът се мъчи да осъди жената, но не успява. Правото е на страната на жената - Защо? - Защото мъжът никога не е страдал. Какво нещо е страдание, той не знае. Мъжът мисли, че като воюва, като го раняват, като гладува, той страда. - Не, това още не е страдание. Ако става въпрос за страдание, само жената знае, какво нещо е страданието.

Сега, като говоря за мъжа и за жената, аз ги разглеждам като принципи в живота. Мъжът представя грубият принцип в живота, от който произлиза злото. Жената представя мекият принцип, от който произлиза доброто. Обаче, и двата принципа имат една и съща основа. Рече ли човек да се отдели от общата основа, да се прояви като самостоятелна единица, която мисли, чувства и действа по своя инициатива, той е дал път на злото в себе си, т.е. на грубият принцип в природата.. Докато мисли, че е независим, че няма подобен на него, човек е на крив път. Човек е свободен и може да се прояви дотолкова, доколкото е дал път на Божественото начало в себе си. Вън от Божественото той не е свободен. Това се отнася до мъжкия принцип в човека, който иска да се прояви, да се прослави, безразлично в каква външна форма се проявява, като мъж, или като жена.

Двама души тръгват от един общ пункт. До известно място вървят заедно. После те се натъкват на един кръстопът. Единият настоява да вървят наляво, другият - надясно. Всеки иска да се прояви, неговата дума да се чуе. Като не дойдат до никакво споразумение, единият тръгва надясно, другият - наляво. След известно време те се срещат, поздравяват се и пак тръгват заедно. Възможно е единият от тях да закъснее малко в пътя си. Важно е, човек да реализира желанията си: колко време е било нужно за реализирането им, не е важно. Такова е отношението

между двата принципа в природата, които излизат от общия център, но впоследствие се разделят, поляризират се. Всеки принцип трябва да реализира желанията си, като се движи по свой път и работи със свои специфични методи. В пътя на движението си, човек образува и прави, и криви линии. По-леко е да се движи човек по прави линии, отколкото по криви. Кривите линии подразбират сложно движение. Обаче, не мислете, че всякога движението по права линия е свързано с доброто, а движението по крива линия е свързано със злото. Има прави линии на доброто, но има и прави линии на злото. Има криви линии на доброто, има и криви линии на злото.

Злото и доброто са относителни величини. Това, което е зло за едного, за другиго е добро. Обратно: това, което е добро за едного, за другиго е зло. Например, ако отидете на гости в дома на някой земеделец, той веднага ще заповяда да заколят за вас едно агънце и да го опекат. Цялото семейство е доволно, че сте ги посетили и всички се нареждат около трапезата, ядат, смеят се. Те мислят, че са направили добро, като са заклали едно агънце, за да ви окажат по-голямо внимание. Всъщност, клането на животни е престъпление. От гледището на животните, това е зло. Какво по-голямо зло можете да причините на едно животно от това, да отнемете живота му? В живота на човека има такива желания, които, ако се реализират, причиняват един род страдания; ако не се реализират, причиняват друг род страдания. Обаче, има и такива желания, които и като се реализират, и като не се реализират, причиняват радост. Има радости в живота на човека, които носят след себе си скръб; има и такива скърби, които носят след себе си радост.

Мнозина очакват радостите в живота им да следват една подир друга. За физическия свят, обаче, това е

невъзможно. Само в Божествения свят, който включва всичко в себе си, радостите могат да бъдат непреривни. В човешкия живот скърбите и радостите се намират в отношение 2:1; на две скърби, една радост; на две злини, една добрина. Радостта е по-интензивна от скръбта, затова на две скърби се пада една радост. Колкото повече човек напредва в духовно отношение, толкова повече радости има. Тогава отношението на скърбите и радостите е обратно. На една скръб се падат две радости: 1:2. Духовният човек и като страда, пак се радва. Такова е било състоянието на мъчениците във времето на християнската епоха, когато били изгаряни за своето верую. Понеже разбирали смисъла на страданията, те се радвали, че били удостоени да страдат за своята идея. Който не разбира смисъла на страданията, той се мъчи, роптае, недоволен е, че страда. Ако искате да знаете, дали сте обикновен човек или духовен, проследете на колко страдания, колко радости ви се дават. Ако на две страдания имате една радост, вие сте обикновен човек. Ако на едно страдание ви се падат две радости, вие сте от напредналите ученици. Човек трябва да гледа на страданията като на условия да прояви душата си. В духовния свят, между многото радости е допуснато едно страдание, като един необходим дисонанс. Както в музиката е необходим поне един дисонанс, така и в духовния живот е нужно едно страдание.

Съвременните хора трябва да знаят, че в Битието съществува един велик закон, наречен, опуленс - закон за възможности. Окултистите го наричат закон на радости и на скърби, на щастие и на нещастие, на ученост и на невежество, на богатство и на сиромашия, на здраве и на болест. В кое от тия положения ще се намери човек, това е строго определено - зависи от работата, от усилията на

човека. Срещате един търговец, който ви се оплаква, че дюкянът му е пълен със стока, добре нареден, но няма клиенти, никой не влиза да пазарува. Като гледа, колко добре работят съседите му, той се чуди каква е причината на това. Много просто - другите търговци са работили, затова днес жънат последствията на своята работа и труд. Гледате две съседни ниви. На едната нива житото е израсло високо, класовете му са едри, пълни. Другата нива е обрасла с бодили, тук-там стърчат по няколко класа жито. Коя е причината за двата различни резултата? - Първият земеделец е разорал два-три пъти нивата си и след това я засял с добро семе. Вторият земеделец я разорал само един път и небрежно хвърлил семето. Първият земеделец е работил на нивата и вярвал в добрия резултат. Вторият хвърлил житото и не се интересувал от резултата. Следователно, ако търговецът, на когото работата не върви, вложи вяра, че ще дойдат клиенти, че работата му ще напредне, наистина положението му ще се подобри: днес ще дойде един клиент, утре двама, докато един ден той се види обиколен с много клиенти. Стоката му ще се търси, както на съседите. Като вярва и мисли добро, човек постепенно привлича доброто на своя страна.

Като ученици, вие трябва да прилагате вярата в живота си, за да постигнете своите желания. Какви са желанията на ученика? Ученикът има желание да придобие знания, да бъде талантлив, да бъде здрав, за да се прояви. Да се прояви човек, това е естествено желание, но важно е в каква посока ще се прояви. За да се проявят умът, сърцето и волята на човека правилно, нужно е те да бъдат добре развити. Това не се постига изведнъж. Камък по камък трябва да слага човек в своя ум и своето сърце, за да може един ден да изгради нещо цялостно. За да се образува една

капка вода, милиони частици водород и кислород трябва да се съединят. Други милиони частици са работили, за да образуват втора капка вода. И така, капка след капка, те се събират, за да образуват реки, морета и океани. Така се групират мислите една с друга, за да образуват една мисъл-форма, видима или осезаема от всички.

Човек трябва да разбира законите, за да се ползва разумно от условията на живота. Които не разбират законите мислят, че могат да постигнат всичко по магически начин, като Мойсея. Наистина, Моисей махна с тояжката и постигна нещо, но той имаше знания. Моисей беше изучавал великата окултна школа в Египет, той беше посветен. Той трябваше да се роди евреин, да бъде хвърлен във водата, дето дъщерята на фараона да го види и възлюби. Моисей не беше обикновено дете. И като малко дете, турено в кошница, той беше с отворени очи. Царската дъщеря го възлюби и пожела да го вземе за свое дете. Това съчетание на условията беше предвидено от невидимия свят, за да може Моисей да отиде в Египет, да се учи в Школата на Всемирното Бяло Братство, която по това време се намираше там. Моисей обичаше своя народ и като гледаше несправедливото отношение на египтяните към евреите, чувството на справедливост силно говореше в него. При една разправия между евреин и египтянин, на която Моисей беше зрител, в него възникна силно негодуване към египтянина, като виновник на разправията, и той се нахвърли върху него и го уби. След това той зарови тялото му в пясъка и се скри, като мислеше, че никой не го е видял. На другия ден двама евреи се разправяли помежду си. Моисей пожелал да ги примири, но единият от тях му казал: „Да не мислиш, че и мене можеш да убиеш и заровиш в пясъка, както направи вчера с египтянина?" Тогава

Моисей се уплашил и избягал в пустинята, дето прекарал цели 40 години, като овчар.

Какво представя пустинята? - Живот на чистота. В пустинята човек може да научи чистотата и после да влезе между хората да им помага. Цели 40 години трябваше Моисей да пасе овцете, да изучава живота на овчарите, за да стане истински ученик и да бъде изпратен в Египет, да освободи евреите от робството, в което се намираха. Следователно, който иска да стане ученик, той трябва предварително да е минал през овчарството, да е пасъл овце, да е носил овчарска тояга. Окултният ученик трябва да има дълбоки разбирания за нещата. Цели 40 години трябваше Моисей да пасе овце в пустинята, да съзерцава, да размишлява, за да го изпрати Бог в Египет, да освободи своя народ от египетското робство. В първия момент Моисей се отказа да изпълни мисията си, понеже заекваше. Бог му каза, че ще изпрати при него брата му Арона за помощник. Кога човек заеква? - Когато нещо не му достига. Моисей разбираше външната, механическата страна на живота много добре, но трябваше още много да мисли, докато дойде до онази дълбока мисъл, да разбира вътрешния смисъл на живота. Да разбира човек само външната страна на нещата, това е индивидуалният живот. Законите на Мойсея говорят именно, за външно разбиране на живота. Те бяха много строги. Ако тези закони се прилагат днес, човечеството не би ги издържало. Всеки момент хората щяха да се намират под тяхната отговорност.

Моисеевият закон е съществувал на времето си, но и до днес още се прилага между хората. По външен или по вътрешен път, той всякога се налага. Когато човек наруши един от великите Божии закони, Моисеевият закон се прилага върху него във вид на нещастие, страдание, болест,

смърт и т.н. - Нали човек е свободен да се прояви, както иска? - Човек е свободен само в любовта. Вън от любовта, той няма никаква свобода. Любовта прави човека свободен, а безлюбието го ограничава. Казвате, че Моисеевият закон е строг. Той е чукът на скулптура, който удря върху камъка, да извае нещо от него. Ако удря, без да извае нещо добро, чукът е безпредметен. Обаче, ако извае една хубава статуя, чукът е на мястото си. Често хората изпадат в една обща грешка, а именно, всеки си мисли, че като него друг няма. Това се отнася само за Бога, за Цялото. Като Бога няма друг в света, но като частите има много. Много са частите в света, но и те имат нещо, по което си приличат. Много търговци има в света, и всички имат строго определена цел: да купуват стока и да я продават.

Сега, щом сте дошли на земята, вие ще изучавате закона опуленс, да видите, че човек минава през двете възможности на живота; той ще страда и ще се радва. Които не разбират този закон, търсят живот без страдания, или поне страданията да се разрешават сами по себе си, без никаква работа. - Не, щом е дошъл на земята, човек трябва да работи, разумно да се справя със страданията и мъчнотиите си. Само високо духовният човек може да мине сравнително лек живот, защото знае, как да решава задачите си. Обикновеният човек, обаче, ще мине през всички перипетии, през които семето минава: ще изникне, ще цъфне, ще завърже плод и ще узрее. Това са процеси, които създават ред противоречия в човека, но той неизбежно трябва да ги реши. Правата мисъл разрешава правилно задачите на човека. Лесно е да каже човек за себе си, че постъпките му са прави, но той трябва да знае, как неговите постъпки се отразяват и върху ближните му, а не само върху него. Ако постъпката на един ученик е добра, тя първо трябва да

срещне одобряването на учителя, а после и на съучениците му. Не я ли одобри, учителят има право да изпъди ученика вън от класа. Ама постъпката на учителя била груба. Това е въпрос на разбиране. Ако учителят е силен, той ще изпъди ученика навън, ще му даде добър урок. Ако е слаб, той ще започне да му говори, да обяснява, защо постъпката му не е добра. Има ли нещо лошо в изпъждането на ученика вън от класа? По отношение на този ученик, учителят е силна, буйна река, която всичко завлича. За да не го завлече, тя го изпъжда навън. Като знае това, ученикът трябва да бъде послушен, да не излиза срещу силните течения и движения в природата. Трябва ли човек да се постави срещу движението на земята? За да не го завлече земята, човек трябва да стои на километри далеч от нея.

И тъй, когато дойде до положение да изправя своя характер, или някои свои погрешки, човек трябва да бъде абсолютно безпощаден. Някои мислят, че като отидат на небето, там ще изправят погрешките си. Това значи, да мисли човек, че като стане професор, тогава ще изправи погрешките си. - Не, човек изправя погрешките си, докато е в училището, докато се учи. Мнозина се отказват от изправяне на погрешките си, понеже и без това животът им бил пълен с безпокойства и страдания. Наистина човек има страдания, но той има и радости. Като хвърля мрежата във водата, рибарят размътва водата, но с това заедно и риба лови. Ако водата не се размъти от мрежата, никаква риба не може да се улови. Помнете: каквото изпитание и да ви дойде, не бързайте да се произнасяте върху него, не роптайте против Бога. Който се е опитал да каже празна дума по адрес на Бога, той всякога се е намирал вън. - Къде вън? - Вън от школата, вън от живота. Ще кажете, че това е страшна работа. Не е страшна, но разумна. Човек трябва

да знае, какво и как да говори. Че някой страдал, че паднал на пътя и се окалял, това не влиза в сметката на разумния свят. - Ама достойнството си изгубих. - Христос не изгуби ли достойнството си, когато цял легион римски войници се поругаха с Него? При това, Той не беше обикновен човек, но Син Божий, дошъл на земята да спаси човечеството. Невидимият свят не можа ли да помогне на Христа? Друга беше задачата на Христа. Той трябваше да понесе тия страдания, за да прокара път към Божествения свят. С всеки удар, който идеше от камшиците на римските войници, Христос правеше връзка с разумния свят. Всеки удар служеше на Христа за път, по който Божествената енергия течеше към Него.

Следователно, когато иска да възпита хората, Бог първо им взима ума, и те започват да се бият едни други. Щом се бият помежду си, то е все едно, че възстават против Бога. Щом възстанат срещу Бога, те получават бой на общо основание. Няма човек в света, прост или учен, който, като е влязъл в борба със силния, да не е платил. Казано е в Писанието: „Не води борба със силния". - Защо? - Защото Божиите закони са всякога справедливи. Още преди създаването на вселената, Бог е предвидил всичко. Той е определил, кои души, кога трябва да се радват и кога да страдат; кои да падат, и кои да се повдигат. Всичко, което става в света, е допуснато да стане, с цел човешката душа да се подигне. - Не може ли светът да бъде създаден по друг начин? - Тъй както днес е създаден светът, по-добър начин от този не може да се намери. Щом сте дошли на земята, вие трябва да бъдете готови да страдате и да се радвате, да умирате и да се раждате. Както добрият ученик пита учителя си за всичко и слуша неговия съвет, така трябва да постъпва и човек по отношение на Бога. Той трябва да

се допитва до Бога и да слуша Неговите съвети. Не се ли допитва човек до Бога и върши всичко по свое лично разбиране, той ще се намери вън. И жената ще бъде изпъдена навън, както и мъжът.

Като казвам, че правото е винаги на страната на жената, аз имам предвид принципа на любовта, мекия принцип във всеки човек. Любовта никога не може да греши и не може да бъде съдена. Човешката мъдрост, обаче, резултат на човешкия ум, всякога има условия да греши. Щом греши, човек ще бъде изпъден навън, да изпита лошите условия на живота: студ, мрак, лишения. Който се поддава на съветите на човешкия ум, без да се допитва до Божественото в себе си, той има условия да греши. Значи, всяка крива мисъл, всяко криво чувство в човека все ще имат някакво външно отражение върху него. Когато иска да смири някого, Бог му дава известен физически недостатък, като противоречие в живота му, чрез което да расте и да се повдига. Моисей разполагаше с голяма сила. Той направи десет големи чудеса, но като ставаше въпрос за говорене, там отстъпваше. И тогава той трябваше да се обръща към брата си Арона, човек красноречив. Моисей представя Божественото в човека, а Арон - човешкото. Моисей възприемаше направо от Божествения свят, а Арон предаваше. Така съединени, те представяха по-голяма сила, отколкото всеки един поотделно.

Законът опуленс - закон за възможностите, за благоприятните условия, показва, че човек е в сила да се справи с всички свои състояния. Защо е станало нещо така, а не иначе, не питайте. Скъса ли се една струна на цигулката, турете нова. Паднете някъде и навехнете крака си. Превържете крака си и вървете напред. Кажат ви една обидна дума, турете я настрана и я забравете. Ако кажете

на някого една обидна дума, турете обидната дума настрана и изправете погрешката си. Дойде ли въпрос за постъпките ви, не чакайте хората да се произнасят за тях, дали са прави или не. Сами преценявайте постъпките си и като намерите, че една постъпка не е права, веднага я изправете. Съвременните хора са дошли до положение сами да се изправят. В това отношение вие трябва да бъдете художници, всеки момент да работите в себе си, да изправяте кривите линии на вашия характер. Не работите ли върху себе си, вие ще се намирате под постоянен вътрешен гнет и ще се чудите, какво сте очаквали, а какво е излязло. Какво може да очаква човек? Като се роди на земята, човек трябва да живее добре. Колкото години му са определени да живее, той трябва разумно да ги използва. Не живее ли добре, човек неусетно ще се намери пред смъртта и ще съжалява, че нищо не е разбрал от живота. Който е живял добре, той не съжалява, че заминава за другия свят. За него смъртта е промяна, през която всеки човек трябва да мине. Който се е родил, той трябва да знае, че ще умре. Раждането и смъртта са един и същ процес. Който не иска да умира, той не трябва да се ражда. - Кога умря Адам? - Когато роди Ева. - Кога умря Ева? - Когато роди Каина, своя престъпен син. Ева живя и след това, но както раждането на Ева подготви смъртта на Адама, така и раждането на Каина, подготви смъртта на Ева.

Следователно, във всеки човек има такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговата смърт. Същевременно, в него има и такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговото раждане. Първите водят в крив път, а вторите - в Божествения път. Ако човек приложи закона на вярата в живота си, той ще образува само един център в себе си, ще познае Бога и ще Го постави

на Неговото място. Това значи, да придобие човек Вечния живот. Христос казва: „Това е Живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога".

Успехът, знанието, придобивките на човека в живота зависят от вътрешната му връзка с Бога. Щом има тази *връзка в себе си, човек трябва да знае програмата си за* всеки ден и да я изпълнява. Не знае ли човек програмата си на деня, това показва, че връзката му с Бога или е неправилна, или е прекъсната. Изобщо, силата на човека седи в тази връзка. Щом връзката е прекъсната, човек е слаб. Тази е причината, поради която хората се съединяват в общества, в сдружения. Слушате да се говори, че хората трябва да се обединят, за да постигнат известна цел. Добре е да се обединяват хората, но злото седи в това, че след като се групират в едно цяло и постигнат целта си, отново се разединяват. Когато силни хора се обединяват, те образуват неразривно цяло. Мъдрецът, силният човек е подобен на слънцето, което е на небето: само изгрява и залязва. Какво е мнението на астрономите за слънцето и за звездите, не е важно в дадения случай, но слънцето ни говори, че човек трябва да бъде мъдър, силен. Тъй щото, ако човек иска да знае, какъв трябва да бъде, нека погледне към слънцето, към луната и към звездите. Слънцето учи човека постоянно да дава. Луната го учи как да се пълни и празни, как да разбогатява и осиромашава, а звездите го учат, как да задържа благословението в себе си. Звездите представят учените хора, капацитетите в живота. Луната представя науката, научните системи. Когато изгрее, луната може да покаже пътя на човека, но живот не може да му даде. Същото можем да кажем и за науката. Тя посочва пътя на човека, но живот не му дава. Единственото нещо, което дава живот на човека, това е слънцето. Значи, само Бог е

в сила да ни даде живот, да ни достави всички блага необходими за живота.

И тъй, за да бъдат отношенията на хората към Бога правилни, те трябва да разбират Божия закон така, както Моисей го е разбирал, както Христос го е разбирал и както днес се проповядва. Моисеевият закон беше закон за физическия свят. Христовият закон беше закон за децата. Христос имаше предвид възпитанието на човечеството, както децата се възпитават. Новият закон, който сега иде, има предвид да научи хората да живеят. Досега хората са били носени на ръце, възпитавали са ги само, а днес вече ги учат. Свърши се времето на кърмачеството. Днес хората изучават Божественото знание, от което зависи техния бъдещ живот. Този е пътят по който човек може да се справи с условията, при които живее. Докато не разбере и приложи Божественият закон в живота си, човек всякога ще се намира под влиянието ту на своята личност, ту на обществото, ту на света.

Личността, обществото и светът са променливи величини, вследствие на което и резултатите на тяхната работа са непостоянни. Обаче, народът, човечеството и Бог са постоянни величини. Народът, човечеството и Бог работят, и тяхната работа внася живот в човека. Обществото представя личността на народа, светът - личността на човечеството, а човешката личност - личността на индивида. Това са три преходни фази в човешкия живот. Казано е в Писанието: „Образът на този свят прехожда". Това значи, образът на сегашния свят, на сегашното общество и на сегашния човек прехождат. Никой човек не е запазил образа на своята личност неизменен. Човек се стреми към неизменното, към вечното, било в наука, в изкуство, в живот. Мислите, чувствата и желанията на човека трябва

да бъдат вечни, както е вечно Словото на Христа. Всеки може да бъде подобен на Христа, на Бога. Казано е в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни". Затова, човек трябва да приложи Божествения закон в живота си, а не Моисеевия. Моисеевият закон ограничава, а Божественият - освобождава.

Следователно, човек трябва да бъде свободен във физическо, в сърдечно и в умствено отношение. Тялото, сърцето и мозъкът му трябва да бъдат свободни. Когато тялото е свободно, органите изпълняват правилно своите функции. Когато сърцето е свободно, чувствата се изявяват правилно. Когато мозъкът е свободен, мислите се приемат и предават правилно. Всеки момент следете мисълта си, да видите, какви мисли ви занимават: положителни или отрицателни. В това отношение, окултният ученик трябва да бъде изправен. Той трябва да трансформира мислите си, състоянията си, да живее в положителното. Ученикът трябва да знае, защо е болен, защо има неуспехи в живота си.

И тъй, който иска да бъде полезен на ближните си, да изпълнява волята Божия, той трябва да има знания. Сегашното знание не допринася много на човека. Не е въпрос да обърнете човека към Бога по външен, механически начин. Да научите човека на служене на Бога, това е вашата задача. Вяра без служене нищо не струва. Служенето на Бога и изпълнението на волята Му, това осмисля живота на човека. Щом искате да изпълнявате волята Божия, вие трябва да се вслушвате в Неговия глас, както и в гласа на всяко живо същество, изпратено от Бога. И адептът се вслушва в този глас. Ако е объркал пътя си, той ще приеме услугата и на най-малкото дете, което може да го напъти.

Това, което говорих в днешната беседа, отговаря на

числото девет - резултат. Наистина, всичко, което днес става в света, в обществото, в живота на личностите е резултат, вследствие на известни сили, на известни причини, които са действали в далечното минало. По силата на закона за причини и последствия, хората казват, че родителите са виновни за постъпките на децата си, както и децата - за постъпките на родителите си. По новия закон, обаче, нито децата ще бъдат виновни за престъпленията на родителите си, нито родителите - за престъпленията на своите деца.

Сега, от вас, като ученици, се изисква да имате търпение, спокойно да решавате задачите и противоречията в живота си, както Бог, при създаването на света, е имал великото търпение да събира микроскопически частици от материята, за да създаде великата вселена, която виждаме пред нас. Знаете ли, колко труд, какви усилия на милиони същества са вложени в създаването на земята? Лесно е да се каже, че земята е създадена в един ден, както е писано в Стария Завет, но ако отворите страниците на живото Битие, там ще разберете, какво представя този един ден. Като разберете, как е станало създаването на земята, вие трябва да кажете: „При това положение на нещата, и аз мога да работя, както са работили всички същества преди мене, както работят тия същества и днес".

Като ученици, вие трябва да изучавате закона опуленс, според който можете да подобрите условията на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля. По този начин вие ще подобрите условията за развиване на вашите дарби и способности. Това е една от красивите работи в живота на всеки човек, както и на ученика специално.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 9 януари 1929 г.
София - Изгрев

САМООПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Размишление върху живата вяра.

За следния път пишете върху темата: „Произход на паразитите“.

Преди да пристъпя към въпроса за „самоопределение на съзнанието“, ще опиша две различни човешки състояния. На една страна имате двама души. Единият от тях има пари и се счита богат и щастлив. Другият няма пари и се счита сиромах и нещастен. На друга страна имате други двама души. Единият от тях минава за герой, заслужил на отечеството, защото убил десет души. Държавата го наградила с „Гергьовски кръст за храброст“, и всички хора го почитат и уважават. Този човек се счита щастлив. Другият пък в нищо не се проявил към отечеството си, вследствие на което минава за обикновен човек, от никого неуважаван и почитан. Този човек се счита нещастен в живота. При първото положение щастието на човека почива на нещо реално. Този човек има милиони в банката. Той се ползва от това богатство всеки момент. При второто положение, обаче, щастието на дадения човек не почива върху реална

основа. Този човек е щастлив, защото има заслуги към отечеството си, в благодарност на което е получил кръст за храброст и уважението на хората. Каква е ползата от неговия кръст за храброст? Или каква полза има държавата от това, че той убил десет души на бойното поле?

Какво виждаме в живота? В края на краищата, състоянията на хората се сменят: щастливият става нещастен, а нещастният - щастлив. Този, който се считал щастлив, че убил десет души за отечеството си, среща един проповедник, който му говори за убийството, като за голямо престъпление, за отговорността, която човек носи за всички свои дела и т.н. Той му цитира стиха, че който дига нож срещу брата си, той сам от нож пада. Всичко това действа върху съвестта му, и този щастлив герой започва да става нещастен. Отде е дошъл този проповедник, това не е важно. Той може да е дошъл отвън някъде, а може и отвътре. Няма по-добър проповедник за човека от неговата съвест. Събуди ли се съвестта на човека, тя ще му каже това, което никой друг не би могъл да му каже. Вторият човек, обаче, който се е чувствал нещастен в живота си, че нищо не е направил за отечеството си, че никой не го почита и уважава, като разбере истината, вижда, че щастието му седи, именно, в това, че никого не е изнасилил, никого не е убил, на никого зло не е направил. Той разбира вече, че това, което е считал за нещастие, днес го прави истински щастлив.

Сега, да пристъпим към въпроса за „самоопределение на съзнанието". Срещате един човек, който вярва в Бога. Как проявява своята вяра? Той вярва, че съществува Бог, че се намира някъде високо, че е всесилен, всемъдър, всеблаг, любещ и т.н. Като става сутрин, този човек започва да се моли на Бога, кръсти се, чете нещо от Библията или Евангелието, но при всичко това, той няма едно съзнателно,

вътрешно отношение към самата реалност. Това не е истинска вяра. Това е своеобразна вяра. Тази вяра може да се уподоби на някой добър, но беден човек, който вярва в добрите качества на своя цар, но въпреки това, по цели дни прекарва по кръчми и пие. Този човек казва, че вярва в своя цар, в неговото богатство и сила, в неговата разумност, в умението му да управлява, но с това всичко се свършва. Той не си задава въпрос, какъв израз иска неговата вяра и обич към царя му. Царят иска поданиците му да орат и да сеят, да работят, да продават и купуват стока, да внасят десятък от житото си, за да подкрепват държавата. Влезе ли тази идея в ума на бедния човек, той ще напусне кръчмите. В първо време той е мислил, че като хвали царя, с това изпълнява своята длъжност, но като се убеди, че с това негово разбиране, нито държавата се ползва, нито той сам, в него се явява желание да работи, да стане почтен, достоен гражданин. Който хвали своя цар, като добър, разумен управител, той трябва да знае, че същото се иска и от него самия. Щом царят на една държава е добър и разумен, и членовете на това царство трябва да бъдат добри и разумни.

Сега, аз ви навеждам на тази мисъл, за да изтъкна идеята, че съществува и едно друго царство - царство на съзнанието. Да бъде добър и честен гражданин на това царство, човек трябва да познава и трите негови области. В първата област той ще познава формите на нещата. Във втората област, той ще познава съдържанието на тия неща, а в третата - смисъла на нещата. При това, не е достатъчно човек само да познава формите, но трябва да знае да ги прави. Не е достатъчно човек само да разбира съдържанието на нещата, но да знае, как да възстановява изразходваното съдържание. Не е достатъчно човек само да разбира

смисъла на нещата, но да прилага този смисъл в живота си. Да влезе човек като поданик в царството на съзнанието, това значи, да познава и разбира формите, с които съзнанието си служи; да разбира съдържанието и смисъла на тия форми.

Следователно, когато говорите по известни въпроси, вие трябва да се запитате, докъде се простира вашето познаване: до формата, до съдържанието или до смисъла им. Запример, някой ще каже, че е религиозен. Как е религиозен той: по форма, по съдържание или по смисъл? Да бъде човек религиозен в пълния смисъл на думата, това е изкуство. Да знае човек как да живее, това е изкуство. Да бъде човек християнин - в пълния смисъл на думата, това е изкуство. Да бъде човек носител на новите идеи и да знае, как да ги прилага, това е изкуство. Тия въпроси трябва да бъдат добре изяснени в съзнанието на човека. Щом ги изясни в съзнанието си, човек вече има ясна представа за своята религиозност, за християнството, в широкия смисъл на думата, за новото в света и т.н.

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да се запитате, защо сте дошли, каква работа ви предстои да свършите. Някой казва, че е дошъл на земята да учи. - Това е една трета от истината. Друг казва, че е дошъл на земята да стане добър. - Това е една трета от истината. Трети казва, че е дошъл на земята да служи на Бога. - И това е една трета от истината. Обаче, любовта не се изразява само чрез една форма. Любовта не се изявява само във външната форма на нещата, както материалистите поддържат идеята, че всичко е материя. Материалистите казват, че материята е създала всичко; други казват, че силата е създала всичко; трети казват, че Бог е създал всичко. Как е възможно неразумната материя да създаде всичко? За да наложат

своята идея, материалистите казват, че материята наистина е създала всичко, защото тя едновременно е и разумна, и неразумна. Обаче, каквито и доказателства да се дават, материята и силата не съдържат всичко в себе си. Материята представя външната страна на нещата. Силата представя съдържанието на нещата, а Бог представя смисъла на нещата. Всяка идея, всяко чувство, които не работят, които не могат да се приложат, са паразити. Паразитство съществува и в религията, и в науката, и в обществения живот. Следователно, една идея е вярна, когато може да се приложи в живота. Иначе, тя остава само теория, философия без приложение.

Съвременните хора се нуждаят от истинска наука, която да им служи като пътеводител, да ги освободи от трудните положения в живота. Ще каже някой, че и без наука може. - Кога? - Когато вярва в Бога и се моли по три пъти на ден. - Това е длъжност, служба, но не и вяра. Кой не постъпва така? Виждате, че чиновникът по два пъти на ден отива и се връща от работа - изпълнява длъжността си. Виждате, как проповедникът по цели дни се рови в книгите, да събира материал оттук-оттам, за да държи една проповед пред своите пасоми, да направи впечатление. Обаче, какво особено е придобил богомолецът, който се молил по три пъти на ден? Какво особено е придобил чиновникът, който по цели дни е писал или правил изчисления? Какво особено е допринесъл проповедникът със своите проповеди, събрани оттук-оттам? Какво особено е придобил бедняка със запознанството си с кръчмаря? В края на краищата, беднякът ще получи изпълнителен лист, да плати задължението си към кръчмаря. Тия примери от живота показват, че хората не са дошли още до същината на нещата. Те се нуждаят от положителна наука, от

положителна религия, от положителна философия на живота.

Често хората се произнасят за някой човек, че е добър. - Коя е мярката, с която определяте добрината на човека? Ако един човек е добър за приятеля си и всякога има предвид неговото благо, той може да не е добър за народа си, за своето отечество. Ако е добър за своя народ, той може да не е добър за човечеството. Това показва, че хората нямат една абсолютна мярка, според която да ценят нещата. Абсолютната мярка за познаване на нещата се крие вътре в човека, във вътрешното знание, в самоопределение на съзнанието. Който не разбира този въпрос, той лесно се произнася върху нещата в смисъл, дали са прави, или не, дали са морални, или не и т.н. За да бъдат понятни, нещата трябва да се вземат от природата и да се преведат в живота, според истинското им съдържание и смисъл. От гледището на абсолютната реалност на нещата, никой няма право да се произнася, кой как живее, как постъпва, колко работи и т.н. Да кажеш, че някой човек не живее добре, не постъпва добре, или не работи както трябва, това значи, да разполагате с абсолютната мярка на нещата. Нямате ли тази мярка в себе си, по добре не се произнасяйте.

Следователно, всяко нещо, върху което човек говори, трябва да се оживи, за самия него да стане живо, одухотворено. Например, всички знаете, какво нещо са геометрическите фигури - триъгълник, четириъгълник, петоъгълник и т.н. Като фигури в геометрията те са мъртви величини, но като фигури в живота, те оживяват. При това положение, и най-простият земеделец знае, че неговата нива има четириъгълна форма, с еди-колко си метра дължина и широчина. Ако към тази нива се придаде още една част земя, веднага две от страните й се удължават.

Значи, жива е тази нива, защото страните ѝ растат и се скъсяват. Тя е във вечно движение. Всички форми, с които природата си служи, са във вечно движение. Триъгълникът представя дома - отношението между бащата, майката и детето. Квадратът представя пак дом, но с две деца - дъщеря и син. Когато родителите престанат да се развиват физически, т.е. да растат на височина, те започват да растат на широчина, да надебеляват. В това време децата растат на височина. После те започват да учат, да се развиват умствено. И най-после, като свършат училище, те постъпват на служба, започват да прилагат наученото. Всичко това се изразява в линиите на фигурите, които постоянно се разширяват и удължават, т.е. постоянно се движат.

Това са процеси, които стават със всеки човек. В първо време човек расте и се радва на този процес в себе си. После той започва да учи, да придобива знание. Като придобива нужното знание, той става майка и баща. Майката и бащата стават тил за децата. Те отстъпват назад, а децата излизат напред. Синът учи заради баща си, а дъщерята - заради майката. Това е първото отношение на членовете в дома. Като излязат от дома, синът и дъщерята се учат за обществото - второ отношение. После те се учат за народа си - трето отношение. Най-после те се учат за човечеството - четвърто отношение. При смяната на тези процеси, линиите на фигурите постепенно се удължават. С други думи казано: самоопределението на съзнанието минава във все по-висока степен. Това растене или повдигане на степента върви до една точка. Щом стигне най-високата точка, растенето спира и започва процес на постепенно смаляване.

И тъй, растенето и смаляването са два процеса, които се извършват в природата непрекъснато. До едно място

човек расте; после растенето спира, и той започва да се смалява и да слиза надолу. Слизането надолу е заминаване за онзи свят, т.е. смърт. Смъртта не е нищо друго, освен промяна на формата. За да излюпи пиленце, яйцето трябва да умре. За да мине в млекопитаещо, птицата трябва да умре. За да мине в ангелска форма, човек трябва да умре. Следователно, промените на формите ние наричаме смърт. Този процес може да стане по естествен, но може да стане и по неестествен начин. Като ученици, вие трябва да имате определени, конкретни понятия за смъртта, за живота, за щастието. Всеки говори за смъртта, за живота, за щастието, без да може да определи, какво представят те всъщност. Всеки желае да бъде щастлив, без да подозира, че за това се иска възвишен живот. Щастието е резултат на възвишен живот. Който иска да се домогне до щастието, той трябва да има будно съзнание, да издебне момента, когато щастието почива и спира движението си. Ако в този момент човек успее да се качи на гърба на щастието, последното ще го носи през целия му живот.

Щастието е плод, който зрее на великото дърво на живота. Ако човек успее да хване този плод в момента, когато е узрял и пада на земята, той ще бъде щастлив през целия си живот. - Може ли човек да хване щастието? - Може. Много хора са хванали щастието. Всяко освобождение на човека от известна мъчителна идея не е нищо друго, освен придобиване на щастие. Сам по себе си, всеки човек е в затвор, от който може да се освободи. - Позволено ли е човек да се освобождава от затвора, дето са го поставили? - Чудно нещо! В кой закон е писано, че човек трябва да бъде в затвор? Бог е направил човека свободен, а човешки закони са го турили в затвор. Мъчнотиите в живота не са нищо друго, освен затвор, в който човек е попаднал и от

който иска да се освободи. За да излезе сам от затвора, човек трябва да е дошъл до самоопределение на съзнанието си. И без да е дошъл до това положение, човек ще излезе от затвора, но трябва да чака да дойдат ония хора, които са определени да го извадят. Това, обаче, може да стане след 20 години. Следователно, ако човек сам може да излезе от затвора 15 години по-рано, трябва ли да чака други да го спасяват? Тия, които сами излизат от затвора, от Божествено гледище минават за герои. Има смисъл човек да излезе от затвора, но като излезе веднъж, повече да не мисли за него. Това значи, да е придобил човек Вечния живот. Казано е в Писанието, че вратите на затвора ще се отворят и затворниците ще излязат навън.

Съвременните хора се оправдават за неуспехите си, за лошия си живот с това, че са родени в грях. Казано е в Битието, че Бог вдъхна в ноздрите на човека дихание и го направи жива душа. Възможно ли е тогава човек, да греши? - Не, Божественото в човека нито греши, нито се цапа. Грехът е външно нещо, той няма нищо общо с душата на човека. Както агнето прилича на своята майка, така и човек трябва да прилича на Бога, от Когото е излязъл като душа. Щом не прилича на Него, това показва, че той се е отклонил от правия път на живота. Колкото и да се мъчите да се убедите, че и добрите, и лошите хора са излезли от Бога, вие няма да успеете. Който разбира нещата, той знае, че златото е злато, медта е мед и те коренно се различават по свойства, по произход. И човек с човек не си прилича. Даже един и същи човек се различава през различните си възрасти. Той се мени външно и вътрешно. Като дете, той е имал един идеал; като възрастен - друг идеал; като стар - трети идеал, но и този идеал не го задоволява. Човек иска да учи, да придобива знания. Щом придобие известно

знание, той започва да търси друго нещо. Придобива богатство, но и то не го задоволява. Предава се на служене на Бога, но и това не го задоволява. Това показва, че в разбирането му и в приложението на нещата има нещо криво, нещо неестествено.

И тъй, да се говори за самоопределение на съзнанието, това значи, човек да е дошъл до една абсолютна мярка за нещата, която да не се мени. Който е дошъл до самоопределение на съзнанието, той знае определено, от какво се нуждае човек всеки даден момент. Ако пътувате вечер, в тъмна, мрачна нощ, той ще ви предложи свещ или някаква лампичка. Този човек знае, че освен светлината, нищо друго не може да ви помогне в този момент. Светлината ще разкрие пътя пред вас и ще ви помогне да разрешите всички мъчнотии и противоречия в живота си. Очите на човека не са нищо друго, освен свещи, които осветяват пътя му. Много от дивите зверове са успели да акумулират светлината така, че да си служат с нея когато пожелаят. Тази е причината, поради която очите на вълка, на лисицата светят вечер. Когато лисицата застане под някое дърво, на което има кокошки, очите и започват силно да светят, вследствие на което кокошките се изплашват и започват да се мърдат натук-натам, докато две-три от тях станат жертва на тази неканена гостенка. Ще кажете, че това е жестоко. Колко пъти и вашата лисица е нападала кокошките ви, вашите добри мисли и чувства, които са били на дървото на вашия живот, и ги е изяждала! Обаче, вие трябва да знаете, че лисицата е в състояние да нападне само ония кокошки, които са отвън на дървото, но не и кокошките, които са добре затворени в курника на грижливия домакин.

Следователно, докато човек се намира на дървото на

живота, както кокошките, всякога има вероятност лисицата да го изплаши. Прибере ли се в някое добре запазено място, както кокошките в курника, никаква лисица не е в състояние да го изплаши. Колкото и да обикаля със своята свещ, тя нищо не може да направи. Когато някой каже, че е преживял голямо нещастие, аз зная вече, че той е бил вън някъде, на дървото на живота и покрай него минала лисица, която го е наплашила. - Кой те кара да слизаш от дървото? Кокоша работа! И тъй седиш на дървото, седи си и кротувай. Щом слезеш от дървото, неизбежно ще попаднеш в устата на лисицата. Тя чака именно това. Значи, страхът прави човека нещастен. Който е дошъл до самоопределение на съзнанието, той има присъствие на духа. Той знае, че в света съществуват известни закони, които регулират отношенията между всички същества.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, защо му са дадени тялото, ума и сърцето, какъв е техният произход и каква е задачата им. Същевременно той трябва да знае, какво му предстои да свърши всеки ден. Това е наука. Не само това, но човек трябва да изучава живота, добрите и лошите условия, да знае, кога какви неща се създават. Когато Адам беше в рая, при най-добрите условия, той роди Ева - женско дете. Ева беше първото дете, което се роди при добри условия. Значи, при добрите условия на живота Бог ражда мъжко дете, а човек - женско. Като съгрешиха, Адам и Ева напуснаха рая и излязоха вън, при неблагоприятни условия. При тези условия именно, Ева роди два сина, Каин и Авел. При неблагоприятните условия на живота, човек ражда момчета. Който иска да роди момиче, той трябва да подобри условията на своя живот. Каин е първият син, който се роди при лоши условия. Той завидя на брата си Авела, задето димът на неговата жертва отивал

нагоре, а на Каиновата - към земята. Димът послужи като повод за убийство. И до днес още отношенията на хората се определят все от този дим. Те обичат онзи човек, димът на когото отива нагоре, а не обичат онзи, димът на когото слиза към земята.

Съвременните хора още не са дошли до самоопределение на съзнанието си, вследствие на което се оплакват от живота, считат, че са нещастни. Нещастието на хората се дължи на отсъствие на любовта. Срещате двама млади, които се обичат. Като се оженят, те се радват, че любов царува в дома им. На втората година, обаче, животът им се разваля. - Защо? - Любовта ги напуснала. - Не, любовта никога не напуща човека. Ако употребите насилие срещу нея и затворите вратата на дома си, тя ще отстъпи, ще си замине. Докато вратата на дома ви е отворена, тя никога няма да ви напусне. Вижте, какво прави момъкът, който обича някоя мома. Той гледа дома й, гледа през прозорците, иска да я види. Тя не му обръща внимание, но той върви подир нея. Щом момата се ожени, тя затваря вече вратата си за всички, и любовта я напуща. Любовта отстъпва само пред затворената врата. Докато вратата е отворена, никой не е в състояние да изпъди любовта. Апостол Павел казва: „Заради любовта си към Бога станахме посмешище на хората и на ангелите". Лошо ли беше положението на апостол Павел? Мъчнотията му се заключаваше само в това, че той живееше и на физическия, и в духовния свят, вследствие на което изпадаше в противоречия. Например, той често се молил, да го освободи Бог от трънa, който се намирал в плътта му, но Господ му отговарял: „Достатъчна ти е благодатта, която имаш".

Какво представя трънът за човека? - Всеки недостатък, всяка липса в човека е трън в неговата плът. Ако няма пари,

ако няма здраве, ако няма знание, ако паметта на човека е слаба, това са разни видове тръне. Добре е човек да има силна памет, но да помни само доброто. Помни ли и злото, нека благодари на Бога, че паметта му е слаба. Да има човек трън в плътта си, който постоянно да го безпокои, това значи, да се пробуди съзнанието му, да започне добре да разбира нещата.

Един българин отишъл на една турска баня да се къпе. Това било в турско време. В този момент в банята влязъл един турски бей и седнал до една от курните, съседна на тази, на която българинът се къпел. Като се обливал с вода, българинът поглеждал към тялото си, потупвал се от време на време и тихо си приказвал: „Никой досега не се е докоснал даже с пръст до тялото ми". Като чул тези думи, беят скочил от мястото си, отправил се към българина и казал: „Гяур, махни се оттук!" Българинът напуснал мястото си, поклонил се учтиво на бея и отишъл на друга курна. Турчинът го проследил с погледа си и пак му извикал: „Махни се оттук! Аз искам да се мия на тази курна." Българинът веднага напуснал и тази курна, поклонил се и отминал на трета. Като видял всичко това, беят се обърнал към българина с думите: „Слушай, приятелю, докато носиш този ум и докато имаш този характер, никой няма да се докосне до тебе". След това и двамата продължили спокойно да се къпят.

Човек трябва да бъде разумен и отстъпчив. Ако на една курна не може да се мие, на друга ще отиде. Банята има много курни, все ще се намери една свободна курна, дето човек може да се измие. Дето има свободно място, там човек може да се окъпе. Не считайте, че като сте дошли на земята, вие трябва да бъдете на първо място, да бъдете учени, добри, силни, богати. Това са идеи, към които човек трябва

да се стреми, но туй не значи, че тези идеи могат да се реализират в един живот. Някой казва, че иска да роди нещо хубаво. Щом желае да роди нещо хубаво, човек непременно ще излезе от рая. Излезе ли от рая, лошите мисли и чувства ще го последват. Не е въпрос човек да роди нещо хубаво, но той трябва да се стреми да се върне към Бога, към Първата Причина на нещата, да подобри своя живот. - Как да подобря живота си? - Като считаш, че всичко, което става в света, е за добро. Не гледаш ли по този начин на нещата, ти си слаб човек. Както житното зърно се справя с пръстта, която е над него, и излиза на повърхността на земята, дето вижда слънцето и се отправя към него, така всеки човек може да се справи със своите мъчнотии и противоречия, и да излезе на бял свят, да се грее на топлите слънчеви лъчи. Всеки човек трябва да преодолее мъчнотията, която е над него, да я смекчи и да подаде главата си навън. Всяка мисъл, която води човека към отчаяние, не е нищо друго, освен пръстта, която е засипала неговото съзнание. Освободи ли се от тази пръст над съзнанието си, той е дошъл до самоопределение на съзнанието. Като се намери в някаква мъчнотия, човек казва: *Тази работа няма да я бъде, ще се мре.* - От човека зависи да умира или не. Ако той реши, че трябва да изпълни задачата на живота си правилно, животът му може да се продължи.

Като ученици, вие трябва да знаете, че каквото желаете, можете да го постигнете. Искате ли да бъдете учени, богати, щастливи, можете да станете такива, но трябва да учите. Започнете от най-малките величини, от микробата, запример, и постепенно вървете към по-големите. Не е достатъчно да кажете за вълка, че е вълк. Като изучавате вълка, вие трябва да знаете, кое качество го характеризира като вълк.

Егоизмът е качество, което определя вълка. Следователно, когато срещаме човек, който е вложил духа, душата, ума и сърцето си за служене изключително на себе си, казваме, че това е вълк, облечен в човешка форма. Много неща изучават учените, без да разбират техния дълбок смисъл. Например, те говорят за петоъгълник, за четириъгълник, за триъгълник, за ъгъл, за права линия, за точка, но къде, при какви условия в живота си могат да ги приложат, не знаят. Те казват, че точката няма никакво измерение, но кога трябва да се приложи, не знаят. Много просто. Когато иска да разреши въпроса за собствеността, човек трябва да се превърне на точка, да не заема никакво пространство. Ако някой иска да стане богат, чрез храната той трябва да влезе в устата на някой милиардер, и оттам да проникне в клетките на неговия мозък, да започне да му влияе. Милиардерът ще отвори кесията си и ще започне да раздава. Обаче, човек трябва да владее изкуството, да се превръща в точка.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате, освен обикновената още и Божествената наука, да знаете, каква е програмата ви за всеки ден, да знаете смисъла на числата и да познавате, кога какво число сте. За всеки даден момент човек представя известно число, което съдържа в себе си определен брой енергии, както и определени качества. Докато числата на физическия свят са делими, без никакъв остатък, те не създават спор между хората. Обаче, ако при делението им се явява остатък, те пораждат спор между хората. Първите числа са рационални. Те имат приложение на физическия свят. Вторите са ирационални. Те имат приложение в духовния свят. Следователно, всяко нещо, което човек може да направи на физическия свят, показва, че той работи с рационални

числа. Не може ли да направи нещо на физическия свят, това показва, че той работи с ирационални числа. Ирационалните числа представят връзка между физическия и духовния свят. Искате ли да приложите ирационалните числа в живота си, поддържайте навсякъде морала „от мен да мине". Пазарили сте един работник с 50 лв. надница. Като му плащате, дайте му 51 лв. - от вас да мине. Някой ви дължи 50 лв., но не му достига един лев, дава ви 49 лв. - от вас да мине. Всеки най-малък придатък към нещата служи за съграждане на нещо добро, красиво в човешкия характер. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство, които храните към даден човек, се складират в подсъзнанието му, като резервен материал за неговото бъдещо развитие.

Съвременните хора, както и съвременните окултни ученици, страдат от ненужна критика. Къде какво видят, те всичко критикуват, без да подозират, че по този начин, чрез отрицателните мисли и чувства, те създават една тъмна атмосфера, в която сами могат да се изгубят. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени"! Това значи, не внасяйте нищо отрицателно, да не се заблудите. Любете враговете си и правете добро на всички. Като правите добро на неприятелите си, ако не ви отговорят със същото, поне ще престанат да ви пакостят. Като прилагате това правило, вие отчасти ще се домогнете до науката за живота. Една част от задачите на ученика е да преодолее своята среда, да се справи с наследствените си черти. Това зависи от самоопределението на човешкото съзнание. Това е велик закон на Битието, според който, за да се развивате правилно, частите трябва да бъдат в хармония с Цялото.

Тази година всички трябва да работите за самоопределение на съзнанието. Като работите по този начин, вие ще разберете, че за да станете учени, трябва да

дружите с учени хора, като среда, която може да ви помогне. За да станете добри, трябва да дружите с добри хора, като среда, която може да ви помогне. Ако искате да придобиете добра обхода, трябва да дружите с хора, които имат добра обхода. малко хора имат правилна обхода. От гледището на невидимия свят, физическият представя богато изложение. Всеки човек, колкото и малък да е, представя свещ, от светлината на която някой може да се ползва. Човек не може да живее, както иска. Отклони ли се от правия път, той ще носи последствията на своето отклоняване. Човек може да живее и като Каина, но в края на краищата ще извърши едно престъпление, за което скъпо ще плати. Ако живее като Авела, той може да бъде убит, но за предпочитане е да бъде убит, отколкото да убива. За предпочитане е човек да се роди в рая, отколкото извън рая. Който се е родил извън рая, той всякога е недоволен. Недоволството показва, че извън рая човек ражда мъжки деца, от които едното непременно ще убие другото. Най-после той трябва да роди трети син, който ще остане жив.

Същият закон се отнася до мислите и чувствата на човека. Всяка лоша мисъл ражда още една мисъл, които започват да се борят, докато едната унищожи другата. Всяко лошо чувство ражда второ чувство, които също влизат в борба помежду си. Всеки ден човек може да бъде в положението на Адама или на Ева, да се намира пред дървото за познаване на доброто и на злото; всеки ден човек може да бъде изкушаван и да греши; всеки ден човек може да бъде в рая и вън от рая; всеки ден човек може да бъде в положението на Каина и да убива, или в положението на Авела и да го убиват, или в положението на Сита и да живее, да радва родителите си.

Едно трябва да знаете: човек още не е разрешил задачата на Адам и на Ева. И до днес той още продължава да влиза и да излиза от рая. Това са процеси, които всеки момент стават в човешкия живот. Всеки ден човек може да бъде Христос, Който отива за Египет и след това започва да проповядва; всеки ден човек може да бъде Пилат, Юда, Павел и т.н. И най-после, човек може да бъде възкръсналият Христос. - Кога може човек да възкръсне? - Когато влезе да живее в Божествения ден. Докато е в човешкия ден, никакво възкресение не може да се очаква. Това не става по буква. Милиони пъти трябва да се завърти земята, докато влезе човек в Божествения ден на живота и възкръсне. Когато дойде до самоопределение на съзнанието си, човек е влязъл вече в Божествения ден, дето го очаква възкресение. При това положение, той включва в себе си всичко най-красиво и велико. Това е човекът, в пълния смисъл на думата, който е станал, оживял и възкръснал. Това е човекът, който служи на бога по всички правила. Докато не мине през процесите ставане, оживяване и възкресение, човек не е още завършен процес. Ставането подразбира събиране на материал за градеж. Оживяването подразбира развиване на тялото. Възкресението пък представя развиване на съзнанието.

Желая тази година всички да възкръснете. Възкръснете ли веднъж, никакъв страх да не остане във вас. Вложете любовта вътре, а страхът отвън. При това положение, вие ще придобиете живот, сила, знание и слава. Вложите ли страха вътре, а любовта остане отвън, вие сте изложени на смърт. Когато доброто е вътре във вас, а злото отвън, вие ще победите всички мъчнотии и противоречия. Ако злото е вътре, а доброто отвън, вие ще бъдете победени. Когато мъдростта е вътре в човека, а глупостта отвън, той върви

от слава в слава, от величие във величие. Когато глупостта е вътре в човека, а мъдростта отвън, той върви от безчестие в безчестие. Любовта, мъдростта, истината, доброто, за които говорим, не са абстрактни понятия, но реални. Те се проявяват в живота. Вън от живота, доброто не съществува. Вън от живота, любовта не съществува. За да проявят любовта си, много ангели слизат на земята и се влюбват в някои хора, с цел да ги подигнат, да им дадат нещо хубаво от себе си. Като прекарат известно време на земята, те заминават, като оставят адреса си на своите възлюбени, да им пишат всякога, когато се намерят в нужда. Обаче, най-малката неточност в адреса, може да стане причина за загубване на писмото. Изгуби ли се писмото ви, никакъв отговор не чакайте. Не само това, но съдържанието на писмото трябва да бъде красиво. Като пишете писма до възвишените същества, никога не трябва да се оплаквате. Никога не пишете, че сте сиромаси, че сте нещастни и т.н. Когато съдържанието на писмото е красиво, отговорът никога не се забавя.

Сега, нека всеки от вас напише едно красиво писмо до невидимия свят и да чака отговор. - Ще получим ли отговор на писмото си? - Ако житното зърно е посадено, както трябва, то непременно ще изникне. Щом храната отиде в стомаха, тя непременно ще се смели. Когато мисълта попадне в мозъка и започне да расте, тя непременно ще се реализира. Когато желанието попадне в сърцето, не го мушкай с остен, остави го спокойно, то само ще достигне своята крайна цел. Всяко нещо, поставено на своето място, дава добри резултати.

Сега, вложете в себе си идеята, всеки ден да внасяте в ума си по една красива мисъл, да градите мисъл-форми, които да се материализират на физическия свят. Внасяйте

всеки ден по едно красиво желание в сърцето си, което да расте и да се развива, да даде плод на физическия свят. Бъдете добри зидари и строители! Всеки ден принасяйте жертва жива и благоугодна на Бога, в знак на благодарност за живота и здравето, което ви е дал. Имате ли живот и здраве, всичко можете да постигнете.

Любовта носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на 16 януари 1929г.
София - Изгрев

ЛИЧНОСТ, ОБЩЕСТВО И СВЯТ

Размишление върху кротостта.

За следния път пишете върху темата: „Отношение между мир и радост".

Какво ще разберете, ако ви кажат следните думи: „Не туряй край на нещата!" Бог казва за себе си: „Аз съм алфа и омега, начало и край на нещата". Какво ще разберете от думите: „Това, което е възможно за Бога, е невъзможно за човека. И това, което е възможно за човека, е невъзможно за Бога." На вас ще ви се види чудно, как така, Бог, който е създал цялата вселена, да се намира пред невъзможност да направи нещо, което човек може да направи. Много естествено! В правене на грях, на престъпления, човек е всесилен. Обаче, за Бога е невъзможно да греши. Силата на човека в правене на грехове го обезсилва за доброто. Безсилието на Бога в правене на грехове Го усилва в правене на добро. Всяко нещо, което Бог прави, е без край. „Аз съм алфа" - това се отнася до Бога. „Аз съм омега" - това се отнася до човека. Буквата „М" в думата „омега", означава материалния свят, който създава противоречията и греха в света. Буквата „М", обърната надолу, означава „W" - знак на противоречие. Ева произлезе от Адама. Със създаването

на Ева се създаде и противоречието. Това показва, че противоречието не произлиза от Бога.

Следователно, когато човек казва за себе си, че всичко може да направи, че е всесилен, ние имаме предвид неговото всесилие в греха. Човек трябва да се учи да прави добро, а не да греши. Той трябва да стане подобен на Бога в добро, в разумност, в чистота и светост. Понякога човек, колкото и да е умен, колкото и да е учен, с една дума може да създаде цял катаклизъм в света. В миналото, на един от християнските събори, видни водители на християнството се биха помежду си само за един въпрос - дали Христос произлиза от същината на Бога и е като Него, или коренно се различава. Този въпрос и до днес не е разрешен. Какво разбираме под думата същина на Бога? Всяко разумно същество, което мисли, чувства и действа като Бога, е едно с Бога. Няма ли тия качества, то се различава коренно от Бога.

И тъй, дойдете ли до въпроса какво нещо е човекът, ще знаете, че той е същество на контрасти, на противоположности в света. Египтяните са изобразявали човека във вид на малко яйце - знак за вселената. С това те искали да кажат, че човек е малка вселена, в която се крият всички възможности. Докато яйцето е било в покой, светът не е съществувал. Когато го турили под квачката, то се измътило, и така, се създали всички материални светове. И до днес се повдига въпросът, квачката ли е съществувала по-рано, или яйцето. Едни са поддържали, че яйцето е съществувало преди квачката; други са поддържали, че квачката е съществувала преди яйцето. Въпросът, обаче, и до сега още не е разрешен. Той е един въпрос, подобен на ирационалните числа. Колкото и да се дели това число, все остава една малка, неделима част от него. Този остатък е

свързан с други светове, за които днес хората нямат понятия. Тия светове имат свои представители на физическия свят, които минават незабелязано между хората.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че три фактора влияят върху индивида: личността на човека, обществото и светът. В тях той се движи. Личността на човека не е нищо друго, освен отражение на Бога, т.е. Неговата единична проява върху човека. Обществото представя отражение на ангелския живот върху човешкия. Светът, в неговата пълнота, представя отражение на Божествения свят върху физическия. Думата „общество" започва с буквата „О" - закон на движение. Значи, обществото е в постоянно движение напред, вследствие на което представя променчива, преходна величина. Искате ли да знаете, каква е същината на обществото, ще я намерите между ангелите, а същината на света е в Бога. Като отражения, човек не може да разчита нито на обществото, нито на света. От отражението той ще върви към самата реалност.

Сега, онези от вас, които не разбират смисъла на символите, казват, че човек трябва да възненавиди света, да се откаже от него. Да възненавиди човек света, това значи, да се откаже от него като отражение и да търси реалността на нещата - Бога. Той трябва да се откаже от своята собствена личност и да потърси Бога в себе си. Не уповавайте на обществото, а на ангелите, които са същина на самото общество. Тъй щото, дойдете ли до своята личност, обикнете Бога в себе си; дойдете ли до обществото, дойдете ли до света, обикнете Бога, Който се проявява в цялата вселена. Изучавайте света заради любовта си към Бога. Служете на човечеството от любов към ангелите. Зачитайте себе си, своята личност, от любов към Бога в себе

си. При това положение, личността, обществото и светът, като символи, придобиват смисъл. - Трябва ли човек да живее в света, в обществото или в личността си? - Човек не може да живее нито в света, нито в обществото, нито в своята личност, но той трябва да изучава света, като отражение на Великия Божествен свят, дето Бог се проявява; той трябва да изучава обществото, като отражение на разумните същества - ангелите, неговите братя; той трябва да изучава личността, като отражение на Бога вътре в себе си. Това са идеи, върху които трябва да мислите, да си създадете прави разбирания и понятия за нещата. А тъй да се произнасяте, че Бог е всемъдър, без да имате опитност върху това, няма смисъл. Всяко нещо, върху което човек се произнася, трябва да бъде изпитано, преживяно. Кажете ли думите живот, смърт, добро, зло, вие трябва да ги разбирате, да имате ясна представа за тях, като понятия.

Какво разбирате под думата „любов"? Ще кажете, че да люби човек, това значи, да обикаля някоя мома или някой момък. Виждате, че един момък цял ден обикаля къщата на някоя мома, караули като стражар. - Докога ще обикаля? - Докато началникът му го смени. - Къде е началникът му? - В къщата. Той седи в къщата и оттам дава заповедите си. Ще кажете, че сърцето на този момък е вързано и не може да се освободи. Чудни са хората, като говорят по този начин. Те търсят реалността на нещата, а допущат нереални работи. Може ли някой да върже сърцето на човека и да бъде жив? Значи, тази връзка не е външна, но вътрешна, както човек изпада под влиянието на магнитни течения, от които не може да се освободи. Някои хора се поддават на един род течения, други - на друг род течения. Това показва, че човек не може да бъде свободен от влияния. Колкото и да е силен, той все ще се поддаде на някакво

влияние. Железните стърготини се привличат от магнита, а песъчинките не се привличат. Това, от което едни се влияят, други не се влияят. Казват за някого, че не може да обича. Поставете го в положението на желязото към магнита, и той ще започне да обича, да се привлича. Някой се оплаква, че никой не го обича. - Стани злато, всички ще те обичат. Значи за да те обичат, ти трябва да имаш нещо ценно в себе си, което при никакви условия да не се мени.

Каквото и както да се говори на съвременните хора, те не разбират всичко, по единствената причина, че имат свои, субективни разбирания за нещата. Обаче, техните разбирания са преходни, променчиви. Например, разбиранията им, които са имали в своето детство, коренно се различават от тия, които имат на младини, в зряла възраст и на старини. Тази е причината, поради която и задачите, които решават в живота си, изглеждат мъчни. Всяка задача, която човек решава на времето си, е мъчна. След години същата задача му се вижда лесна, но новата която в дадения момент разрешава, пак е мъчна. Едно време се е мислило, че електрическата енергия не може да се предава без жици. Днес виждаме, че електрическата енергия се предава и без жици. Оттук следва, че тия задачи, които днес ни се представят трудни и невъзможни за решаване, някога, в близкото или далечно бъдеще, те ще се разрешат. Трудна задача е, например, човек да бъде добър. Да бъдеш добър, това е цяла наука, цяло изкуство. Човек трябва да знае, че доброто е съществувало и съществува във всички светове, но злото - само в материалния свят. Преди създаването на материалния свят, злото не е съществувало. Със създаването на този свят, злото се е явило като необходимост, като неизбежно противоречие. Понятията на хората за добро и за зло са съвършено относителни. Ако

някой открадне пари от касата на банкера, за последния това е зло. За апаша, обаче, това е добро.

Два коня вървят един до друг с господарите си. Единият кон е натоварен със сто килограма злато, а другият върви празен. Господарят на първия кон е радостен и доволен, че има злато. Конят му пък е недоволен, защото носи на гърба си сто килограма тежест. Господарят на втория кон не е радостен. Той се счита нещастен, че конят му е празен, че не носи поне един килограм злато. Конят, обаче, е доволен, че му е леко, никакъв товар не носи. Кое е добро и кое е зло в дадения случай? Това са състояния, на които човек се натъква в живота си. Доброто в човека се развива. То не може, като семка, да се насади и да израсте, да даде плод, и плодът да узрее. Значи, доброто не се сади, но се прави. Да направиш добро на някого, това значи, да отделиш половината от своите благоприятни условия за него. Двамата господари, които вървят с конете си, лесно могат да си помогнат. - Как? - Онзи, който има сто килограма злато, ще даде 50 килограма на този, който няма нищо, и по този начин и двамата ще бъдат радостни и доволни. Първият ще бъде доволен, че облекчил положението на коня си. Вторият ще бъде доволен, че има възможност да подобри материалното си състояние. Тази задача лесно се решава на думи, но стане ли въпрос да се приложи в практическия живот, там ще има мислене, пъшкане, отлагане, решаване. Цял ред процеси стават в човека, докато най-после реши да даде нещо от себе си. Какви ли причини няма да приведе човек, за да се оправдае, че не може да раздели благото си със своя ближен. Щом реши да го направи, той дели и къса.

Сега, мога да ви представя и друго положение. Допуснете, че и двамата господари имат по сто килограма злато на

конете си. И двамата са радостни и доволни, няма какво да мислят. По едно време единият от тях се раздвоява в себе си, започва да мисли, че му са нужни повече пари, и решава да упие по някакъв начин другаря си и да го обере. Както мислил, така направил. По пътя той упива другаря си и задига парите от гърба на неговия кон. Злото, престъплението, което този човек е извършил, се дължи на факта, че той се е раздвоил в себе си, вследствие на което е изгубил представа за истинските отношения на нещата. Раздвои ли се в себе си, човек не може да бъде щастлив. Като половини на едно цяло, мъжът и жената не могат да бъдат щастливи, щом излизат вън от цялото. Тази е причината, задето казваме, че нито мъжът може да направи жената щастлива, нито жената може да направи мъжа щастлив. С други думи казано: нито сърцето може да направи умът щастлив; нито умът може да направи сърцето щастливо. Между ума и сърцето на човека могат да съществуват известни отношения, но и умът, и сърцето ще имат свой собствен живот.

Има случаи в живота на хората, когато между ума и сърцето им няма никакви отношения, вследствие на което те са нещастни. Когато силите на ума и на сърцето вървят паралелно, човек е щастлив и доволен. Измени ли се отношението на тия сили, едновременно с това се изменя и хармонията между ума и сърцето. За да запази хармонията на своя живот, човек трябва да запази успоредните линии между силите на ума и на сърцето си. Всяка дисхармония в човешкия живот се дължи на известно отклоняване на силите на неговия организъм. Това отклоняване е причина за погрешките на човека. Иска ли да изправи погрешките си, човек трябва да се върне назад, да дойде до мястото, дето е станало отклоняването и да го изправи.

Често хората говорят за кармата, за кармическия закон

и търсят начин, как по-лесно да се справят с него. Кармата се дължи на известни отклонявания в живота на човека. Следователно, иска ли да се справи с кармата си, човек трябва да се върне назад в живота си, да намери причината за това отклоняване и да я отстрани. Ако причината за това отклоняване се дължи на известно нарушаване на отношенията му с някой човек, той трябва да изправи тия отношения. Щом изправи отношенията си с този човек, едновременно с това той изправя отношенията си и към Първата Причина. Следователно, всяко престъпление, всяка грешка към кое и да е същество, едновременно е погрешка и към Първата Причина, към всички разумни и възвишени същества. Достатъчно е в човека да се яви най-малкото желание да изправи погрешката си, за да му се притече Бог на помощ. Тъй щото, от човека не се иска нищо друго, освен желание да изправи погрешките си. Има ли това желание, условията за изправяне ще му се дадат. От човека се иска добро желание за изправяне на погрешките, а условията и възможностите за това се дават от възвишения свят. Човек сее, Бог възраства посятото. Ето защо, човек трябва да има търпение, да чака момента да възрасне онова, което той е посял. Не спазва ли този закон, той ще изгуби и това, което е посял. Докато човек мисли, че е единственият фактор в света, че всичко зависи от него, той е на крив път.

Сегашните хора страдат, чувстват се нещастни, когато изгубят любовта си. Това показва, че любовта се явява и изчезва. Обаче, всяко загубено нещо може да се върне назад. Има Един, Който е по-силен от всеки грабител. За да освободите любовта си от ръцете на грабителя, вие трябва да се обърнете към Единния, към Първата Причина на нещата. Не се ли обърнете за помощ към Първата Причина и не се свържете с Нея, вие отчасти само можете

да разрешите задачите си. - Ако не ги разрешим в този живот, ще ги разрешим в друг живот. - Не, така не се разсъждава. Да отлагате нещата за втори, за трети живот, то е все едно да повдигате едно число в n-та степен. Знаете ли, какво нещо е да подигнете едно число в n-та степен? Дойде някой при вас, иска да му платите сумата, която ви е дал. - Ще ви платя някога. - Кога? - Някога. Значи, по някое време, подигнато в n-та степен. - Ще ти направя едно добро. - Кога? - Някога, по време, подигнато в n-та степен. - Кога ще дойде това време? - Когато благоволя. - Кога ще благоволиш? - Може да благоволя днес, а може и след години, не зная положително, кога ще бъде този момент. Човекът днес се нуждае от парите си, днес има нужда да му се направи едно добро. За него е важен днешният момент, а не времето след сто или хиляда години. Има въпроси, които човек трябва да разреши още днес. Разреши ли ги днес, той ще бъде щастлив. Отложи ли ги за далечното бъдеще, щастието и нещастието ще вървят паралелно в неговия живот. При това положение, човек ще се движи в четириъгълника, който е образуван от две успоредни линии на щастието и от две успоредни линии на нещастието. Значи, в живота на всеки човек има две условия, при които може да бъде щастлив, и две условия, при които може да бъде нещастен. Ако не спази едното условие, другото ще дойде. Ако не прави добро, зло ще прави; ако не иска да бъде добър, лош ще бъде. Ако някой бяга от нещастието, а същевременно не прилага любовта в живота си, нещастието неизбежно ще го следва.

Следователно, който иска да бъде щастлив, той трябва да даде място на всички добродетели в себе си. Рече ли, че този или онзи не може да търпи, щастието е избягало от него. Мъжът и жената могат да бъдат щастливи, докато

живеят по Бога. Пресекат ли пътя на Бога в своя дом, щастието отстъпва мястото си на нещастието. Пресекат ли пътя на ангелите в своя дом, те стават нещастни. И в двата случая, човек сам е виновен за положението си. Какъв е изходният път, по който мъжът и жената могат да избегнат нещастието? Те трябва да вървят по диагоналите на четириъгълника. Като фигура, четириъгълникът и диагоналите представят мъртви линии, но в действителния живот те са живи линии, които се намират в постоянно движение. Да се движиш по живите диагонали на четириъгълника, това значи, да се огънеш, да измениш посоката на движението си: ако си се движил надолу, към земята, да обърнеш движението си нагоре, към слънцето.

Един богат човек не обичал съседа си, беден и трудолюбив човек, и постоянно му правил пакости: днес пращал слугите си да му разградят плета; утре запалвал плевника му; на третия ден осакатявал коня му. Като срещал сина или дъщеря му, говорел лоши думи по техен адрес. Не се минало много време, някакво голямо нещастие сполетяло и него, и дома му. Той започнал да съзнава погрешката си, да вижда своя лош живот и да търси начин да се изправи. Молил се на Бога, да му покаже, как да изправи погрешката си. Най-после му дошла на ума идеята да вземе една торба с пари и да отиде при съседа си, да се извини за всички пакости, които му е причинявал. Той отишъл при него, изповядал се, признал всичко, което му е направил, и дал торбата с парите, да изправи всички повреди и да подобри материалното си положение. Той казал на съседа си, че отсега нататък иска да живее с него братски. Съседът се зарадвал, че отношенията помежду им се подобрили и си казал: „Това значи човек с характер!“

Какво представя човешкият характер? Характерът на

човека е форма, в която той внася своето благо, своите добродетели. Каква е формата, това не е важно. Тя може да бъде стомна, шише, каса и др. Обаче, от характера на човека има нещо по-високо - човешкото сърце. И от сърцето има нещо по-високо - човешкият ум. И от ума има нещо по високо - човешката душа. И от душата има нещо по-високо - човешкият дух. И от духа има нещо по-високо - това е Бог. Идеята за Бога е отвлечено понятие. Тя е дотолкова разбрана, колкото е разбрано едно число, което е съставено от 40-50 цифри. Човек е дошъл до положение да разбира и познава само живота на сърцето и на ума си, а останалите - душа и дух още не разбира. Но и с ума, и със сърцето си, той все пак може да служи на Бога. Като служи съзнателно, той ще види, че колкото и малко да прави за Бога, ще получи четирикратно на това, което жертва от себе си. Каквито блага получава, той трябва да ги разделя със своите ближни. Дава ли на ближните си, и благодатта към него се увеличава. Това значи, да обичаш ближния си като себе си, да обичаш Бога в своя ближен. Тази е една от мерките в живота. Не прилагате ли тази мярка, вие никога няма да разрешите задачите си. Обичайте Бога, обичайте ближния си, без да философствате върху идеята, какво нещо е Бог. Каквато работа и да ви се представи, не се отказвайте да я направите. Щом е за добро, колкото мъчна и да е, кажете в себе си, че заради Бога всичко можете да направите. Кажете ли така, Бог ще ви се притече на помощ. При това, никога не мислете, че вие сами сте свършили тази работа. Помнете, че вие сеете, а Бог възраства посятото. Това значи: в човека се явява желание да свърши някаква работа, а Бог го ръководи, дава му посока, линия, по която да върви. Тази линия е диагоналът. Тъй щото, реши ли човек да изправи живота си, той трябва да бъде смел, да

се изповяда пред Бога, както трябва. Дойдеш ли до най-големия грях, не се спирай. Изповядай се, както трябва. Щом си пред лицето на Бога, не се стеснявай. Бъди смел, искрен пред себе си. Щом се изповядаш, тури в себе си желанието за нов живот и престани да мислиш за старото. Бог се грижи за старото. Той носи в себе си четка, с която заличава греховете на онези, които са решили да живеят по нов начин, да приложат любовта. Бог е велик майстор в чистенето. Той така изчиства петната по дрехите на хората, че помен не остава от тях.

Тази година от всички се иска да поставите здрава основа на живота си. Да поставите здрава основа на живота си, това значи да живеете по новите разбирания. Вие сте живели по някакви разбирания досега, но те са били стари разбирания. На всяка стъпка вие носите последствията на своите разбирания: ту конят ви е ритнал, ту волът ви е мушнал с рогата си. - Защо? - Защото сте искали да им турите юлар. Ако и с тях постъпвахте по новия начин, те нямаше нито да ви ритат с копитата си, нито да ви мушкат с рогата си. Ако едно ваше желание ви ритне, или една ваша мисъл ви мушне, това показва, че вие не знаете как да се отнасяте с тях. Вие се намирате пред великата наука на живота, която изисква от всички хора добра обхода, да знаят как да постъпват със своите мисли, чувства и желания. Волът, конят, както и всички останали животни, са в самия човек. Той няма право нито да ги пъди, нито да ги коли. Понякога те отиват в гората на разходка, но пак се връщат. Какво трябва да прави човек с тях? Животните в човека представят неговите желания. Лошите прояви на тия животни са лошите, низки желания в човека, с които той трябва да се справи разумно, по естествен начин. Той трябва да превърне своите лоши желания в добри. На

окултен език казано: соковете на лошите желания трябва да се прекарат в корените на добрите растения, те да ги обработват.

Като изучаваме живота на хората, виждаме, че всеки човек има три възможности: да върви по пътя на доброто, по пътя на злото, или по диагонала, който съединява крайните точки на злото и на доброто. С други думи казано: в пътя на своето развитие, човек има три възможности - или мъж да стане, или жена, или дете. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие". Под думата „дете" разбираме детско състояние, в което грехът не е проявен. Детето се отличава с вяра, която минава в лековерие, но не в суеверие. В този смисъл човек трябва да стане лековерен, но не суеверен. Излъжете ли веднъж детето, то престава да ви вярва и започва да мисли. Много от съвременните хора мислят, че имат вяра, а всъщност те са суеверни. Каквото благо и да получат, те се радват. Те не подозират, че в това благо понякога се крие някакво зло.

Следователно, иска ли човек някакво благо, или известно богатство, той трябва да чака времето, което е определено, да го получи. Богатството, което иде от Божествения свят, пристига точно на определеното за него време, на определен час и по определен градус. Часът, градусът и зодията, които са определени за идването на богатството на някой човек, не отговарят на нашия час, или на нашия градус. Това е Божествено време. Затова е казано и в Писанието: „Последните ще бъдат първи, и първите - последни". Под думите „първи и последни" не се разбира, както на земята разбират първи и последни. В притчата за господаря, който наел работници за лозето си, се казва, че той заплатил на всички работници по два пеняза, безразлично, в кой час на

деня са дошли. На онези, които са работили от сутринта, както и на тия, които са дошли в единадесетия час, господарят на лозето заплатил все по два пеняза. Първите завидели на последните. Господарят им казал: „Какво ще кажете на това, ако моето сърце е добро и желае и на последните да даде, колкото и на вас? На вас дадох толкова, колкото искахте, с нищо не съм ви ощетил. Злото не седи в това, че и на тях съм дал, колкото и на вас, но в лукавото човешко око."

Следователно, рече ли да гледа на нещата чрез своето лукавство, човек непременно ще се спъне. Като ученици, вие трябва да се пазите, да не се бъркате в Божиите работи. На кого колко е дал, не е ваша работа. Не се произнасяйте върху неща, които не знаете. Каквото и да видите в света, знайте, че щом е дадено от Бога, то е добро. Всяко благо, всяко богатство, получено от Бога, е добро и на място дадено. Щом сме се събрали тук, това е добро, защото Бог ни е събрал. Той събира, изважда, умножава и дели. Той извършва всички процеси в живота. Процесите събиране и умножаване са положителни. Те са процеси на доброто. Изваждането и деленето са отрицателни процеси. Те са процеси на злото. Когато иска да даде нещо на човека, да го подигне, Бог си служи с първите два процеса. Когато иска да го освободи от някакво нещастие, Той си служи с вторите процеси. Какво по-голямо добро може да очаква слугата, ако Божественият свят го извади от дома на неговия лош господар? Слугата има желание да учи, да се развива, но господарят му се отнася зле с него, не му дава възможност да чете. Разрешението на тази задача не седи непременно в изваждане на слугата от дома на господаря му. Той може да остане при господаря си, но трябва да знае, как да смекчи сърцето му. Ако се случи господарят да

заболее сериозно, слугата трябва да гледа господаря си толкова добре, че последният да е готов да отстъпи пред своите интереси и да задоволи жаждата на слугата си за придобиване на знание.

Като изучавам живота на съвременните хора, виждам, че всички се стремят към нещо по-високо от това, което имат. Те искат да влязат в общество на учени, на знатни, на видни хора. Кое общество е по-високо от човешкото? - Ангелското. Те искат да влязат между ангелите. За да влязат между ангели те трябва да имат обхода, поведение, ум и сърце, с които да отговарят на ангелите. Не е ли добре за вас, като се движите във високи общества, да не ви считат за смахнати хора, но да виждат в лицето ви хора с висок морал, със знание, с обхода? Видят ли това във вас, нека разберат, че вие сте хора на новото учение, носители на новата светлина. Какво представя новото учение? - Запалена свещ, която никога не гасне. По това се познава, че учението е Божествено. Всяка свещ, която може да се запали и да изгасне, е носител на нещо човешко. Като изгасне, човешкото има възможност отново да се запали, но запали ли се Божественото веднъж, никога не може да изгасне. Искате ли да предадете светлината на знанието си, както и истината на някой човек, вие непременно трябва да му се изявите в достъпна за него форма. Иначе, вие ще минете и заминете покрай него, без да му предадете нещо от себе си.

Мнозина се запитват, дали Бог ги обича. По този въпрос не трябва да се говори. Любовта на Бога е неизменна. Той никога не се мени. Човек, обаче, се мени. Като се променя, човек се оглежда в Божественото огледало и му се струва, че Бог се мени. Човешкото се мени, а Божественото - никога. Единственото желание на Бога по

отношение на нас е да ни помогне, да не страдаме. Той иска да придобием новия живот, новото знание и да се откажем от стария живот, от старото и повърхностно знание. В пътя на това постижение, страданията неизбежно ще ни следват. Надпреварвайте се в изпълнение на волята Божия и във взаимно почитание едни към други. Не казвайте, че не се интересувате от този или от онзи, защото и от вас няма да се интересуват. Какво ще кажете, обаче, ако Бог се интересува тъкмо от този, когото вие не искате да знаете? - Всеки човек е ценен за Бога. Следователно, обичайте този, когото Бог обича. Само по този начин вие ще придобиете мир и радост в душата си. Има смисъл човек да обича всичко и всички. Така той ще обича и Бога.

И тъй, напуснете стария живот и влезте в новия. Дойдете ли до думите „не мога да обичам еди-кого си", поставете се в положението на Бога, и кажете: „Не мога да мразя, но мога да обичам, както Бог обича". „Мога и не мога", това са крайности, полюси, които постоянно трябва да се сменят. Не можете ли да сменяте тия състояния в себе си, в края на краищата вие ще свършите живота си на земята, както всички хора свършват - в безсилие. Вие ще мязате на огън, който гори в безвъздушно пространство. Каква е съдбата на този огън? - Постепенно изгасване. Живеете ли в новия живот, вие ще се намерите в първичното състояние на земята, когато е била каша, но постепенно се е оформявала, докато днес я виждаме превърната в цветна градина, пълна с живот. От каша, вие ще се превърнете в съзнателен човек, с красиви мисли и чувства, с красиви и благородни постъпки.

Сега ще искате заключение на тази лекция. - Тя няма заключение, има начало само. Тя е начало на цяла серия от лекции. От вас се иска само да разсъждавате. Ако човек

не влезе в това начало, той само ще цитира стиха „Бог е Любов“, без да го разбира. Любовта е сложно съединение, което трябва да се тури под призмата на новия живот и да се разложи на съставните си елементи, на съставните си цветове. Безбройни са цветовете на любовта, но всеки от тях трябва да се изучи по свойства, по прояви. Много и разнообразни са цветовете на любовта. Велика наука е любовта. Ангелите, възвишените същества са я изучавали хиляди години наред, и още продължават да я изучават.

Съвременните хора са в началото на любовта. Те едва са огрени от първия й лъч. Като залюбят някого, те мислят, че са познали любовта. - Не, те едва са се докоснали до крайчеца на нейната дреха. Те мислят, че като се запали сърцето им, познават вече любовта. Да любиш, това не значи да изгориш, но и умът, и сърцето, и цялото ти тяло трябва да светнат. Дето минеш, всичко да осветяваш. Дето минеш, всички да заразиш с любовта си. Любовта трябва да бъде желана епидемия от всички. Любовта примирява всички противоречия. Тя разрешава всички задачи. Същевременно любовта освобождава човека. Тя го прави свободен в чувствата, в мислите и в действията му. Няма по-красиво нещо от свобода в чувства и мисли, в които разумността присъства. Дойдете ли до Божията Любов, бъдете свободни в проявите си. Дайте израз на нещата, тъй както Бог изисква. Ще скачате ли, ще играете ли, правете всичко заради Бога, за Неговата Любов.

Божията Любов носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на 23 януари 1929 г.
София - Изгрев

ЗНАЙНО И НЕЗНАЙНО

Размишление за Сина Божий.

Чете се темата: „Отношение между мир и радост".

Често се говори за знайни и за незнайни неща. Кои неща са знайни и кои - незнайни? Всичко, което се учи, е знайно; всичко, което не се учи, остава незнайно. Всяко нещо, което се проявява, е знайно. Дето има проява на нещата, там разумността присъства. Без разумност няма проява. Прояви, в които разумността отсъства, ние ги наричаме механически или физически. Например, изгонването на богомилите е неразумен процес. Той се е извършил под влияние на антипода на България, който се намира някъде на Запад. Всяка държава, всеки човек има свой антипод, който оказва две влияния върху него: отрицателно и положително. По това време върху България оказвали силно влияние отрицателните сили на нейния антипод, вследствие на което богомилите били прогонени из цяла Европа. Това отрицателно влияние върху България е било много силно. То е предизвикано от кривото разбиране, от диващината в човека. За да се изправи тази грешка, трябвало да дойде по-голяма култура между народите. Днес, обаче, върху България действат

положителните, разумните сили на нейния антипод, и тя се стреми да изправи погрешката си.

Законът на антиподите е такъв, че ако единият полюс е активен, другият е пасивен; ако единият създава, другият твори; ако единият воюва, другият е в мир. В този закон действат контрастите. Следователно, ако човек иска да побеждава, да се справя с мъчнотиите в живота си, като антипод на себе си, той трябва да постави Божественото, разумното начало. Постави ли неразумното, човешкото начало като антипод на себе си, той непременно ще бъде бит. Да поставиш Бога за свой антипод, това значи, Бог да ти бъде задна стража. При това положение, каквото предприемеш, ще успееш. Положението на България и в миналото, и днес е зависило и зависи от нейния антипод. Той крие в себе си големи сили, голяма енергия.

Това, което се изучава, е знайно; това, което не се изучава, е незнайно, тайно. Например, ако изучавате слънцето, то е знайно за вас; не го ли изучавате, то е незнайно. Ако изучавате небето, то е знайно за вас; не го ли изучавате, то е незнайно. Човек има два полюса, два антипода, към които се стреми: единият е центърът на слънцето, другият - центърът на земята. Умът на човека трябва да бъде свързан с центъра на слънцето. Само при това положение, човек може да има светла, възвишена мисъл. Свързан ли е умът на човека с центъра на земята, мисълта му е низходяща. Низходящата мисъл е причина за нещастията на хората. Ако слънцето, със своето влияние, би се отдалечило от човека, всякаква деятелност в него би престанала.

Като говорим за антиподите, трябва да знаете, че те съществуват не само на физическия свят, но и в човешкия свят - в организма на човека. Например, ако линията АВ

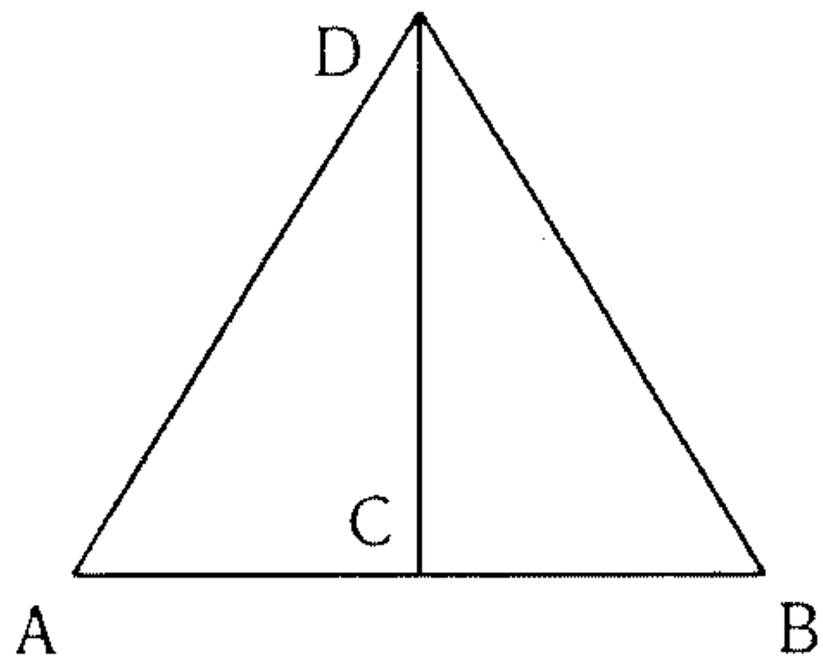

фиг.1

(фиг.1) представя дължината на човешкия мозък, мерена от едното до другото ухо, и прекараме височина от средата C на правата AB, можем да намерим антипода на точка C. Той ще бъде горе, в точката D на мозъка, дето е мястото на моралните чувства. Колкото по-развити са моралните чувства в човека, толкова по-издигната и закръглена е главата на това място. Горната част на главата на змията е съвършено плоска и срасната с гръбначния стълб в права линия, което показва, че моралните чувства у нея отсъстват. В кучето горната част на главата е малко издигната, което говори за начало на морални сили в него. Които изучават тази наука, те се намират пред знайни работи. Които не я изучават, те се намират пред незнайното, пред тайното и са принудени да предполагат. Те казват: „От този човек може да излезе музикант или художник". Обаче, нито музикант излиза от него, нито художник. Те казват: „Този човек може да бъде щастлив, но може да бъде и нещастен". Така не се говори. Щастието почива на нещо определено, на нещо знайно. Не е достатъчно човек да каже, че нещо е станало случайно, или някакво съвпадение се явило, или щастието на човека е проработило. Всичко в света се управлява от закони. Това, което за едного е случайност, за другиго е закономерност, разумност.

Трима души се срещат на едно и също място. Единият от тях казва, че случайно са се срещнали. Двамата знаят положително, че не са се срещнали случайно, защото те предварително са уговорили срещата си, определили са деня, мястото и часа, когато трябва да се срещнат. За тях

срещата е знайна, а за третия - е тайна. Когато естественикът изучава развитието на семената, на растенията, той постепенно върви от незнайното към знайното, започва да разбира, как и защо клончетата вървят нагоре, защо до едно място спазват едно положение, а после друго и т.н. Те виждат влиянието на външните условия върху растенията и ги изучават. Който не се занимава с растенията, той се намира в областта на незнайното. За него всичко е тайна, гадание.

Срещате млад момък и млада мома и чувате, за какво мечтаят. Момъкът мечтае да се ожени за царска дъщеря. Момата мечтае да се ожени за царски син. Това е възможно, но те не знаят, при какви условия ще попаднат. Преди всичко, в живота им ще настъпи голямо ограничение: в храненето, в обличането, в обходата. Те не могат да ядат, да се обличат, да се обхождат свободно, както би правил един обикновен човек. Ще кажете, че и без това нещата се нуждаят от граници, от известно ограничаване. Същевременно, казвате, че Бог е безграничен, вселената е безгранична. Не се ли запитвате, защо Бог, Който е безграничен, е създал един граничен свят? Бог е създал граничния свят, понеже е знаел, че съществата, които живеят в него, няма да спазват законите Му, ще ги нарушават, ще причиняват големи пакости. Бог ги е ограничил и тогава ги е пратил да живеят в ограничения свят. Разбиранията на ограничените същества се коренно различават от тия на Бога, като неограничено същество. Например, когато стомната тече, човек е недоволен. Защо човек е недоволен, че стомната тече? - Защото била пукната. - Че и земните пластове са пукнати някъде, и водата изтича през тях. Значи, има случаи, когато някои пукнати неща ни радват, а някои - ни причиняват

неприятност. Има случаи, когато някои неща трябва да изтичат от човека, а някои не трябва да изтичат. Човек трябва да има неограничени разбирания, да знае, кога да се радва и кога да скърби.

Човек трябва да разбира закона на съответствието, да знае, на всяко нещо, кое е антипод. Запример, антипод на доброто е злото, на любовта - омразата, на истината - лъжата и т.н. Когато изучава антиподите в своя живот, човек трябва да знае, кога коя врата да отваря. Ако не затваря вратата на злото, на омразата, на лъжата, той е изложен на страдания. От време на време, човек трябва да отваря тия врати, само когато са нужни като условия за смяна на известни състояния. Казвате: Какво да правя, като не обичам еди-кой си човек? - Ти трябва да го обичаш, да му отправиш един мил поглед и да си заминеш. В това отношение ти си назначен на служба „раздавач на писма" и, дали си разположен към някого, или не, трябва да предадеш писмото му. Иначе, ще те уволнят от службата. Уволняването от служба не е нищо друго, освен заминаване за онзи свят - смърт.

Следователно, човек трябва да разбира и прилага закона за съответствие на нещата, да знае своите антиподи, за да направи живота си добър и разумен. Антипод на разумното в живота е неразумното. Неразумно е, запример, да копаеш кладенец с игла. Неразумно е да събираш стотинка по стотинка, да ги вързваш в кърпа и вечер да ги броиш една по една. Неразумно е да се налагаш на човека с любовта си, да искаш непременно да те обича. Настояваш ли да те обича, той ще ти даде гръб. - Защо? - Защото между тебе и него няма нужното съответствие. Съответствие между двама души съществува само тогава, когато те взаимно са туряли пари в своите банки и днес има какво

да теглят. Човек първо ще внася, а после ще изнася. Някой казва, че не иска да вярва. - Как ще вярваш, когато още нищо не си внесъл в банката? Ако си внесъл нещо, има какво да теглиш. Щом теглиш, ти си от вярващите. Да вярва човек, това значи, да внася капитала си в Божествената банка. Като внася известно време, касиерът на банката ще му каже: „Достатъчно си внасял". Продължаваш ли още да внасяш, има опасност да станеш безверник. Щом престанеш да внасяш, ще започнеш да теглиш.

Днес всички говорят за вяра и за безверие, за омраза и за любов, но не ги разбират. Да вярваш, значи да внасяш, да не вярваш, значи да теглиш, да взимаш. Да обичаш, значи да внасяш нещо в Божествената банка; да мразиш, значи да взимаш от това, което си внесъл. Когато влезе в закона на любовта, човек не трябва да се състезава с нея, но да се остави доброволно в нейните ръце. Тя може да го направи голям, тя може да го направи и малък - от нея зависи. Тя може да го подигне, може и да го унищожи. Искате ли любовта да ви подигне, не й туряйте никакви граници. Бъдете доволни и на малкото, което любовта ви дава. Който обича, той трябва да служи. Щом научи и приложи закона на служенето, човек може да постигне всичко, каквото желае. Служенето подразбира учене. Ще учиш, както учат децата в училището, и постепенно ще вървиш към по-висока наука. Като ученици, вие се нуждаете от ново разбиране. Това разбиране, именно, ще ви даде възможност да разбирате закона на съответствието и да се ползвате от него. Не го ли разбирате, вие ще се натъкватe на ред противоречия.

Сега, като говорим за закона на съответствието, ние имаме предвид две величини, или двама души, които си отговарят. Казват, че еди-кои си са активни хора. Че са

активни, това подразбира, че и двамата са готови за работа. Ако единият само заповядва, а другият изпълнява, между тях няма съответствие. И двамата трябва да са готови, самостоятелно да свършат дадена работа. Рекат ли да викат този или онзи да свърши работата, те не са активни. Двама души си отговарят в доброто, ако и двамата могат самостоятелно да правят добро. Двама души си отговарят в учеността си, ако и двамата самостоятелно могат да правят научни изследвания.

За да разбира и прилага закона на съответствието, човек трябва да носи в себе си положително знание. Положително знание е това, което изключва всякакво съмнение. За науката съмнението е особен род болезнено състояние, по-страшно от проказата. За да дойде до положителната, до Божествената наука, човек трябва да мине през човешката еволюция, която обхваща числата от 100 до 1000, през ангелската, която обхваща числата от 10 до 100. Най-после, той ще дойде до Божествената еволюция, която обхваща числата от 1 до 10. За да стигне до последната еволюция, човек от всичко трябва да се учи. Дали ще среща учени или невежи, богати или бедни, щастливи или нещастни, човек трябва да гледа на всичко като на предметно учение. Иска ли да бъде щастлив, човек трябва да започне да работи отвътре навън, да коригира своите мисли, чувства и постъпки, да разбира, отде идат неговите мисли и чувства, и накъде отиват. Ако през ума ви мине някаква мрачна мисъл, вие трябва да знаете, ваша ли е, или не е. Може би в антиподите на вашите мисли с тия на някой ваш ближен е станало преплитане, вследствие на което сте приели някоя негова мисъл, а мислите, че е ваша. Като знаете това, човек трябва да бъде внимателен, да се пази от такова преплитане. Ако е разумен и

внимателен, човек може да подобри линиите на съдбата си.

Което се изучава, е знайно; което не се изучава, е незнайно. Някой накривил шапка, седи, мечтае, мисли, че всичките му работи са наредени. Той не знае, че след половин час ще плаче. Този човек се намира в областта на незнайното. Той не е предвидлив, не знае, какво ще му се случи, вследствие на което не може да вземе мерки да предотврати известно нещастие. За да предотврати известно нещастие, човек трябва да се свърже с щастливи хора, които имат сила да изменят неговата лоша съдба. Изобщо, искате ли да станете учен човек, свържете се с общество на учени хора, отдето ще потекат умствени енергии към вас. Искате ли да станете добър човек, свържете се с общество на добри хора, които ще бъдат благоприятна среда за вас. С каквито дружиш, такъв ставаш. Искате ли да развивате вярата си, свържете се с вярващи хора, които имат жива вяра. Вярата на такива хора почива на ред опитности. Правете опити, да видите силата на живата вяра. Представете си, че цял ден пътувате през една дълга, гъста гора, без парче хляб в ръката си. От дългото пътуване огладнявате и започвате да мислите, отде да намерите хляб. Турете в ума си мисълта, като стигнете до някой камък, да намерите един килограм хляб, приготвен от прясно, хубаво жито. Съсредоточете се в себе си, вложете вяра в мисълта си и не мислете повече, дали е възможно да получите хляб, или не. Никаква философия, никакво съмнение не допущайте в себе си. Вложите ли вяра в ума си, ще видите, че като стигнете до определения камък, там ви чака хляб, какъвто сте пожелали.

Възможно ли е, наистина, това? За онези, които са имали такава опитност, това е знайно и възможно. Каквото и да ви говорят след тази опитност, вие не можете да се разколебаете. Вие носите в ума си килограм хляб, като

магическа тояжка. С тази тояжка можете да разрешавате всички въпроси. Вие можете да направите този опит у дома си, но все ще влезе в ума ви съмнение, че някой ваш близък ви е донесъл хляба. Ако го направите в гората, съмнението е изключено, защото сте сам, няма хора около вас. Ако опитът ви излезе несполучлив, не се смущавайте, нищо няма да изгубите. Имате ли успех в опита, ще придобиете магическата тояжка.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате закона на съответствието навсякъде. Например, този закон ще го намерите и в ръката си, като изучавате линиите на съдбата, на живота, на ума и на сърцето. Ще видите, че има живи и мъртви линии на щастието, на живота, на ума и т.н. Между едните и другите линии има известно съответствие, което трябва да се изучава. Когато има съответствие между линиите на ръката, животът на човека се нарежда добре. Дойдат ли няколко такива хора в контакт, те започват да живеят в хармония помежду си. Те се обичат, готови са да се жертват едни за други. Такова хармонично съчетание на линиите на ръцете се явява не само между хора, които живеят на земята, но и между техните заминали, както и между същества, от други системи, от други слънца и планети.

Като ученици, стремете се да прилагате закона на антиподите, т.е. закона на съответствието. Например, ако една мисъл ви безпокои, турете веднага съответната й, т.е. нейния антипод. Ако мисълта, която ви измъчва, е човешка, срещу нея поставете антипода й - съответната Божествена мисъл. Няма да мине много време, и мъчнотията ще изчезне. Достатъчно е Бог да отправи мисълта си към едно същество, за да дойдат всички да му помагат. Следователно, всяко място, към което Бог отправя мисълта си, става

център на култура. Така са се създали всички учени, всички велики хора в света. Затова казваме, че учените, великите хора не са от света. Който не мисли така, той не разбира закона на съответствието. Културата е плод на невидимия свят. Всеки подтик в областта на науката, на музиката, на изкуството е дошъл от невидимия свят, а не от земята. Всеки подтик, който иде от земята е внесъл изопачаване и в науката, и в религията, и в изкуствата. Истинска наука е тази, която може да въведе човека от областта на незнайното в областта на знайното. Изучавайте човека от първичната му клетка до формата, в която го виждаме днес. Интересен е животът на клетката, защото тя е безсмъртна. Голямата форма, човекът изчезва, но клетката не изчезва. Тя се размножава, видоизменя, докато множество клетки отново се групират в едно цяло и образуват нов организъм. Тогава казваме, че човек се ражда, явява се в нова форма. Човек живее, докато разумно използва енергиите на своя организъм. Не може ли да ги използва разумно, клетките се отделят една от друга, и той умира. Цялата компания или сдружение умира, но членовете му не умират. Те минават в друго сдружение.

Сега, като размишлявате върху лекцията, ще отделите важните мисли от второстепенните, т.е. от вметнатите. Вметнатите мисли са подобни на линии, безразборно наредени. Запример, ако вземем един триъгълник, с него можем да изразим чело на китаец. Който има такова чело, е голям материалист. Духовното е слабо развито в него. Чувствата на този човек се намират на върха на триъгълника. Ако обърнете този триъгълник с върха надолу, животът ви ще стане възходящ. Тази форма на челото говори за отличен ум. Колкото повече линията на челото се закръглява и разширява, вие имате идеалист човек. Той е напълно

безопасен, не може да прави зло. Злото е наклонена плоскост, по която планинската вода слиза буйно и с голяма бързина. Щом слезе в равнината, водата се разлива на широко и става съвсем безопасна.

Следователно, искате ли да сте вън от всякаква опасност, турете Бога като антипод в живота си. Само при това положение, вие ще имате вътрешен мир, ще бъдете радостни и весели, и ще проявявате добродетелите си. Каквато работа започнете, ще имате успех.

И тъй, поставете Божествените мисли и чувства, като антипод на своите мисли и чувства, и не се смущавайте. Каквото пожелаете, всичко ще постигнете.

Божията Любов носи щастие.
Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 30 януари 1929 г.
София - Изгрев

ДВЕТЕ СЪЗНАНИЯ

Размишление върху въздържанието.

Нека съберем следните числа:

9+1=10
8+2=10
7+3=10
6+4=10
5+5=10
4+6=10
3+7=10
2+8=10
1+9=10

Само ония числа могат да се събират, които имат еднакъв стремеж. Знакът плюс, с който си служат при събирането, е знак на противоречие. При събиране на тия числа се получава един и същ резултат - десет. Дали ще съберем 9+1 или 1+9, получаваме един и същ резултат. Обаче, елементите с които си служим, не са еднакви. Това показва, че ние можем да получим един и същ резултат от различни елементи.

Простият човек казва: „Девет гроша и един грош правят десет гроша; или един грош и девет гроша правят десет гроша". Той събира тия числа и повече не мисли върху тях. Обаче, онзи, който се занимава с отвлечената мисъл, той разглежда тия числа като живи и вижда, че те разменят местата си: в първия случай числото девет беше на първо място, а после единицата зае това място. Оттук вадим заключението: когато една сила действа в човешкия ум или в човешкото сърце, тя може да произведе или еднакви, или различни действия. Който се занимава с кабалата, той

може да обясни тези действия кабалистически. Кабалата представя сбор от закони, които работят в материалния свят. Като знаете тия закони, вие сами ще ги прилагате в материалния живот. От гледището на тия закони, числата биват щастливи или благоприятни и нещастни или неблагоприятни.

Когато попадне на някое щастливо число, човек започва да печели. Впусне ли се с това число в някоя хазартна игра, печалбата му е осигурена. Щом спечели в първата игра, човек може да се впусне и втори, и трети път - печалбата е осигурена. Ако първият път още изгуби, повече не трябва да играе. Надеждата, че втори път може да спечели, е празна работа. Ако съдбата ощастливи човека в началото на живота му, тя ще го ощастливи и на края. Ако в началото не го ощастливи, и на края няма да го ощастливи. Ако работата, която човек започва, му се отдава още в началото, това показва, че съдбата го е ощастливила и той ще има успех. Не върви ли работата му още в началото, по нататък да не продължава. Всички опити в това направление ще бъдат безуспешни. Ако приятелството ви с даден човек не върви още в началото, по-нататък не насилвайте. Излъже ли ви веднъж, не разчитайте на неговото приятелство. - Защо? - Защото в него не е развит центърът на приятелството, на дружбата. Ако в момъка и в момата не е развит центърът на любов към ближния, те не са един за друг.

Като не разбират този закон, някои от съвременните хора насилват природата, като мислят, че ако между двама души днес няма любов, утре ще има. Да се мисли така, това значи, да вярвате, че сакатият, който има само една ръка, може да свърши работа, каквато здравият върши. - Не, за работа се изисква здрав, умен, положителен човек. Не започвайте работа със сакат, с недъгав човек. - Ама Бог ще

свърши работата. - Какво Бог ще направи, това е Негова работа. Важно е, какво човек може да направи в дадения случай. Когато става въпрос за Божиите работи, там човек трябва да мълчи. Нека вземе цигулката, кавала или гайдата си и да свири. Какво ще стане със земята, как ще се оправи светът, това не е негова работа. Каквото и да разправят учените за движението на земята, на слънцето, на различните планети, те все още не са се домогнали до същинските причини на тия явления. Има тела в пространството, които се въртят от изток към запад; други - от север към юг; трети - от юг към север. Едни тела пък се движат отгоре надолу и т.н.

Истинските учени, които знаят тайните на природата, виждат, с каква бързина се движат и т.н. Всяко явление, което се извършва в природата и живота, има свой външен израз. За онзи, който разбира явленията, няма нищо скрито-покрито. Запример, невъзможно е човек да яде кисело и да се усмихва. Щом яде кисело, мускулите на лицето му непременно ще се свият. Киселините винаги отнемат светлината и топлината на човешкия организъм. При такива случаи, за да запази топлината си, човек неволно свива мускулите си. Като знаят действието на киселините, лекарите ги препоръчват, като средство за отнемане на възпалението от някой орган на тялото.

Всички хора се стремят към живота, но не знаят, как трябва да живеят. Изкуство е да знае човек да живее. Да живее човек правилно, това значи, да има предвид двата принципа на добро и на зло, и да се съобразява с тях. Някои хора казват, че зло не съществува в света. Други пък казват, че добро не съществува. Наистина, за умрелите хора на земята няма нито добро, нито зло. За живите хора, обаче, съществува и добро, и зло. Разликата между

човешкия и ангелския живот се заключава в това, че в човешкия живот злото е отвътре, а в ангелския - отвън. Понеже злото е вътре в човека, той има да се бори с враг, който е завладял половината от неговия свят. Мъчно се пъди този враг. Някой човек още със ставането си от сън се чувства неразположен и се чуди, на кого да отмъсти, на кого да излее гнева си. Той се озърта натук-натам, дано намери някаква причина да се кара, да се отпуши по някакъв начин. Най-после вижда, че една чиния е счупена, или че печката не е запалена, както трябва. Щом започне да вика, да се кара, той се освобождава от гнева си, т.е. отпушва се. Не е лошо нещо гневът, но човек трябва да знае, защо гневът иде, и защо си отива. Когато подсъдимият отива при съдията, последният иска да знае, защо е дошъл. Когато някой ученик отива при един учител, последният се интересува, какво иска ученикът от него. Като разбере защо го търси, учителят иска да знае, какви са способностите на ученика.

Дойдем ли до гневенето на хората, ние виждаме нещо изопачено в тях. Гневът е енергия, която, разумно впрегната, дава добри резултати. Който не знае, как да използва тази енергия, той хвърля този или онзи предмет, става, сяда, разхожда се в стаята, вика, сърди се на този, на онзи, докато се отпуши. Щом изразходи тази енергия, той утихва, лицето му приема спокоен израз. След това той се залавя за работа. Обаче, който разбира гнева, като творческа енергия, а не като разрушителна, той веднага започва да работи нещо: реже дърва, пише, чете, свири на някакъв инструмент и т.н. Ще кажете, че човек е грешен, не може да не се гневи. Ако грешният само се гневи, както и да е, но какво ще кажете, когато праведният се гневи? Казано е в Писанието: „Гневете се, но не съгрешавайте“. Значи, човек

може да се гневи, без да греши. - Нужен ли е гневът в природата? - Без гняв не може. Гневът е огън. Да се гневиш, това значи, да кладеш огън. Има същества, които много се гневят. За тях се казва, че огънят им гори цял ден. На химически език, гневът се превежда със силната афинита или силното стремление на елементите да се съединяват едни с други, вследствие на което между тях се образува голяма топлина, голям огън. Произходът на гнева не е Божествен, но въпреки това той съществува в природата. Това не значи, че гневът трябва да се премахне. Като природна сила, гневът трябва да се впрегне на работа, но не да се премахне.

Сега, като събирате числата от едно до десет, вие трябва по някакъв начин да ги оживите. Например, 1+9=10, можете да го оживите, като си представите, че единицата е бащата, а деветорката - деветте му синове. Всички заедно правят десет. Всички заедно харчат десет хиляди лева. Действието 2+8=10, можем да го представим по следния начин: двойката е женената дъщеря, а осморката - старата майка, която живее при зетя си. И те харчат десет хиляди лева. Като съберем 3+7, пак получаваме десет. Числото три е внукът, а числото седем е дядото, който живее при внука си. И те харчат по десет хиляди лева. Като съберете 4+6, пак получавате числото десет. И четири е мъжко число. Шесторката представя търговец. Както се нареждат числата в гами, така се нареждат мислите, чувствата и желанията на хората. Числото девет е резултат. Само по себе си то не действа. Изобщо, числата девет, шест и три не взимат никакво участие в живота. Когато се намира в пълна индиферентност, в пълно безучастие, човек е в положението на 9, 6 и 3. Каквито болести и страдания да му дойдат, той размишлява, философства, не губи мира си. Той е съвършено

тих и спокоен. Когато става активен, когато иска да се прояви, човек се намира в положението на числата 2, 5 и 8. Той е бременен, иска час по-скоро да роди, да се освободи от мъчнотията си. Момче ли ще роди, или момиче, не е важно. Обаче, той непременно трябва да роди нещо. Това е съдба.

Произволно нещо ли е съдбата? - Съдбата не е произволна, но е строга, а понякога безпощадна. Когато човек нарушава Божествените закони, съдбата го преследва до девети род. Тя иска да му даде добър урок, да го научи, как да постъпва с великите закони на Битието. Временно тя може да отложи урока, който е предвиждала за даден човек, но никога няма да го забрави. гледате някой човек учи, занимава се, и тъкмо се готви да заеме някоя добра служба, съдбата излиза срещу него и му препятства. Като види, че работите му не вървят добре и загази материално, той се впуща в лотария, дано тук успее. Взима един, втори, трети билет, но и тук съдбата го преследва. За да успее в предприятията си, човек трябва да се обърне към съдбата си с молба да не го преследва, като обещае, че ще работи съзнателно, да изправи погрешките си. Иначе, каквото и да прави, все няма да успява. Колко художници има в света, картините на които стоят непродадени. Колко музиканти има в света, които няма на кого да свирят. Колко поети и писатели има в света, чиито произведения не се оценяват. - Защо? - Съдбата ги преследва.

Време е вече хората да пристъпят към новото разбиране на Божиите пътища. За да дойде новото разбиране на живота, човек трябва да бъде чист. Той трябва да ликвидира със своите погрешки и престъпления. Не ликвидира ли с тях, съдбата непременно ще го преследва. Никой не може да избегне от ръцете на съдбата си. Какъвто и да е човек,

прост или учен, цар или обикновен, съдбата ще му даде нужния урок. - Ама ние сме ученици, искаме да учим, да се развиваме. - И ученици да сте, пак няма да избегнете от ръката на съдбата. - Ние се молим по три пъти на ден. - Съдбата ще ви хване в момента, когато не се молите. - Ние се стремим. - Колкото и както да се стремите, съдбата ще ви посети със своята пръчица. Какъвто и да е стремежът ви, преди всичко вие трябва да изправите погрешките на своя минал живот. Миналият ви живот се изявява в сегашния. Страданията, нещастията, неприятностите, които сега ви се случват, се дължат на миналия ви живот. Те са резултат на погрешки, правени в миналото.

В това отношение съдбата е неумолим закон. Със съдбата заедно вървят много същества, които пазят човека от нейните тежки удари. Достатъчно е човек да върви в Божествения път, за да се ползва от помощта на тия светли същества. Например, някой добър човек мисли да пътува по море. Нещо го побутва да тръгне още на другия ден, да се ползува с половин билет. - Кое е това, което го подтиква? - Съдбата му. Този ден, именно, е предвидена някаква катастрофа, от която той трябва да загине. Добрите същества, обаче, неговите приятели, го съветват да не пътува утре, да отложи за друг ден. - Ама с половин билет ще пътувам. - Отложи пътуването си, макар да платиш и цял билет. Друг някой иска да заеме някаква добра служба, за която му обещават десет хиляди лева месечна заплата. Той се радва, че като вземе тази служба, ще подобри положението си. Съдбата му нашепва да вземе тази служба, но приятелите му нашепват: „Откажи се от тази работа. Наистина, парите са много, но господарят е лош човек, ще одере кожата ти."

Като ученици, вие трябва да различавате тия два гласа

в себе си. Трябва да знаете, при това, че непременно ще минете през своя минал живот и ще платите за всички свои погрешки. Докато не се справите с миналото си, вие няма да се освободите от страданията. Както Христос пострада за греховете на човечеството, така и вие ще страдате за своите грехове. Сега става развързване на кармата. Човек трябва да се върне в своето минало, да дойде до онзи живот, дето се е отклонил от правия път, да коригира грешките си и да продължи живота си. При това положение, работите на човека се нареждат добре, и той може да бъде щастлив. Щастливият, колкото и да иска да помогне на ближните си, със своето щастие, не може. За да се ползва човек от щастието на другите, това трябва да е определено. Има причини, които не позволяват на човека да се ползва от благата на другите.

Един цар, като правил разходките си в гората, често срещал един беден, стар човек, който събирал дръвчета и ги носил на гърба си. Като виждал, как се мъчи, царят решил да му помогне, да го извади от трудното му положение. Той заповядал на един от слугите си да тури една торба с пари на моста, през който старецът минавал, за да ги вземе и да подобри положението си. Слугата направил, както царят му заповядал, и се скрил да види, какво ще стане с торбата. Този ден, обаче, се случило голямо наводнение, вследствие на което реката доста придошла. Като наближил моста и погледнал към придошлата река, старецът се уплашил и си казал: „Сега ще мина моста със затворени очи, да не гледам буйната река". Той затворил очите си, минал моста, без да забележи, че точно на пътя му имало торба с пари. Значи, старецът затворил очите си пред щастието и го отминал. Слугата взел торбата с парите назад и разказал на царя за случката със стареца.

Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме". Така може да каже Христос, но не и всеки обикновен човек. За да бъдете едно с Бога, вие трябва да сте платили дълговете си. Ако отивате при Бога, за да ви плати дълговете, вие сте на крив път. Не отивайте при Бога като грешник, но като човек, който е изплатил дълговете си, който е изправил своя живот. Който не разбира това, той казва: „Днес, докато съм млад, ще си поживея. Един ден, като остарея, като се наживея, ще служа на Господа." Значи, той ще отиде при Господа като остарее, като изхарчи всичката си енергия, като натрупа дългове и никой не го иска. - Не, тогава и Бог няма да го приеме. Той не се нуждае от стари хора, от инвалиди. Човек трябва да служи на Бога още от млади години, докато е пълен със сила, с живот. Дядото вика внука си и започва да му разказва своя живот: „Синко, бъди внимателен в живота си, гледай да не правиш грехове. Едно време, като бях млад, направих много грехове. Тази мома любих, онази мома любих, но после разбрах грешката си, изправих живота си и започнах да служа на Бога." Каквото и да му разправял, внукът мислил за момите, които дядото обичал, и подражавал на него. Тук задиря една мома, там друга, докато най-после се върне у дома си ранен, като че е бил на фронта. Внукът пак сяда до дядото и го моли да му разправя нещо от своя живот. Дядото започва да разправя, а внукът слуша. Това е забавление, но не е истински живот.

Историята на дядовците е подобна на романите, които се пишат, но за да се използват разумно, те трябва да се четат от 60-70 годишни хора. И младите хора могат да четат романи, но те трябва да взимат само положителната им страна. Когато разправя своите опитности, или опитностите на други хора, човек трябва да знае, какво да разправя и

на кого да разправя. Има хора, които са положителни в доброто, а отрицателни в злото; има и такива, които са положителни в злото, а отрицателни в доброто. Във всеки човек съществуват и двата типа. Като знаете това, вие сами трябва да се пазите. Човек трябва да бъде буден, защото не знае, откъде какво може да получи. Например, срещате един човек, който влиза в положението ви, вижда, че вие имате нужда от една голяма сума, но външно изглежда суров, груб. Той ви казва: „Знаете ли, какво мога да направя с вас?" Вие веднага започвате да треперите. Той изважда една кесия, пълна с пари, и казва: „Заповядайте, услужете си с тия пари". При друг случай, срещате човек, който е готов на всички жертви заради вас. Считате, че той ви е приятел. Той знае, че вие се нуждаете от пари, и ви донася една торба с диаманти, като казва: „Вземете тия диаманти и си услужете с тях". Вие взимате диамантите, но веднага стражата влиза в дома ви, да ви обискират. - Защо? - Тия диаманти били крадени. Приятелят ви, за да се освободи от преследване на полицията, дава диамантите на вас. Това е привидно добро. За да се освободи от злото, той прави добро на вас. С крадени пари, с крадени вещи човек нищо не може да постигне.

Сега, от всички се изисква будност, да знаете, как да постъпвате със съдбата си. Когато съдбата дойде при тебе и започне да те съди, ти мълчи, нищо не казвай. Кажеш ли една дума против нея, или в твоя защита, тя веднага ще те хване и ще каже: „Добре, че те намерих. От много време те търсих, но сега си вече в ръцете ми." Ако съдбата мине покрай тебе и не те докосне, мълчи и благодари, че не те е видяла. Пред съдбата и мъдрецът мълчи. Съдят ли, убиват ли, бесят ли някого, мълчи. Представете си, че някой се дави. Наблизо минава една лодка. Ако турите давещия в

лодката, последната ще потъне. Какво трябва да направите? Който иска да го спаси, той трябва да излезе от лодката, да се бори с вълните, а давещият да отиде на негово място. Ако спасите давещия, а вие се удавите, оправдана ли е вашата жертва? Ако е оправдана, тя има смисъл, но ако не е оправдана, вие се натоварвате с чужди грехове.

Следователно, има случаи в живота, когато, и като прави добро, човек може да носи лоши последствия. Той трябва да знае, кога да прави добро, и кога да не прави. В правене на доброто, човек трябва да бъде умен, да се вслушва в Божественото начало в себе си. То всякога носи светлина. Божественото не се занимава с големи величини, с големи цифри. Ако в дома ви дойде някой беден, дайте му един обяд. За втори обяд вие не трябва да се задължавате. Остане ли и за втори обяд при вас, съдбата ще го хване. Щом се нахрани добре, той трябва да благодари и да продължи пътя си. Когато отивате в някой дом да се повеселите, направете същото: останете само един ден. На другия ден си заминете. Станете рано сутринта, натоварете камилите и продължете пътуването си. Останете ли повече от един ден, вие ще развалите работата. Отивате на религиозно събрание. Молите се, пеете, дохождате до голямо въодушевление и пожелавате да продължите събранието. Щом продължите събранието, вие минавате границата, а с това заедно разваляте цялата работа. Никога не се стремете да стигнете върха на нещата.

Този закон действа навсякъде в живота. Връщате се у дома си за обяд. На пътя срещате един свой приятел и започвате да се разговаряте. Говорите пет-десет минути, но разговорът е интересен, и вие не искате да се разделите. Прекъснете разговора, оставете нещо и за друг път. Ако не прекъснете разговора си, вие ще закъснеете за обяда и ще

се принудите да ядете бързо. При бързото ядене има опасност да се задавите. При всяко ядене, животът на човека е изложен на опасност. Съдбата дебне човека всеки момент. Като знаете това, бъдете постоянно в молитва. Без молитва не сядайте да ядете. Молете се на Бога да ви пази от лошата съдба, която всеки момент ви преследва. Това не значи, че трябва да се страхувате, но всякога бъдете будни, сами да се пазите. За да се пазите, вие трябва да имате знания.

Следователно, яжте бавно, съсредоточено, без да преяждате, но всякога бъдете свързани с Първата Причина. Щом сте свързани с Първата Причина, лошата съдба няма да ви преследва. Дето ходите, с когото и да говорите, бъдете всякога в молитва. Като говори, неусетно човек може да каже една дума, или някаква шега, която да обиди околните и да предизвика спор, недоразумение и т.н. Помнете, че лошата съдба, или както индусите я наричат, „карма", всякога преследва човека. Понякога тя е глуха: минава и отминава човека и нищо не му казва. Но чуе ли една дума, която не й харесва, тя веднага го хваща. Някой седи и си дава отчет за живота, за постъпките си. Той намира, че е живял добре, не е вършил грехове, на никого лоша дума не е казал. Щом започне да мисли така, съдбата веднага поставя на пътя му изкушения и го заставя да греши. С това тя иска да му каже, че като е толкова праведен, нека плаща. Ако някой казва за себе си, че е грешен, съдбата още повече го товари, като му казва: „И така дължиш много, можеш да задлъжнееш още повече".

Мнозина мислят, че като влязат в Божествения път, небето ще гледа на тях като на царски синове и няма да смее да ги бутне. Някой от вас се изправи пред съдбата си и казва: Знаеш ли, кой съм аз? - Кой си ти? - Аз съм член

на Бялото Братство. - Член на Бялото Братство ли? Чакай да видиш аз коя съм! Хване те и те разтърси. След това ти се връщаш с пукната глава. Тази съдба хвана даже и Христа - този Велик Учител на човечеството. Тя хвана и мъченик Стефан, и апостол Павла, и други. Няма пророк в света, който да е проповядвал новите идеи, и да не е бил в ръцете на съдбата. Като чуе, че някой проповядва новите идеи, съдбата казва: „Ти ли си този, който проповядваш? Чакай и аз да те опитам!" Като знаете това, не мислете, че вие можете да избегнете от съдбата си.

Няма човек в света, който да не е страдал от ударите на съдбата. Ще кажете, че само глупавите страдат. И глупавите, и умните страдат. Понякога умните страдат повече от глупавите. Съдбата е безпощадна. Тя има свои дълбоки причини, поради които се налага. Тя не е механически закон. Има случаи, когато човек може да мине без страдания, но не всякога. Защо трябваше апостол Павел да страда? Когато някои искаха да му принесат жертва, като на боговете, той започна да ги разубеждава, да им казва, че и той е човек като тях. Той трябваше да мълчи, да ги остави свободни, да правят, каквото искат. Те трябваше да му принесат жертва, а той щеше да продължи пътя си. Затова съдбата остави да го бият. След като го биха няколко пъти, той казва: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие". С други думи казано: С голямо разбиране ще влезем в Царството Божие. Ще се научим да не се бъркаме в Божиите работи. Стане ли въпрос за вашите постъпки, не се произнасяйте, дали те са добри или лоши. Когато хората се произнасят за вашите постъпки, вие трябва да мълчите. Нито те са меродавни да се произнасят върху вашите постъпки, нито вие сте меродавни да се произнасяте за техните или за своите постъпки. Помолете

се да влезете в светлината на Бога, в Неговото съзнание, и оттам да разгледате постъпките си, да се произнесете върху тях и да ги коригирате.

Днес всички хора грешат, защото бързат. Без да проверяват нещата, те се произнасят. Проверката трябва да става в Божественото съзнание. Там има плодове, които смело можете да изнесете на пазара, или да дадете на вашите ближни. От това, от което вие се ползвате, могат да се ползват и другите. Това, което е вредно за вас, ще бъде вредно и за другите.

И тъй, помнете: животът на човека се движи между две съзнания. Едното съзнание е неспокойно, постоянно се тревожи. Другото съзнание всякога е тихо и спокойно. Самият човек не е нито в едното, нито в другото съзнание. Човек е онзи, който съзнава и едното, и другото положение. Човек е свободен да участва и в едното, и в другото съзнание. Ако не иска да остане в едното съзнание, може да отиде в другото. В което съзнание и да участва, той все ще има известни резултати. Човек трябва да изучава проявите на двете съзнания в себе си, за да се кали, да си създаде характер, да организира своето тяло.

Т.м.

Лекция от Учителя, държана на 6 февруари 1929 г.
София - Изгрев

СИЛНИ И СЛАБИ ЖЕЛАНИЯ

Размишление върху разумността.

Чете се резюме на темата: „Отношение между мир и радост".

Тема за следния път: „Най-малката форма в природата".

За какво мисли гладният човек? - За хляб. - За какво мисли болният? - За здраве. Оттук можем да извадим заключението, че при известни случаи в живота всички хора си приличат. Ако влезете в салона, в който избират най-красивата мома, всяка от присъстващите моми мисли едно и също нещо, че ще бъде избрана за първа красавица. Интересно е човек да изследва своите желания, като започне от силните и постепенно върви към слабите. Като изучава желанията си, човек се натъква на случаи, да желае такива неща, каквито никога не е допущал. Запример, срещате един образован човек, който търси работа. Тук похлопа, не му отварят; там похлопа, не му отварят. Най-после, отчаян и обезсърчен, в него се заражда желание да бръкне в касата на някой банкер и да извади оттам една сума. Той започва да си представя, как банкерът седи на стол и брои златни монети. Като ги преброи, той ги туря пак в касата си и я заключва. Това поддържа в него мисълта,

че тия пари не са само на банкера, но и той има право да вземе няколко златни монети, да подобри положението си. Ако извади пари от касата на банкера, в първо време работите му ще се наредят добре, но последствията на тази постъпка ще бъдат лоши. Ако не го хванат, ще дойде ден, когато и с него ще постъпят по същия начин, както той е постъпил с банкера.

В света съществува „закон за периодичността", според който, каквото човек прави по отношение на другите, след известен период от време, същото ще се върне и към него. Това показва, че между силите, които действат в природата, има известно отношение. Тия сили зависят от ред причини. Например, ние не знаем защо, след като се заповяда на човека да не прави това или онова, както Бог заповядал на Адам и Ева да не ядат от дървото за познаване на доброто и на злото, иде изкушението. Защо трябва човек да се подлага на ред изкушения? Докато Адам бил сам в рая, никаква заповед не му била дадена. Щом се яви Ева, веднага заповедта дойде. Въпреки това, Бог е знаел, че те няма да устоят, че трябва да напуснат рая и да излязат вън от него, дето ги чакат нещастия и страдания. Защо е станало това, не знаете. Много неща можете да предполагате, но предположението още не е истина. Едно е забелязано в живота: докато е сам, човек не е изложен на изкушения. Свърже ли се с някой човек, изкушенията идат едно след друго.

Един млад, добър, морален момък живял със стремеж към красивото. По едно време той срещнал, млада, красива мома, влюбил се и решил да се ожени за нея. Обаче, и двамата били бедни. Момата искала да има хубави дрехи, да живее охолно. Момъкът бил готов да и достави всичко, каквото желае, само да я вземе за своя жена. Най-после те

се оженили. Той започнал да мисли, как и откъде да и достави средства, да задоволи нейните желания. От любов към нея, той започнал да бърка в чуждите каси. Един ден полицията го хванала, турила го в затвор. Осъдили го на десет години строг затвор. През това време възлюбената му се отказала от него и се оженила за друг. Като минали десетте години, той излязъл от затвора и се видял сам в живота. Той започнал да разправя историята на живота си, която завършила с лош край.

Съвременните хора са изложени на подобни изпитания. Първоначално, те живеят в райската градина, въодушевяват се от велик морал, но по едно време в сърцето им се явява едно малко желание, което разваля всичките им работи. Наистина, една микроба е в състояние да създаде големи страдания на човека. Обаче, всички страдания и изпитания са необходими за пробуждане на човешкото съзнание. - Няма ли друг път, по който може да се пробуди човешкото съзнание? - Засега природата си служи със страданията, като метод за пробуждане на човешкото съзнание. Няма човек в света, който може да избегне страданията. И светиите, и пророците минават през страдания. Техните страдания са по-големи от тия на обикновените хора. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще страда. Чрез страданията той ще изправи някои отрицателни черти на характера си. Колкото и да са повдигнати, и светиите, и пророците са имали някакви отрицателни черти на характера си, които те изправили чрез страданията си. Когато Бог изпратил Иона да проповядва в Ниневия, той се отказал да изпълни волята Му, под предлог, че Бог ще се смили, няма да устои на думата си и ще го изложи пред хората. Затова Ион си взел билет, качил се на един кораб и тръгнал за Испания. Като видял последствията на своето непослушание,

той бил принуден да се върне в Ниневия, да проповядва Словото Божие. Пророк Иеремия пък казва: „Зарекох се вече да не говоря". - Защо? - Защото намира, че хората няма да послушат думите, които Бог говори чрез него. Същевременно, хората казват, че Бог може да направи всичко. Как е възможно, тогава, Бог да праща някой пророк да говори на хората, а те да не го слушат? Други пък казват, че Господ говори и учи хората отвътре. Ако, наистина, Господ говори само отвътре, защо праща пророци, да говорят на хората отвън? И за Христа казваха, че е изпратен от Бога. Тогава, защо Господ изпрати Христа при хора, които не го разбраха? Това са положения, които създават противоречия на хората. Те сами не могат да си обяснят, кое е право и кое не е. Те сами не знаят, в какво да вярват и в какво да не вярват.

Преди години, срещам един човек, пишещ медиум. Чрез неговата ръка се изявяваха духове и пишеха. Той сам виждаше това, но не вярваше, че има духове. Той мислеше, че пише това, което минава през ума му. Между поетите, които пишат, и между неговото писане, той намираше следната разлика: поетът пише, когато пожелае, а аз пиша под чуждо влияние. Той вижда, че друг някой му диктува, но не вярва в съществуването на духове. Понякога започва да дращи с перо върху хартията, но след време някакви мисли се оформят в ума му, и той пише. Като изучава своите мисли, чувства и желания, човек забелязва, че ония от тях, които са по-силни, се очертават по-ярко, а по-слабите едва се очертават. Силните мисли и желания на човека хвърлят отпечатък върху организма му. Ако от ред поколения насам някой човек е бъркал в чужди каси и джобове, в този живот той ще се роди с дълги ръце и пръсти. Които не разбират значението на дългите ръце, те мислят,

че са признак на голяма сръчност. Ученият, обаче, не се лъже. Той знае, че сръчността на този човек се дължи на способността му да бърка в чуждите каси. Достатъчно е ученият да погледне очите на човека, за да се произнесе, кога се е родил, сутрин или вечер. Който има големи и отворени очи, той се е родил вечер. Който има малки очи, той се е родил през деня, когато слънцето е греело силно. Това не става само при раждане. И впоследствие човек може да разшири очите си, да ги отвори повече, отколкото първоначално са били отворени. Няма желание в човека, което да не се е отпечатало някъде в човешкия организъм. Колкото по-силно е желанието, толкова по-големи следи е оставило върху човека.

Като ученици, вие трябва да правите различни опити, да видите, доколко можете да издържате на изкушения. Ако някой от вас е изпаднал материално, и няма пет пари в джоба си, нека си представи мислено, че се намира пред отворената каса на някой банкер, и всеки момент може да бръкне, да вземе, колкото пари му са нужни. Ако може да издържи на изкушението, той е морален човек. За предпочитане е в това положение човек да си представи, че е богат, облечен със скъпи, нови дрехи, отколкото да мисли, по какъв начин да се домогне до касата на някой богаташ. Човек трябва да бъде смел, геройски да понася трудностите на живота, а не при най-малкото изпитание да се отчайва и да търси начин да се самоубива.

Един млад търговец фалирал, но понеже не могъл да понесе това положение, решил де се самоубие. Той си купил един револвер, заел една стая в един хотел, дето се затворил, с намерение да се убие. Дигнал револвера, доближил го до челото си, но веднага го дръпнал назад, не се решавал да се самоубие. Пак дигнал револвера, доближил го до челото

си, но пак не се решавал да се самоубие. През един от прозорците на стаята, един англичанин го наблюдавал. Той бързо влязъл в стаята и го запитал: Господине, какво правите? - Аз съм пропаднал материално, не мога да понеса това положение, искам да се самоубия. - Колко пари ви трябват? - Хиляда английски стерлинги. Ето, вземете този чек и си услужете. С тези пари аз купувам вашия револвер. Искам да го взема за спомен. Със своята благородна постъпка, англичанинът спасил младия търговец.

Изобщо, ако разглеждате вътрешния живот на хората, ще видите, че той не е толкова морален, както се представя. Ако вътрешният живот на човека се изнесе на филм, той би бягал далеч от себе си. Някой казва: „Добре, че всичко, което мисля, не го правя". Той мисли, например, да убие някого, да вземе парите му, но не е в състояние да го направи. Това са вътрешни изкушения, на които човек се натъква. Ученикът трябва да знае произхода на всяко изкушение и да се предпазва от него.

И тъй, когато се натъквате на изкушения, не съжалявайте, че не знаете, защо идат и какъв е произходът им. Не само вие, но и много от възвишените същества не знаят това. Вашата задача е да намерите начин, как да се справите с дадено изкушение, а защо е дошло, това не е ваша работа. Защо съществува един или друг обществен строй, не е важно. Какво ще научите от този строй, това е важно за вас. Човек е дошъл на земята да се учи от всичко. Казвате, че Бог ще оправи света. - Вярно е, че Бог ще оправи света, но от своя страна, и вие ще претърпите коренна промяна, ще минете от едно състояние в друго. Човек трябва да дойде до голямо вътрешно самообладание, да понася изпитанията и страданията разумно. Иначе, той ще изпада в големи противоречия. Слушате някой да казва, че всичко в света

се определя от волята Божия. Същият човек, като не може да издържи едно изпитание, самоубива се. - Волята Божия ли е това? Друг пък обича да лъже. - Волята Божия ли е това? - Не, самоубийствата, кражбите, лъжите, престъпленията стават по човешка воля. Хората се женят, раждат деца, събират се на едно място все по своя воля, по някакъв вътрешен стремеж. За да дойде до положение да върши нещата по Божествен подтик, човек трябва да е минал през големи изпитания. След това само, той ще започне да разбира волята Божия и да я изпълнява. През големи изкушения ще мине човек, докато разбере волята Божия. Той ще търси красиви моми и момци, но космите на главата му ще изпадат от тях. Не е лесно човек да задоволи изискванията на една красива мома.

Един княжески син се оженил за една красива мома. Тя била много взискателна. Князът се чудил, как да задоволи нуждите й. Той се видял в голямо затруднение. Колкото пари имал, всички отишли по нея. Най-после му дошло на ум да отиде при царя на гномите, да му иска пари на заем. - Какво ще ми дадеш срещу това? - Готов съм роб да ти стана. - Не искам да ми ставаш роб, но срещу всяка торба злато, която ще ти давам, искам по десет косъма от главата ти. - Лесна работа. Ето още сега вземи десет косъма. Радостен той взел торбата със злато и отишъл у дома си. След десетина деня торбата се изпразнила. Той пак отишъл при царя на гномите, дал му десет косъма от главата си и се върнал с торба, пълна със злато. Това продължило десетина години. Един ден, князът трябвало пак да отиде при царя на гномите, да получи торба с пари, но се видял в невъзможност да направи това - нямал нито един косъм на главата си. Както виждате скъпо струва издръжката на една красавица.

Един американски милиардер се оженил за една красива мома. Като отишъл с нея на разходка в Париж, тя се впуснала в харчене, след което му представила грамадна сметка. Като видял това, той разбрал, че тя ще го съсипе материално, и решил да й даде 30 милиона долара, но да се освободи от нея. Наистина, той успял да се освободи от нея, но в скоро време я заместил с друга красавица, която го поставила в същото положение, при което го поставила и първата.

Какво заключение можем да извадим от тоя пример? - Че това, което става вън от човека, преди всичко става вътре в него. В човека има такива силни желания, които са в състояние да погълнат красивото, възвишеното в него и да го разрушат. Човек трябва да знае, че външната красота, към която се стреми, не се отнася към моралния свят. Тя не е резултат на моралното в човека. Да бъде човек само външно красив, това е резултат на човешкото в него. Външната красота е най-високото положение, до което човешкото може да се изяви. Не само в хората, но и в животните, и в птиците, и в пеперудите има стремеж към красота. Това чувство, този стремеж към красота е вложен във всички живи същества. Външната красота не подразбира още и вътрешна красота, която почива на нещо високо морално в човека, на голяма устойчивост. Често външната красота служи за примамка.

Едно от отличителните качества на света е неговата външна красота. Външно светът е красив, величествен, вследствие на което изкушава хората. Ако става въпрос за красота, търсете я в света. Ако става въпрос за хармония, търсете я на небето. Обаче, красотата на света е повече външна. Ако се вгледате в едно красиво човешко лице, ще забележите в него желания, които нарушават красотата му.

В тия желания няма нещо морално. Човек още не е изработил своето лице. Казва се, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но това се отнася до първия човек. Впоследствие, обаче, след грехопадението, човек е изгубил красивото, онази вътрешна хармония, онази вътрешна симетрия, която Бог първоначално е вложил в него. Истински красива мома е онази, която може да отклони и най-големия крадец от желанието му да краде от чуждите каси. Истинска красота е тази, която е в състояние да отклони човека от желанието му да върши престъпления, да се обижда, да се огорчава и т.н. При вида на тази красота, човек трябва да е готов на всякакви жертви. Красота, която подтиква човека към кражби, престъпления, обиди, не е никаква красота.

Съвременните хора се обиждат за нищо и никакво. Това говори за отсъствие на устой в техните постъпки. Човек трябва да бъде честен, морален в отношенията си. Ние наричаме честен човек онзи, който в отношенията си с хората е точен, изправен. Честност и морал не са едно и също нещо. Външно човек може да бъде честен, а вътре в себе си да има някакви користолюбиви желания. Обаче, ако човек едновременно е и честен, и морален, той разбира вече Божествените закони, и живее съобразно тях. Такъв човек може да се нарече красив. Тази красота задоволява човека и повдига духа му. Истински красивият никога не помрачава лицето си. Той знае, че добрите му желания ще се реализират, затова има търпение да чака времето на тяхното реализиране. Моралният човек е доволен от положението си, от това, което му се дава. Ако на всички дадете по една голяма, красива ябълка, а на него дадете последната и най-малката ябълка, той ще бъде доволен, ще се радва, както и другите се радват на своите големи

ябълки.

Когато иска да възпита човека, природата го подлага на различни изпитания. Тя ту го лишава от известни блага, ту го поставя да живее при изобилие на блага. Ако при оскъдните условия на живота, той ходи бос, окъсан и се оправдава с това, че живее за Бога и не се интересува от външността на нещата, той не говори истината. Истината седи в това, че този човек или не обича да работи, или няма стремеж към красивото. Ако пък живее в разкош и не използва разумно благата на живота, той не е умен човек. За кого се облича момата? - За момците. - За кого се облича търговецът? - За клиентите си. Човек все трябва да живее за някого. Когато изгуби вътрешния стимул в живота си, човек отпада духом и напуща своята външност, става небрежен към себе си. Когато учени, философи се увличат в мисълта си и станат небрежни към себе си, донякъде са оправдани. Но когато обикновените хора подражават на тия философи и учени, те стават смешни. - Защо? - Защото нямат ума на учените хора. Човек става смешен, когато подражава на другите хора. Външно човек трябва да представя себе си, т.е. това, което се крие в него. Пазете се от подражание. Често и религиозните хора подражават на други, вследствие на което изпадат в смешно положение.

Човек трябва да се стреми към Божествения живот, който ще го освободи от преходното и ще му даде възможност да се домогне до истинската наука, до положителната наука на живота. Това не се постига с молитви. С честите си молитви, с големите си добрини, с многото искания, хората дотягат на Бога. Преди всичко, те не знаят, доколко техните желания трябва да се реализират. Има желания, които трябва да се реализират, но не всички. Като не разбират, на кои от желанията си трябва да дават

ход и на кои да не дават, хората изпадат в големи противоречия. Често мислите на хората така се обърквят, че те трябва да приложат алхимията, да отделят потребните от непотребните. Някой се хвали, че молитвата му била приета от Бога. За да познаете, дали молитвата ви е приета, вие трябва да се намерите в пустинята, изложени на глад и на жажда. Ако при това положение получите хляб и вода, молитвата ви е приета. Хлябът и водата са отговор на вашата молитва. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен". - Кога трябва да потърсите Бога? - Когато се изчерпят всички възможности да получите помощ от хората и от обществото. При това положение, човек има право да се обърне към Бога. Само така той може да се убеди, че е получил отговор на молитвата си. Следователно, докато не е дошъл до критически момент в живота си, човек няма право да безпокои Бога. Над човека има редица напреднали същества, които са готови всеки момент да му помагат.

Като ученици, вие трябва да се научите да пресявате своите мисли и разбирания, да дойдете до правата мисъл. Като казвате, че всичко е от Бога, вие трябва да знаете, кое е това „всичко". Като се разболее някой, като греши, като го уволнят или назначат на служба, вие казвате, че това е все Божия работа. - Не е така. Бог се проявява в абсолютното, в безграничното, в съвършената хармония, в безсмъртието. Що се отнася до смъртта, казано е: „Бог не благоволява в смъртта на грешника". Човек трябва да работи върху себе си години и векове наред, за да придобие правилни разбирания за Божествения живот. Придобие ли това разбиране, човек може спокойно да напусне земния живот и да влезе в новия живот, да продължи ученето си.

Божията Любов носи щастие.
Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на 13 февруари 1929 г.
София - Изгрев

Съдържание

Смени в природата 3
Постоянни и непостоянни величини 25
Насока на живота 47
Смяна на състоянията 68
Разбиране на живота 85
Израз на живота 106
Направление на истинския живот 123
Вторият ден 142
Закон за възможности - закон опуленс 156
Самоопределение на съзнанието 174
Личност, общество и свят 194
Знайно и незнайно 211
Двете съзнания 222
Силни и слаби желания 236

Истинската природа на нещата е
невидима и несътворена.
Тя е един многоизмерен свят,
който може да бъде разбран
само с необикновения поглед на Духа.
Всичко в природата е
символи на една предвечна духовна
Мъдрост, в която се
долавят други светове.
Природата, с всички нейни промени,
символизира полъха
на Незнайното и Вечното.
Природата е една дълбока златна река,
която е пълна с
неведоми, тайни сказания.

Елеазар Хараш

Цена: 4200 лв.